

ΟΙ δυο νέοι έπιασαν κουβέντα και δεν άργησαν να καταλάβουν πώς άγαπούσαν ο ένας τον άλλο.

Ο νεαρός βαρωνέτος Ουρλίχ ήταν ένας όμορφος αθλητικός νέος με πολύ ευγενικούς τρόπους. Η άριστοκρατική του καταγωγή και τα πλούτη του δεν είχαν επηρεάσει την καλαισθητή της καρδιάς του και τη βαθειά συμπάθεια που έδειχνε στους φτωχούς και τους κατηφορμένους. Τού άρεσε ν' άνοιγή συχνά κουβέντα με τους άπλους εργάτες και τους χωρικούς χωρίς να τους φανερώνει ποιος ήταν.

Έτσι μπηκε μια μέρα σ' ένα φτωχό ρολογάδικο για να διορθώση τ' ρολόι του. Ο ρολογάς, ένας άνθρωπος του λαού, τού είπε ότι σε τρεις μέρες θα ήταν έτοιμο και φώναξε στην κόρη του που καθόταν στο πίσω μέρος του καταστήματος: — Δούσσια, έλα να γράψης μια απόδειξη για τον κυρίο.

Όταν η Δούσσια παρουσιάστηκε και χαιρέτησε ντροπαλά τον άγνωστο, ο βαρωνέτος έμεινε θαμπωμένος από την όμορφη της. Τα μαλλιά της ήταν ολόχρυσά και τα μάτια της έλαμπαν σαν δυο πολύτιμα ζαφείρια. Καθώς τού έδινε την απόδειξη, τού φάνηκε πως τα ολόφωτα αυτά μάτια του κύτταζαν με μεγάλη συμπάθεια.

Όταν σε τρεις μέρες ο Ουρλίχ πέρασε από το ρολογάδικο η Δούσσια ήταν εκεί μόνη της. ΟΙ δυο νέοι έπιασαν κουβέντα και δεν άργησαν να καταλάβουν ότι αγαπούσαν ο ένας τον άλλο. Ένας κεραυνοβόλος έρωτας τους είχε τυλίξει και τους δυο στα δίκτυα του. Ο νέος της ζήτησε να ξανασυναντηθούν κι εκείνη δεν μπόρεσε να τού το άρνηθ.

Γυρνώντας από την πρώτη αυτή συνάντησι που τού χάρισε τις γλυκύτερες στιγμές της ζωής του, ο Ουρλίχ, ένοιωσε ότι η αγάπη του για την κοπέλα αυτή, ήταν τόσο άθωα και τόσο τρυφερή, ήταν τό φλογερότερο αίσθημα που ένοιωσε ποτέ η καρδιά του. Αποφάσισε λοιπόν να την βγάλει από την φτώχεια και τη δυστυχία και να την πάρη γυναίκα του. Ήταν βέβαιος ότι κι εκείνη τόν αγαπούσε με όλη τη δύναμη της παρθενικής καρδιάς της, γιατί

ΕΝΟΜΕΝΟΙ για ΠΑΝΤΑ

δεν ήξερε πώς ήταν ένα άρχοντοπαίδι.

Συναντήθηκαν μερικές φορές άκομη κι' ένοιωθαν, όλο και περισσότερο, ότι ο ένας ήταν πλάσιμος για τον άλλο. Μια μέρα πήγε στο μέρος που είχαν ορίσει να συναντηθούν με τ' άμάξι του κι' έκαναν μαζί ένα ρομαντικό περίπατο ανάμεσα στα δέντρα. Όταν η Δούσσια τόν ρώτησε πού βρήκε αυτό τ' οθωμανικό άμάξι, εκείνος της είπε ότι άνηκε σ' ένα πλούσιο φίλο του που τού δάνειζε συχνά. Η Δούσσια χαϊρόταν σαν παιδί κάθε φορά που έδωγαν περίπατο με τ' άμάξι. Δεν ήξερε, η καμμενούλα, πόσο άκριβά θα πλήρωνε την αγάπη της...

ΟΙ γονείς του νεαρού βαρωνέτου είχαν αποφασίσει, ακριβώς τις μέρες εκείνες, να τόν παντρεύουν με μια ωραιότατη νεαρή άριστοκρατίσσα, την κόρη του βαρώνου Τάουμπε, Σόνια, που προωρίμως άνέκαθεν για τ' ο γιό του και την είχαν καλέσει στο μεγάλο τους. Στο μεταξύ διαπίστωσαν, μ' άνησυχία, ότι ο γιός τους είχε αλλάξει κάπως τόν τελευταίο καιρό. Κι' όταν τόν έκαναν μια μέρα έναν υπαινιγμό για τη Σόνια, ο Ουρλίχ τούς άπάντησε ότι καμμία γυναίκα δεν τόν ένδιαφέρει!

Η μητέρα του δεν άργησε να μάθη από τόν άμαξά Στανισλάβ, που της ήταν άπόλυτα άφωτισμένος, ότι ο γιός της ήταν τρελλά έρωτευμένος με μια κοπέλα που ήταν «πιο όμορφη κι' από τις νεράιδες».

Σκέφθηκε τότε ένα σκληρό σχέδιο: να εξαφανίση για λίγο καιρό αυτή τη κοπέλα, ώσπου να καταφέρει τ' ο γιός της να παντρευτή τη Σόνια. Την άλλη μέρα έστειλε τ' ο Στανισλάβ, λίγο νωρίτερα, στο μέρος που ο γιός της έπρόκειτο να συναντήση τη Δούσσια για να της πη ότι ο Ουρλίχ τού παράγγειλε να την πάη στο εκκλησάκι που βρισκόταν στην άκρη τού τεράστιου πάρκου τού μεγάρου των, όπου, δήθεν, την περίμενε ο άγαπημένος της.

Η κοπέλλα, άνυποπτη, άνέθηκε στο άμαξι κι' έτρεξε να βρη τόν Ουρλίχ. Στην πόρτα της εκκλησιάς την περίμενε η βαρώνη. Ήταν καθισμένη σ' ένα παγκάκι κι' έπινε τσάι.

— Καλώς ώρισε, κοπέλλα μου, της είπε. Πιες λίγο τσάι και ο καλός σου θάρρη σε δέκα λεπτά.

Η Δούσσια τ' ήπιε πρόθυμα. Έξαφνα ένοιωσε τ' άβλεφα της να βαρύνουν και μια τρυφερή νύστα τήν κυρίεψε. Σε λίγο κοιμόταν βαθειά.

Όταν ξύπνησε, βρισκόταν σ' ένα υπόγειο δωμάτιο που φωτιζόταν ελάχιστα από μια τρύπα στο ταβάνι. Ήταν ξαπλωμένη σ' ένα στρώμα που βρισκόταν σε μια γωνιά και δίπλα της ήταν ένα μεγάλο πιθάρι με νερό κι' ένα ντουλάπι γεμάτο γαλέττες. Προσπάθησε να θυμηθ, να καταλάβη τι συμβαίνει με της ήταν άδύνατο. Δεν έβλεπε καμμία πόρτα στο υπόγειο αυτό, δεν είχε καμμία έλπίδα να έλευθερωθ. Την είχαν λοιπόν

θάψει ζωντανή; Άρχισε να κλαίη άελπτισμένα.

Για μια στιγμή πέρασε από τ' ο νου της η ιδέα ότι ο Ουρλίχ, ο άγαπημένος της, την παρέσυρε στην παγίδα αυτή. Άλλά γρήγορα έδιωξε την άδικη σκέψη από τ' ο μυαλό της. Όχι, εκείνος ήταν άνίκανος να κάνει τέ κανέναν κακό, και πολύ λιγώτερο σε κείνη. Γονάτισε σ' άχυροστρώμα της κι' άρχισε να προσεύχεται. Παρακάλεσε την Παναγία να της δώση ύπνο και δύναμη ν' άνθέρη σ' αυτό τ' ο μαρτύριο χωρίς να λυγίση...

Όταν ο Ουρλίχ διαπίστωσε πως η Δούσσια είχε εξαφανισθ, κόντευε να τρελλαθ από τ' ο λύπη του. Έκανε τ' άδύνατα δυνατά για να τη βρη, μα δεν έπέτυχε τίποτα. Η άπελπίσσή του ήταν άπερίγραπτη. Τ' ο μάγουλά του είχαν στενάζει και χλωμιάσει. ΟΙ γονείς του άρχισαν ν' άνησυχούν. Η Σόνια έμενε πιά σπiti τους, καλεσμένη από τη βαρώνη, και κάθε μέρα διαργάνωναν γιορτές και διασκεδάσεις για να παρηγορήσουν τ' ο θλιμένο βαρωνέτο.

Μια μέρα, ο πατέρας τού Ουρλίχ, που ήταν πολύ γέρος και πάβαινε συχνά καρδιακές προσβολές, είπε στο γιό του: — Είσαι ο μόνος μου κληρονόμος, Ουρλίχ. Δεν φαντάζομαι να μ' άφήσης να πεθάνω χωρίς να μου δώσης τ' ο χαρά να χορέψω στα γόνατά μου τ' ο γγόνάκια μου. Η Σόνια είναι τόσο όμορφη, τόσο χαριτωμένη, τόσο πλούσια και τόσο έρωτευμένη μαζί σου! Η μητέ-

ρα σου κι' εγώ θάμαστε εύτυχισμένοι αν την κάνω κόρη μας.

Ο νέος σκέφθηκε ν' άρνηθ άμέσως, αλλά βλέποντας τ' ο παρακαλεστικό βλέμμα τού γέρου πατέρα του δεν τ' ο έκαμε. Καί οί γάμοι, ώρίσθηκαν να γίνουν πολύ σύντομα.

Μέσα στην υπόγεια φυλακή της, η Δούσσια ξύπνησε εκείνη τήν ημέρα μ' ένα παράενο συναίσθημα: ότι κάτι θα συνέβαινε. Της φαινόταν ότι από καπου μακριά έφταναν, σαν να τρυπούσαν τόν τοίχο, άκαθόριστοι ήχοι, φωνές και περπατήσεις. Άλλά ο αντίλαλος αυτός της ζωής έρχοταν πολύ άδύνατος στον υπόγειο τάφο της.

Γονάτισε και προσευχήθηκε με θέρμη. Ξαφνικά ένας μεγάλος ποντικός πέρασε δίπλα της. Τρομαγμένη η νέα κοπέλλα τυνάχτηκε με όρμη στο πλάι. Καί καθώς τ' ο σώμα της έπεσε με όλο τ' ο βάρος του πάνω σ' ο ντουλάπι με τις γαλέττες, αυτό έπεσε στο πλάι, αφήνοντας άκάλυπτη μια μικροσκοπική πορτούλα.

Με χέρια που έτρεμαν η Δούσσια πασπάτευε τώρα την πόρτα μέσα στο σκοτάδι. Κι' άξαφνα την ένοιωσε να ύποχωρη άδύνατα. Χωρίς να τ' ο ξέρη, είχε πατήσει κάποιο μυστικό έλατήριο. Μια υπόγεια στοά άνοιχτηκε μπροστά της. Άρχισε να προχωρή διατακτικά. Η καρδιά της σπασταρούσε από φόβο κι' άγωνία σαν τ' ο πουλιού. Καθώς συνέχισε τ' ο δρόμο της, άκουσε φωνές και ψαλμωδίες που όλο δυνάμωναν.

Απότομα στάθηκε ζαλισμένη από τ' ο φως που χτύπησε στα μάτια της. Βρισκόταν στο πίσω μέρος τού ιερού μιάς εκκλησίας. Την ώρα εκείνη ένας παπάς άρχισε να ψάλλη. Η Δούσσια άνέδινε λίγα σκαλοπάτια, άνοιξε μια πορτίτσα και μπηκε στο ιερό. Έξαφνα έδγαλε ένα έξωφαντο τρομου. Στην Ήραία Πύλη, εμπρός στον παπά, στεκόταν ο άγαπημένος της και δίπλα του μια όμορφη μελαχροινή με νυφικά πέπλα.

Η βαρώνη που στεκόταν κοντά τ' ο ζευγάρι, αντίκρινό της τ' ο χλωμή κοπέλλα, με τ' ο ολόξανθα μαλλιά και τ' ο γαελικά μάτια να παρουσιάζονται πίσω από τόν παπά, έβγαλε μια δυνατή φωνή και λιποθύμησε. Η Σόνια έτρεξε να τη συγκρατήση. Μα ο Ουρλίχ ούτε γύρισε να τις δ. Κύτταζε, σαν ύπνωτισμένος, τ' ο ξανθό όραμα που στεκόταν δίπλα στον παπά και σε μια στιγμή μάντεψε τι είχε συμβ. Ήξερε τ' ο σκοτεινό υπόγειο και τ' ο διάδρομο που οδηγούσε στο πίσω μέρος τού ιερού. Και κατάλαβε τήν παγίδα που είχαν στήσει στην άγαπημένη του.

Προχώρησε προς τη Δούσσια που ώρμησε τρέποντας στην αγκαλιά του, τήν έσφιξε με λαχρά και τήν ώδηγησε στη θέση που ήταν πριν η Σόνια.

— Αυτή είναι η γυναίκα που αγαπώ! φώναξε δυνατά για να τόν άκούσουν όλοι. Κι' ο δικαίος Θεός μου τήν έστειλε στην κατάλληλη στιγμή. Εύλόγησέ μας, πάτερ μου.

ΟΙ γονείς τού νέου δεν έφεραν καμιά αντίρρηση. Η βαρώνη μάλιστα είχε σκύψει τ' ο κεφάλι της με συντηδ. Η Σόνια σιωπούσε.

Κι' ο παπάς συνέχισε τ' ο μυστήριο ενώνοντας τους δυο με τ' ο γάμο. — Ι. ΦΕΡΝΕΡ

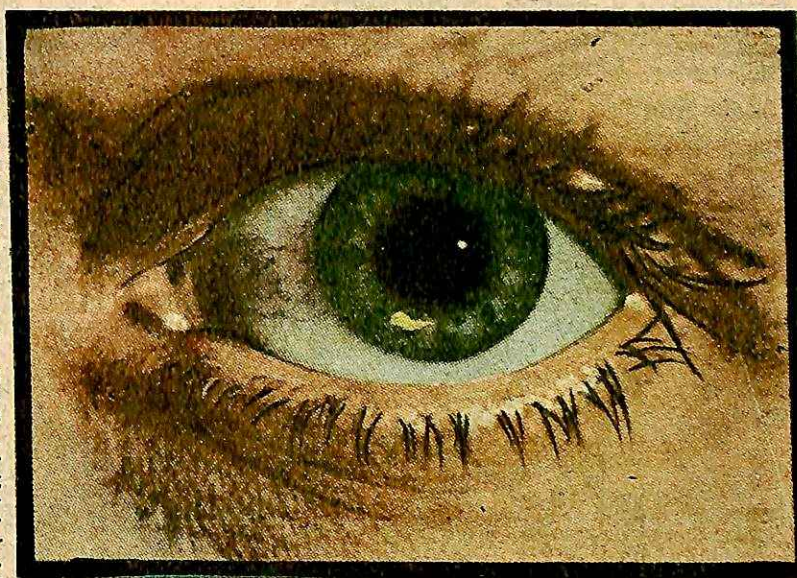
ΜΙ πορούμε να προβλέψωμε τ' ο φύλο τού έμβριου; Η σημερινή έπιστήμη είναι σε θέση ν' άπάντηση καταφατικά σ' αυτό τ' ο έρώτημα κι' έχει να παρουσιάση περισσότερες από μια μεθόδους για τ' ο σκοπό αυτό. Για μερικές άπ' αυτές είναι δυνατόν, βέβαια, να υπάρχουν ώρισμένες άμφιβολίες ή αντίρρήσεις. Τ' ο γεγονός, όμως, είναι ότι βρισκόμαστε σήμερα στον καλό δρόμο, που θα μας ώδηγήση πολύ σύντομα στην όριστική λύσι αυτού τού πολύπλοκου προβλήματος. ΟΙ έπιστήμονες μας ύπόσχονται, μάλιστα, ότι θα είναι σε θέση σε προσεχές μέλλον να κάμουν μια γυναίκα να γεννήση άγόρι ή κορίτσι κατά βούλησιν ή να τροποποιήσουν τ' ο φύλο ενός παιδιού κατά τ' ο διάρκεια της κυοφορίας.

Άλλά, προτού μιλήσωμε για μερικές από τις μεθόδους που εμφανίσθηκαν τελευταία, άς ανατρέξωμε μερικές χιλιετηρίδες πίσω.

Ένας πάπυρος που χρονολογείται από τ' ο έτος 1350 π. Χ αναφέρει ότι οί Αίγυπτιοι ιερείς — ιατροί ήταν σε θέση να προσδιορίσουν μ' άπόλυτη ακρίβεια τ' ο φύλο τού έμβριου με τ' ο βοήθεια σπυριών σίτου.

Η παντελής σχεδόν άγνοια των βιολογικών κανόνων ως προχθές άκόμη έκαμε τούς έπιστήμονες της Δύσεως να γελούν για τ' ο περιεχόμενο αυτού τού παπύρου, που τ' ο χαρακτήριζαν ως παιδαριώδες και άφελές, χωρίς να ύποπτευονται πόσον προοδευμένοι ήταν οί Αίγύπτιοι ιερείς στα ζητήματα της βιολογίας.

Άλλ' η σύγχρονη έπιστήμη έκανε σημαντικές κατακτήσεις σ' αυτό τ' ο κεφάλαιο. Ξέρωμε, λοιπόν, σήμερα ότι τ' ο ανθρώπινο ούρος περιέχει σε άξιοσημείωτη

“Αν αυτή η κίτρινη κηλίδα βρίσκεται στο άριστερό μάτι, τότε τ' ο έμβρυον εινε κορίτσι, αν βρίσκεται στο δεξιο, τότε εινε άγόρι. Η κηλίδα αυτή συνοδεύεται και από υπεραιμία του ματιού.”

Πώς προβλέπεται ΤΟ ΦΥΛΟΝ ΤΟΥ ΕΜΒΡΥΟΥ

Τέσσε-ρες νέες μέθοδοι

αναλογία φυτικές όρμονες, που είναι δυνατόν να έπιδράσουν στην ανάπτυξη νεαρών βλαστωρίων βρώμης ή σίτου. ΟΙ γνωσεις μας γι' αυτές τις όρμονες είναι πολύ περιορισμένες. Ξέρωμε μόνο ότι προέρχονται από τις φυτικές τρούες που εισάγουμε στον οργανισμό μας και ότι η ποσότης κι' η σύστασις εκείνων που βγαίνουν με τα ούρα εξαρτώνται από τήν εκάστοτε φυσιολογική μας κατάστασι. Είναι πιθανόν ότι, κατά τ' ο διάρκεια της έγκυμοσύνης, τ' ο ούρα περιέχουν μια μεγάλη αναλογία έξαιρετικά δραστηρίων φυτικών όρμονων, που όταν έρθουν σ' έπαφή με σπυριά σίτου, μπορεί να τ' ο κάμουν να βλαστήσουν. Σ' αυτή τήν παρατήρησι στηρίζοταν η μέθοδος των Αιγυπτίων ιερέων. Πότιζαν με ούρα έγκυου σπόρους σίτου και, άνάλογα με τήν ταχύτητα ή τ' ο βραδύτητα που φύτρωναν, έδγαζαν συμπεράσματα για τ' ο φύλο τού έμβριου που φέρει.

Μεταξύ των συγχρόνων έπιστημονικών μεθόδων η πιο άξιοσημείωτη είναι η καλούμενη ιστολογική. Συνίσταται στο έξης: Ούρα έγκυου, έπειτα από κατάλληλη προπαρασκευή, εισάγονται στον οργανισμό άρσενικών κουνελιών, ηλικίας τριών μηνών και έξετάζεται κατόπιν η επίδρασις των πάνω στους όρχεις τού ζώου. ΟΙ αντίδρασεις αυτών των άδένων είναι διαφορετικές, αναλόγως αν πρόκειται για άγόρι ή για κορίτσι.

Μια άλλη μέθοδος είναι εκείνη που έπρόταθη από τόν περιφημο γυναικολόγο της Φλωρεντίας Βίλχελμ Βίτζελ.

Ο Γερμανός έπιστήμων διαβάσει τ' ο φύλον τού έμβριου μέσα στα μάτια της έγκυου. Η έπιστημονική βάση της θεωρίας του είναι η ακόλουθη:

Στην ύγια γυναίκα, κάθε τέσσερες λειτουργεί διαδοχικά κάθε τέσσερες βδομάδες. Σύμφωνα με τόν δόκτωρα Βίτζελ, η άριστερη ώθηκή γεννάει θηλυκά αυγά, που περιέχουν δηλαδή 24 ζεύγη χρωμοσωμάτων ενώ η δε-

ξιά γεννάει άρσενικά αυγά, που περιέχουν 23 ζεύγη χρωμοσωμάτων και ένα έπί πλέον μεμονωμένο χρωμόσωμα.

Τ' ο φύλο τού παιδιού εξαρτάται, λοιπόν, από τήν έποχή της συλληψεως, από τ' ο αν δηλαδή κατά τήν περίοδο αυτή ήταν η σειρά της άριστερης ώθηκής, όποτε θα γεννηθ κορίτσι ή της δεξιάς, όποτε θα γεννηθ άγόρι.

Άλλ' είναι αδύνατον — ως τ' ο στιγμή τούλάχιστον — να ξέρωμε ποτέ είναι η σειρά της άριστερας ώθηκής και ποτέ της δεξιάς. Σε περίπτωση συλληψεως, όμως, κατά τόν δόκτωρα Βίτζελ, τ' ο ένα από τα δυο μάτια είναι υπεραιμικό και συνήθως εμφανίζεται τότε στην περιοχή της κόρης μια μικρή κίτρινη κηλίδα. Αν είναι υπεραιμικό τ' ο δεξιό μάτι, τ' ο κυοφορούμενο παιδί είναι άρσενικό. Αν, αντίθετα, είναι υπεραιμικό τ' ο άριστερό μάτι, τ' ο κυοφορούμενο παιδί είναι θηλυκό. Η υπεραιμία τού ματιού όφείλεται στην άφθονη συρροή αίματος στην αντίστοιχη ώθηκή, που είναι εκείνη που έπρωμήθευσε τ' ο γονιμοποίηση ώριου.

Ο δόκτωρ Βίτζελ εξετάζει τις έγγύους μ' ένα διπλό φακό, που τού έπιτρέπει να διακρίνη τήν υπεραιμία τού ματιού και τήν παρουσία της κίτρινης κηλίδος σ' αυτό.

Μια άλλη μέθοδος άνεκονώνθη από τόν Ιταλό καθηγητή της Γυναικολογίας τού Πανεπιστημίου τού Τουρίνου ντελλά Πιάνε στο πρόσφατο γυναικολογικό συνέδριο τού Παλέρμου. Συνίσταται στην εξέταση τού εναννίου υγρού, έντός τού οποίου αιώρεται τ' ο έμβρυον στο έσωτερικό της μήτρας.

Τ' ο έμβρυον, λέγει ο Ιταλός καθηγητής, παράγει και αυτό όρμονες, που εκχύνονται μέσα στο ενάμνιο υγρόν. Αυτές οί όρμονες είναι τού τύπου των άνδρογόνων όταν πρόκειται για άγόρι και τού τύπου των οιστρογόνων όταν πρόκειται για κορίτσι.

Τ' ο απαραίτητο για τήν εξέταση ενάμνιο υγρόν εξάγεται από τ' ο υπόγαστριον με μια βελόνα μήκους 15 εκατοστών τού μέτρου.

Η μέθοδος αυτή είναι, όμως, άδύνηρη και κάπως επικίνδυνη, όταν γίνεται από μη έμπειρο ιατρό. Γι' αυτό, ο καθηγητής ντελλά Πιάνε προτείνει μια άλλη άπλουστερη, που συνίσταται στην εξέταση των ούρων τής έγκυου και στην αναζήτησι της ύπαρξεως άνδρογόνων ή οιστρογόνων όρμονων μέσα σ' αυτά. Τα πειράματα που έγιναν προς αυτή τήν κατεύθυνσι άπέδειξαν ότι ο οργανισμός της έγκυου άπορροφά ένα μέρος των εκκρινόμενων από τ' ο έμβρυον όρμονων. Αυτές οί όρμονες άποβάλλονται οί περισσότερες με τα ούρα.

Μια τελευταία μέθοδος είναι εκείνη που συνίσταται στην εξέταση τού ούλου τού έμβριου με τ' ο βοήθεια άκτινών Χ. Για τ' ο σκοπό αυτό, είναι άνάγκη να εξαχθ μια λίτρα ενάμνιο υγρόν και να αντικατασταθ με ίσον όγκο όξυγόνου υπό τήν αυτή πίεσι. Τ' ο έμβρυον γίνεται τότε όρατό και πορούμε να διακρίνωμε καθαρά τ' ο φύλο του. Άλλά και στην περίπτωση αυτή πρέπει να εισαγάγωμε μια μεγάλη βελόνα στο έσωτερικό της μήτρας, πράγμα επικίνδυνο.

“Ο δόκτωρ Βίλχελμ Βίτζελ εξετάζει τας έγκύους με μια ειδική συσκευή, που επενόρησε γι' αυτό τ' ο σκοπό.”

Ο Ράδεφορντ Ντίν εργασ-
ταν στο γραφείο του, ό-
ταν του άνηγγειλε ο κλητήρας
πως ζητούσε να τον δη κάποιος
κύριος Μόρτον.
— Άς περάσω, διάταξε ο
Ντίν.
Ο Μόρτον ήταν ένας άντρας
κομψός, ως 35 ετών.
Χαιρέτησε τυπικά,
κάθισε σε μια πολυ-
θρόνα και μπήκε ά-
μεσα στο θέμα του.
— Έρχομαι
για μια υπό-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό μυστικό του Μόρτον

Ένας λεπτός άντρας μ' ένα περί-
στροφο στο χέρι μπήκε στο γραφείο.

Λίρες, που δεν τόλμησα να τις
κρατήσω. Ύστερα ο λόρδος μ'
αντικατέστησε με κάποιο
Μπράντλεϋ.

Αυτός έμεινε 9 χρόνια στην
υπηρεσία του. Έπειτα έχασε
τη θέση του, γιατί είχε τό-
σο λάτιστα να πίνει. Σ' όλο αυτό
το διάστημα, δεν έμαθε τίποτε
για την ιστορία μου, γιατί ο
λόρδος Χέρμπερτ δεν την είχε
φανερώσει σε κανένα. Όταν
πέθανε ο λόρδος, πληροφορή-
θηκα με κατάπληξη ότι μου
κληροδοτούσε 400 λίρες — το
κέρδος μου που είχε κρατήσει..

Έτυχε όμως τότε να πέση
στα χέρια του Μπράντλεϋ κά-
ποιο ένοχοποιητικό χαρτί, κι
έτσι έμαθε το σφάλμα μου. Απ'
την ημέρα εκείνη, δεν βρήκα
πια ησυχία. Με άπειλε δια-
κόως με άποκαλύψεις, που θα
κατέστρεφαν το στάδιό μου!

Μούχει πάρει ήδη 50 λί-
ρες. Τώρα μου ζητάει 400, με
την υπόσχεση πως θα φύγει απ'
την Αγγλία και δεν θα με ξα-
ναενοχλήσει πιά. Πώς να δια-
θέσω όμως ένα τέτοιο ποσό;
Κι έπειτα, που ξέρω αν θα μ'
άρθση πραγματικά ησυχία στο
μέλλον;

Νομίζω πως κάτι μου
κρύβετε ακόμη... είπε ο Ντίν.
Πρέπει να μου πείτε όλα,
αν θέλετε να επιτύχω στην υπό-
θεσή μου, που μου αναθέτετε... Τι
σας έσπρωξε στο σφάλμα που
μου διηγείσθε; Πρέπει να ύ-
πηρεζα κάποια αιτία...

Ε, ναι λοιπόν, έχετε δι-
κιο! Φταίει σ' όλ' αυτή η γυ-
ναίκα μου. Εκείνη μ' ανάγκασε
να γίνω καταχραστής, με τα
τρελλά έξοδά της... Έφτανε
διακόσιες ακριβώς τουλάστιγες και
καπέλλα, χωρίς να νοιάζεται
αν είχα να τα πληρώσω. Έτσι,
έγινε αιτία να χάσω τη θέση
μου!

Από τότε, άρχισα να τη
μισώ θανάσιμα. Ήθελα ν' ό-

παλλάγω απ' αυτήν, πριν με
καταστρέψει ολότελα... Ένα
βράδυ, σε μια φιλική συντρο-
φία, άκουσα να μιλούν για ένα
καινούργιο μυθιστόρημα. Ή-
ταν η ιστορία ενός ανθρώπου,
που έκανε ένα φίλο του να γί-
νη κοκκινόμανη, για να κλη-
ρονομήση γρηγορώτερα την
περιουσία που του άφινε με τη
διαθήκη του...

Η ιστορία αυτή καρφώθηκε
στο μυαλό μου... κι αποφάσι-
σα επιτέλους να μεταχειρισθώ
το ίδιο μέσον για ν' απαλλά-
γώ απ' τη γυναίκα μου! Αγό-
ρασα λοιπόν λίγη κοκαΐνη, την
πήγα σπίτι μου κι είπα στη
γυναίκα μου ότι ήταν ένα ά-
βλαβές καταπραυντικό των νευ-
ρων, που το χρησιμοποιούσε ο
λόρδος Χέρμπερτ, κι ότι σκό-
πευα να το πάρω κι εγώ.

Φρόντισα ν' αφίσω το
μπουκαλάκι πάνω σ' ένα τρα-
πέζι. Αγόρασα ύστερα ένα
νευρολημμένως, κι άλλη κοκαΐνη,
κι έτσι τα μπουκαλάκια με το
ναρκωτικό υπήρχαν τώρα παν-

τού... Όπως προέβλεπα η γυ-
ναίκα μου το δοκίμασε... Και
δεν άργησε να γίνη κοκκινόμα-
νης! Όταν συναισθανθήκα το
έγκλημά μου και θέλησα να της
κρύψω το δηλητήριο, ήταν πια
αργά. Το πάθος της την έκανε
να πληρώνη όσα - όσα, για ν'
αγοράση κοκαΐνη... Και, στο
τέλος, το ναρκωτικό τη σκό-
τώσε!

Εγώ... εγώ έγινα αιτία του
θανάτου της! Τι φρίκη!

Ο Μόρτον σταμάτησε λίγες
γιά να συνέλθη. Έπειτα συ-
νέχισε:

Μια μέρα, ο Μπράντλεϋ
άνεικάλυνε κι αυτό το μυστικό
μου. Έτσι, με είχε πιά δεμένον
διπλά... Η ζωή μου έχει κατα-
τήσσει αφορήτη! Βοηθήστε με
να γλυτώσω απ' τον καταρα-
μένο Μπράντλεϋ!...

Μεϊνате ήσυχος, θα σας
βοηθήσω... είπε ο Ντίν. Θα
σας απαλλάξω απ' το Μπράν-
τλεϋ. Το μυστικό σας θα μείνη
κρυφό... Σας συνιδοί... εγώ όμως
να πληρώσετε τις τετρακοσίες
λίρες...

Νομίζετε ότι έτσι πρέπει
να κάνω;

Είπε το μόνο μέσον.
Γιατί... το μυστικό σας βρί-
σκεται στα χέρια μας, και
πρέπει να μάς πληρώσετε για
να σωπάσουμε!

Δεν... δεν καταλαβαίνω!
τραύλισε ο Μόρτον.

Μα απλώς, δεν θα
δώσετε στο Μπράντλεϋ τις 400
λίρες, αλλά σε μάς.

Αυτό είναι έκδιασμός!...

Ω, μη μεταχειρίζεσθε τέ-
τοιες άσχημες εκφράσεις... Αν
μάς δώσετε τις 400 λίρες, ά-
ναλαβόμαστε υπεύθυνως να μη
σας ενοχλήση ποτέ πιά κανείς.

Μα είναι άπίστευτο, τρο-
μερό!... Θα σας καταγγείλω!

Όχι δά! Δεν φαίνεται
και τόσο κουτός... Έλάτε, έ-
χετε πάνω σας το καρνέ των
τσέκ;... Η λύσις που σας προ-
τείνω, είναι η καλλίτερη. Ο
Μπράντλεϋ θα μπορούσε να
σας εκβιάζει συνεχώς, να σας
στρώσει ίσως στην αυτοκτονία.

Ενώ με μάς θα ησυχάσετε μια
γιά πάντα. Αυτό είναι το σύστη-
μά μας!

Ο Μόρτον δισταζε. Και η
έκφραση του προσώπου του εί-
χε αλλοιωθή. Ίσως να φοβά-
ταν, ίσως πάλι να σκεπτόταν
πως έπρεπε να υποκύψει στον
έκδιασμό, να πληρώση το πο-
σό που του ζητούσαν, ώστε να
μην τον ενοχλήση στο μέλλον
πιά κανείς.

Λοιπόν; ρώτησε ο Ντίν
έκνευρισμένος. Θα περιμένουμε
ακόμα πολύ για να υπογράψε-
τε αυτό το καταραμένο τσέκ;

Μα αυτό είναι έκδιασμός,
— Άφήστε με, Δέν μπορώ...
— Είπε η τελευταία σας λέ-
ξις; ρώτησε ο Ντίν απειλητικά.

Δεν ξέρω τι να κάνω, ξα-
νάπε ο Μόρτον με φανερή τα-
ραχή.

Να υπογράψετε ένα τσέκ
τετρακοσίων λιρών. Αυτό είν'
όλο!

Ο Μόρτον φάνηκε πως πεί-
σθηκε. Έδωσε το καρνέ των
τσέκ, συμπλήρωσε ένα απ' αυ-
τά και τώσως στο Ντίν. Μό-
λις όμως εκείνος το φύλαξε στο
πορτοφόλι του, ο Μόρτον άρ-
μισε, άρπαξε το σημειωμά-
τιο του Σάλτερ και φώναξε ύ-
στερα:

Ελάτε μέσα!...
Ένας ψηλός άντρας, μ' ένα
περίστροφο στο χέρι, μπήκε
στο γραφείο.

Τ' ακούσατε όλα; τον
ρώτησε ο Μόρτον. Πέρασε λοι-
πόν τις χειροπέδες στους δυο
αυτούς αξιωματικούς κυρίους...

Βλέπω, αγαπητοί μου, πως
μαρμαρώσατε απ' την έκπληξή
σας. Απλώς, είμαι αστυ-
νομικός κι' ανέλαβα να εξακρι-
βώσω αν είναι αλήθεια πως έκ-
δίδετε θρασυτάτα τους πελά-
τες σας, όπως μάς κατηγγει-
λαν. Και, καθώς βλέπετε, την
πάθατε μια χαρά!... Έμπρός
τώρα, δε πηγαίνουμε...

Α. ΜΠΡΥΝΕΛ

✪ ✪

Έκλεβε έντομα

Οι ντέκτεβί της Σκωτίας Γουόρδ
έχουν άσχημη με πολλές παράξενες
κλεψές. Είπε έζητα όμως αν τους
έτυχε ποτέ άλλοτε μια περίπτωσις
σάν του Έλφρινστον Τζίλμουντ, που έ-
κλεβε... έντομα απ' το Μουσείο Φυ-
σικής Ιστορίας του Κιντίνγκτον!

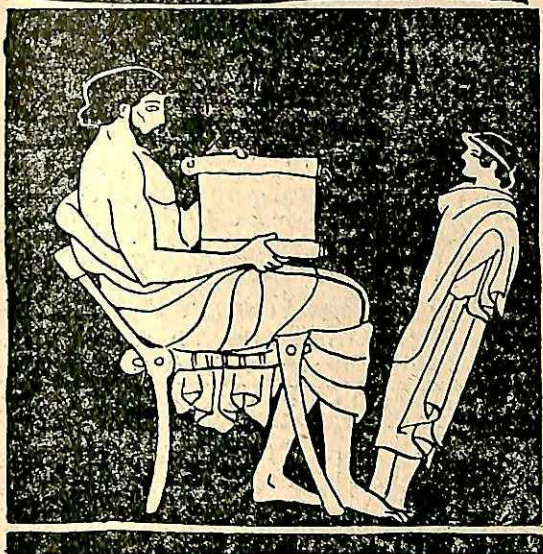
Ο Τζίλμουντ είναι ένας επιστήμη-
ς έντομολόγος, με αξιοπρεπή εμφάνισι
και με ματογυάλια. Από πολλούς
μήνες, έπισκεπτόταν τακτικά το τη-
μα έντομων του Μουσείου, που περι-
λαμβάνει 15.000.000 είδη. Άς μέλος
της Βασιλικής Έταιρείας Έντομο-
λόγων, είχε επιτυχία την άδεια να
φέρει μαζί του ένα βαλιτσάκι με δι-
κά του έντομα, για να τα συγκρίνη
με την περίφημη συλλογή του Μου-
σείου. Κανείς δεν τούδινε πολλή προ-
σοχή... ως ότου οι υπάλληλοι του
Μουσείου παρετήρησαν άρκετά κενά
στις βιτρίνες των έντομων. Όταν μά-
λιστα εξαφανίσθηκε ένα σπανιότατο
έξωτικό έντομο, μοναδικό στο είδος
του, αξίας 2.900 λιρών, ο διευθυντής
του Μουσείου είδοποίησε την άστυνο-
μία.

Οι άστυνομικοί δεν πολυενδιαφέρθη-
καν στην αρχή γι' αυτή την υπόθεσι.
Έκείνοι, που τους έδωσαν την πρώ-
τη βετική ένδειξη, ήταν οι υπάλληλοι
του Μουσείου. Παρακολούθησαν τα έν-
τομολογικά περιόδια, και πραγματι-
κά, δέθηκαν ένα έβδομο του Τζίλ-
μουντ γι' αυτό το έντομο, που ίσχυ-
ριζόταν ότι είχε πιάσει στη Νέα
Γουίνεα.

Ειδοποίησαν άμεσα τους άστυνομι-
κούς, κι' εκείνοι για νάχουν βετικό-
τερα στοιχεία, περιμέναν την έπομένη
έπίσκεψι του Τζίλμουντ στο Μουσείο.

Πράγματι, ο έντομολόγος έσπευσε
νίστηχε σε λίγες μέρες, με το άπα-
ραίτητο βαλιτσάκι του. Δεν τού έφε-
ρανε την παραμικρή δυσκολία. Όταν
έφτασε όμως, τον σωματίσσε ένας ντέ-
κτεβί, έκοψε μια έδρανα στη βαλιτ-
σα του κι' ανακάλυψε 55 έντομα απ' τη
συλλογή του Μουσείου. Άλλα 5.141
βρέθηκαν στο σπίτι του.

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Έσωτερικόν Σχολείου.
(Τμήμα άγγειογραφίας του Δούριδος επί άμφορέως).

ΜΟΛΙΣ η ροδοδάκτυλη
αυγή πρόβαλλε στην άρ-
χαία Ελλάδα, οι μαθηταί έπρεπε
ν' αφίσουν τη γλυκερία του κρεβ-
βατιού θαλπωρή και να έτοιμα-
στούν για το σχολείο.

Τα παιδιά με γυμνό κεφάλι,
τα μαλλιά δεμένα με στεφάνι από
φύλλα ή μ' απλή ταινία και ντυ-
μένα μ' ένα πλατύ ιμάτιο έτρεχαν
στο σχολείο, με τη συνοδεία πάν-
τα ενός παιδαγωγού, που συνή-
θως ήταν δούλος.

Ο άγγειογράφος Δούρις άπα-
θανάτισε μια όραία σχολική
σκηνή: Τρεις δάσκαλοι διδάσκουν χω-
ριστά τους μαθητές τους. Ο πρώτος
ανάγνωση και άποστήθισι ποιημάτων.

Ο δεύτερος γρσφή. Ο τρίτος μουσική
με λύρα. Οι μαθητές στέκονται όρθιοι
σε στάσι προσοχής. Πίσω απ' αυτούς
βρίσκεται ο παιδαγωγός, παρακολου-
θώντας τη διδασκαλία. Διακρίνονται
διάφορα σχολικά σκεύη, όπως πίνα-
κες, έδρες, καθίσματα για μαθητές
και τα παρόμοια.

Η άγραμματοσύνη ήταν σπάνιο
φαινόμενο στην αρχαία Ελλάδα και
ιδίως στην Άττική. Στάς Άθήνας μά-
λιστα όταν ήθελαν να χαρακτηρίσουν
ένα κλασσικά άναλφάβητο έλεγαν
«μήτε γράμματα, μήτε νεήν», δεν ξέ-
ρει δηλαδή ούτε τ' αλφάβητο, ούτε
να κολυμπή. Σχετικά διηγούνται
πως ο Ήρωδης ο Άττικός είχε ένα
γυιό ήλιθιο, που δεν μπορούσε ούτε
τά γράμματα του αλφαβήτου να μά-
θη. Ο πατέρας του λοιπόν αποφάσισε
να τρέφη στο άνακτορό του 24 παι-
διά της ίδιας ηλικίας με το γυιό του,
που τα ώνόμασε με τα 24 γράμματα
της αλφαβήτας, ώστε να μπορέση να
τά μάθη.

Το Έλληνόπουλο μέχρι τα 14 του
χρόνια μάθαινε στο σχολείο κυρίως
γραμματική και μουσική. Αυτά τα δυο
μαθήματα διδασκε ο «γρσμματιστής»,
που λεγόταν και «δάσκαλος» ή
«γρσμματοδιδάσκαλος». Οι γρσμματι-
στές στην αρχή διδασκαν κυρίως ανά-
γνωσι και γρσφή. Συνήθιζαν τα παι-
διά να συλλαβίζουν και να προσφέρουν
καθαρά τα γράμματα της αλφαβή-

τας «έμμέτρως», σάν ποήμα
δηλ. για να μην τα ξεχνάνε.

Πρώτος έγραφε στο «γρσμη-
ματίον» ή «γρσμματίον» (πί-
νακα άλειμένο με κερί) ο δά-
σκαλος. Κατόπιν έπαιρνε το
χέρι του μαθητού και το ανά-
γκαζε με τη «γρσφίδα» ν' άπο-
μιμηταί όσα αυτός είχε γρά-
ψει. Με τον καιρό ο μαθητής
συνήθιζε να γράφει σε χαρτί
από φλούδα του αιγυπτιακού
παπύρου ή πάνω σε δέρματα
γιδροποβάτων. Σ' αυτούς
τους «παπύρους» ή στις «δι-
φθères» έγραφε με «κάλαμον»,
που βάτιζε μέσα σε πυξίδα ή
μελανοδοχείο. Τη μελάνη την
παρασκεύαζαν από μαύρη
χρωστική ουσία και την έβα-
ζαν σε δοχεία, που τα προφύ-
λαγαν σε σκέπασμα, τις «με-
λανοδοχούς». Όταν έγραφαν
στους παπύρους ή τις περγα-
μνές (διφθères) τις τάλιγαν
σ' ένα ραβδί και τις φύλαγαν
μέσα σε θήκη, όπως δείχνει η
πλαγινή εικόνα άριστερά.

Τα παιδιά μάθαιναν την πρακτική
άριθμητική για τις ανάγκες της ζωής.
Μετρούσαν με τα δάκτυλα ή χρησιμο-
ποιούσαν διάφορα αντικείμενα, όπως
λιθάρια, ξύλα, ψήφους, μήλα, στεφά-
νια.

Οι μεγαλύτεροι μαθηταί προχωρού-
σαν στις βάσεις της γεωμετρίας, που
ο Σωκράτης τις θεωρούσε άπαραίτη-
τες. Ο Πλάτων συμβούλευε μαζί με
την άριθμητική και τη γεωμετρία να
διδώνται και βάσεις της Αστρονομίας.

Σε μερικά σχολεία διδασκαν και
ιχθυογραφία με πετροκότυλο ή πινέλ-
λο. Σ' όλα όμως ήταν υποχρεωτική η
χειροτεχνία. Τα παιδιά με τον
καιρό γινότουσαν ικανά να φτιά-
νουν μικρά σπίτια, καράβια, ά-
μάξια, ανθρώπους, ζώα, έπιπλα.

Ο Πλίνιος λέει πως στα τέλη
του Δ' αιώνα προστέθηκε ως μά-
θημα και η γρσφή, που ο Άρι-
στοτέλης την θεωρούσε ως ωφέλι-
μη στις καλές τέχνες.

Μετά το σχολείο έρχόταν το γυ-
μναστήριο. Μετά το πνεύμα το σώ-
μα. Γιατί και σ' αυτό έδιναν με-
γάλη σημασία οι αρχαίοι μας
πρόγονοι. Οι νέοι έξασκούντο έκει

Τά σχολικά μαθήματα

Γραφή, ανάγνωση, άριθμητική, ζω-
γραφική, μουσική, κτλ.

Οι δάσκαλοι χρησιμοποιού-
σαν περισσότερον τα ποιήματα
για να μαθαίνουν τα παιδιά ά-
νάγνωσι. Ο Όμηρος, ο Ή-
σίοδος, ο Θέογνις, ο Φωκυλί-
δης, ο Μίμνερμος και άλλοι έ-
θεωρούντο ως κεφάλαια θρη-
σκευτικής και πολιτικής σοφίας.

Η ήθικη άγωγή είχε στην
αρχαία Ελλάδα πρωτεύουσα
θέσι. Στα χρόνια μάλιστα του
Μεγάλου Αλεξάνδρου είχαν
συγκεντρώσει σάν ένα είδος
κατηχήσεως τα περίφημα λό-
για των έπττα σοφών της Έλ-
λάδος:

«Αγάπα ό,τι είναι καλό
Μη λές ψέμματα. Νά είσαι ά-
ληθής. Κάνε τον έαυτό σου ά-
ξιο των γονέων σου. Αν είδες
στον καθρέφτη ότι είσαι ώ-
ραϊός, κάνε και σ' ό το έραϊόν
άν είδες πως είσαι άσχημος,
τότε αναπλήρωσε την έλλειψί
σου αυτή με την ώραϊότητα
της χρηστοήθειας και καλοή-
θειας. Μην τιμωρής το δούλο
σου, όταν είσαι μεθυμένος. Μην τσα-
κώνεσαι με τη γυναίκα σου και μη
τη ψαλώνης μπροστά σ' άλλους. Νά
έκτιμάς το κρέας όταν είναι φρέσκο
και τους νόμους αν είναι παλαιοί. Στις
εύτυχες των φίλων σου βάζει άργά,
άλλα τρέχει γρήγορα στις ανάγκες
τους, και στις δυστυχίες τους. Νά μη
γελάς αν δυστυχή άλλος. Νά μην ά-
ποδίδης στον πλησίον σου ό,τι θεωρείς
άξιοκατάκριτο για τον έαυτό σου. Ό-
τι δε θέλεις σ' να σου κάνει άλλος, ν'
άποφύγης να το κάνει σ' άλλον. Νά
μην προτρέχη η γλώσσα σου απ' το

μυαλό σου. Πάν μέτρον άριστον (ά-
πόφευγε τις υπερβολές). Άκολουθά
τον θεόν. Άν κάνης το καλό, άπό-
δοσέ το στους θεούς και όχι στον έ-
αυτό σου».

Η άλκαζεία, ο φθόνος και η κατά-
χρησις έθεωρούντο ως οι πηγές της
δυστυχίας του ανθρώπου. Γι' αυτό οι
δάσκαλοι φρόντιζαν να διδάσκουν τα
παιδιά πως έπρεπε ν' άγωνίζωνται έ-
ναντίον τους, καλλιεργώντας τις κα-
λές έξεις.

Τα παιδιά μάθαιναν την πρακτική
άριθμητική για τις ανάγκες της ζωής.
Μετρούσαν με τα δάκτυλα ή χρησιμο-
ποιούσαν διάφορα αντικείμενα, όπως
λιθάρια, ξύλα, ψήφους, μήλα, στεφά-
νια.

Οι μεγαλύτεροι μαθηταί προχωρού-
σαν στις βάσεις της γεωμετρίας, που
ο Σωκράτης τις θεωρούσε άπαραίτη-
τες. Ο Πλάτων συμβούλευε μαζί με
την άριθμητική και τη γεωμετρία να
διδώνται και βάσεις της Αστρονομίας.

Σε μερικά σχολεία διδασκαν και
ιχθυογραφία με πετροκότυλο ή πινέλ-
λο. Σ' όλα όμως ήταν υποχρεωτική η
χειροτεχνία. Τα παιδιά με τον
καιρό γινότουσαν ικανά να φτιά-
νουν μικρά σπίτια, καράβια, ά-
μάξια, ανθρώπους, ζώα, έπιπλα.

Ο Πλίνιος λέει πως στα τέλη
του Δ' αιώνα προστέθηκε ως μά-
θημα και η γρσφή, που ο Άρι-
στοτέλης την θεωρούσε ως ωφέλι-
μη στις καλές τέχνες.

Μετά το σχολείο έρχόταν το γυ-
μναστήριο. Μετά το πνεύμα το σώ-
μα. Γιατί και σ' αυτό έδιναν με-
γάλη σημασία οι αρχαίοι μας
πρόγονοι. Οι νέοι έξασκούντο έκει

Μαθητής συνοδεύμενος από το δούλο του.
(Παράστασις επί κυλικού του Πιστοζένου)

με λύρα. Οι μαθηταί στέκονται όρθιοι
στην πάλη, το τρέξιμο, το πήδημα, το
δίεκο κ.τ.λ.

Το σώμα των εφήβων έπρεπε να έ-
ναι λυγρό, γεμάτο ώμορφία και ύ-
γεια. «Πούς ύγιης σε σώμα ύγιές»,
συνήθιζαν να λένε, συνδυάζοντας την
τελειότητα του μυαλού με την τελειό-
τητα τη σωματική.

Έτσι, μετά το σχολείο και το γυ-
μναστήριο ο αρχαίος Έλληνας ήταν
άπόλυτα καταρτισμένος για να προσ-
φέρει τις υπηρεσίες του στην πολιτεία.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΖΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Λουί Λυμγιέρ

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ του Κινηματογράφου

Κι' η μυστηριώδης εξαφάνισή του

Έχουν περάσει 60 χρόνια περίπου, από τότε που χάθηκε ο Λυμγιέρ. Αλλά η μυστηριώδης εξαφάνισή του, που έγινε με τον πιο παράξενο τρόπο, είναι πολύ πιθανόν ότι θα μάς προσφέρει την εφεύρεση του κινηματογράφου 5-6 χρόνια νωρίτερα από τους αδελφούς Λουμιέρ.

Ο Λουί Λυμγιέρ, γάλλος, γεννήθηκε στο Μπέρν, Γαλλία, στις 28 Αυγούστου 1842. Ο πατέρας του, αξιωματικός του γαλλικού στρατού, ήταν στενός φίλος του περιφημού Λουί Νταγκέρ, εφευρέτη της «νταγκεροτυπίας», της πρώτης δηλαδή πρακτικής μεθόδου φωτογραφίας. Κι' έδωσε στο γιο του το μικρό όνομα του φίλου του. Αφού σπούδασε Χημεία και Φυσική στο Πανεπιστήμιο της Λειψίας, ο Λυμγιέρ αποφάσισε να εργασθεί ως φωτογράφος και ζωγράφος πορτραίτων. Ήταν ωστόσο ένας περίεργος τύπος καλλιτέχνη που έπιστιμιζε πολύ, που δεν τον ικανοποιούσε η συνηθισμένη δουλειά της ρουτίνας. Ειδικεύθηκε στη ζωγραφική πάνω σε βάζα (καλλιτεχνικό κλάδο που εξελίχθηκε αργότερα στην έγχρωμο φωτογραφία σε σφάλτο).

Το 1869, παντρεύτηκε μια Άγγλιδα, καλλιτέχνηδα κι' αυτήν, που τον βοήθησε πολύ σ' όλη του τη ζωή, στις τεχνικές και επιχειρηματικές επιδιώξεις του.

Μερικά χρόνια αργότερα, το 1872, ο Άγγλος Έντγκαρ Μουμπριτζ, εγκατεστημένος στην Αμερική, έκαμε την πρώτη επίδειξη «φωτεινών κινουμένων εικόνων». Η μέθοδος του ήταν η εξής: Έστηνε 20 ή 30 φωτογραφικές μηχανές στη σειρά, σε μικρές και κανονικές αποστάσεις, κατά μήκος ενός στίβου ιπποδρομιών. Αντίκρου τους, υπήρχε ένα ασπρο ξύλινο τοίχωμα, που αποτελούσε ένα ομοιόμορφο «φόντο». Από κάθε μηχανή ξεκινούσε

σε μια κλωστή, τεντωμένη κατά πλάτος του στίβου. Καθώς περνούσε λοιπόν τρέχοντας ένα άλογο, έκοβε την κάθε κλωστή, κι' αμέσως λειτουργούσε η αντίστοιχη μηχανή και τούπαιρνε ένα ενσταντανέ σε ωρισμένη στάση. Ύστερα ο Μουμπριτζ αποτύπωνε τη σειρά αυτή των φωτογραφιών σ' ένα γυάλινο δίσκο. Καί, περιστρέφοντας τον μπροστά σε μια «κλινική προβολή», που την ονόμαζε «ζωοπροξισκοπία», έκανε να φαίνεται πάνω σ' ένα πανί το άλογο σε κίνηση. Το 1882, παρουσίασε τη συσκευή του σε μια συνεδρίαση του Βασιλικού Ίνστιτούτου του Λονδίνου.

Ο Λε Πρένς ενθουσιάστηκε με τη νέα αυτή μέθοδο κι' άρχισε πειράματα για να την τελειοποιήσει. Τα συνέχισε δε και στην Αμερική, όπου εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του. Στη Ν. Υόρκη, σχετίστηκε με κάποιον Ίσακ Πητ, διευθυντή του Ίνστιτούτου Κωφάλλων. Κι' ο τελευταίος του επέτρεψε να χρησιμοποιήσει τα τεχνικά μέσα των εργασιών του Ίνστιτούτου.

Αυτό έγινε το 1886. Φαίνεται δε ότι ο Λε Πρένς έφτιαξε τότε ένα είδος πρωτόγονης κινηματογραφικής μηχανής, γιατί η κόρη του θυμόταν αργότερα ότι είχε ιδεί τον πατέρα της, μαζί με έναν άλλον κύριο, να χειρίζονται ένα μηχανήμα που προβάλλε, κάτι ακαθόριστος και κινούμενος μορφές πάνω στον άσπρο τοίχο ενός υπογείου του Ίνστιτούτου.

Το ίδιο έτος, ο Λε Πρένς, πήρε το πρώτο αμερικανικό προνόμιο ευρεσιτεχνίας του για μια κινηματογραφική μηχανή λήψης με 16 φακούς και μια άλλη για προβολή.

Το 1887, πήγε στην Αγγλία. Εκεί εφεύρε μια κινηματογραφική μηχανή λήψης με ένα μόνο φακό, που έπαιρνε 12 φωτογραφίες στο δευτερόλεπτο, πάνω σ' ένα φιλμ από ευαίσθητο χαρτί ή από ξελανίνα. Για την προβολή τους, χρησιμοποίησε ένα ηλεκτροκίνητο μηχανήμα, με βολταϊκό τόξον. Το απαιτούμενο ηλεκτρικό ρεύμα παρήγαγε από ένα δυναμό, που εκκίνητο με άτμομηχανή.

Ο Λε Πρένς βρισκόταν πιά στο δρόμο της πρακτικής τεχνικής και έμπορικής επιτυχίας. Ήταν, όπως λέμε, ένας άνθρωπος «φτασμένος».

Ένα απ' τα πρώτα φιλμ του παρίστανε την κίνηση του πλήθους πάγω σε μια γέφυρα, μια μέρα του Οκτωβρίου του 1888.

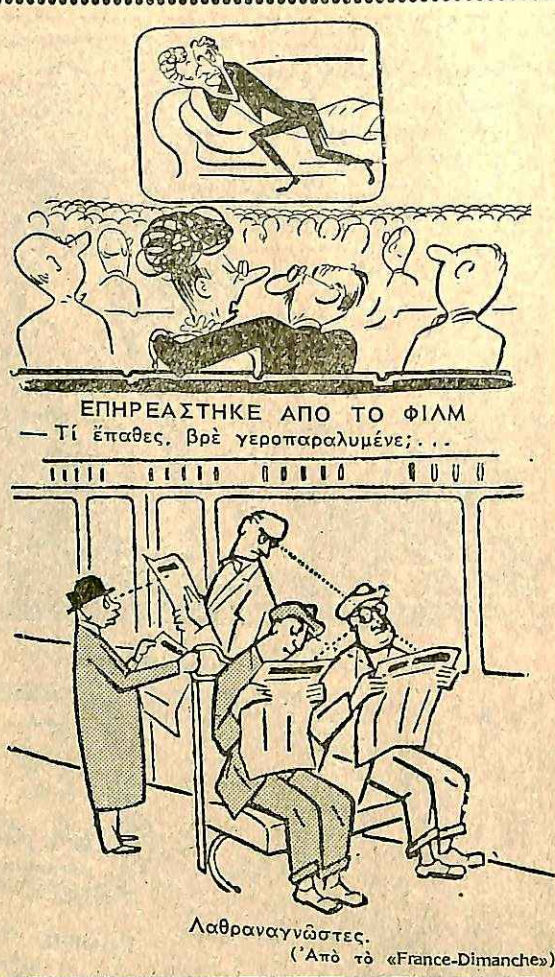
Ξαφνικά, συνέβη η τραγωδία... Ο Λε Πρένς εξαφανίστηκε! Επρόκειτο άραγε γι' αυτοκτονία; Μα ποιο λόγο θα είχε να βάλει τέλος στη ζωή του ένας άνθρωπος υγιέστατος, ευτυχισμένος στο σπίτι του και στις δουλειές του, με λαμπρή μελλοντική προοπτική;... Οπωσδήποτε, να πώς συνέβησαν τα πράγματα:

Τον Αύγουστο του 1890, ο Λε Πρένς ταξίδεψε στη Γαλλία, για υποθέσεις Πήρε μαζί του κάμποσα χαρτιά, σχέδια, κλπ., σχετικά με την εφεύρεσή του.

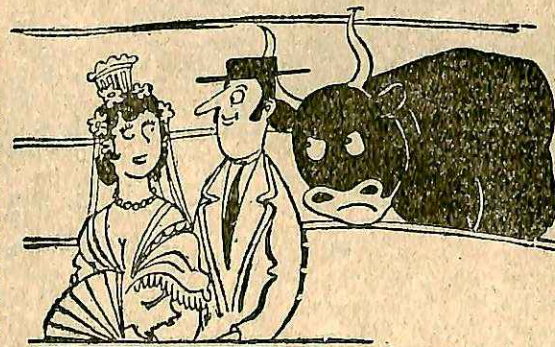
Δύο φίλοι του, ο κ. και η κ. Ουίλσον, τον συνάντησαν ως το Μπουρζ, 200 χιλιόμετρα μακριά απ' το Παρίσι. Εκεί χωρίστηκαν, γιατί ο Λε Πρένς δε έπισκεφτόταν τον αδελφό του στη Ντιζόν.

Την τελευταία φορά που τον είδαν, ήταν όταν πήγε απ' το σταθμό της Ντιζόν στο τρένο για το Παρίσι, στις 16 Σεπτεμβρίου 1890. Απ' τη στιγμή εκείνη, χάθηκαν τελείως τα ίχνη του. Μαζί μ' αυτόν, εξαφανίστηκαν κι' οι άποικοι του. Κανείς δεν έμαθε ποτέ τί απόγινε...

Πάντως, αν ζούσε, θα γινόταν πιθανότατα μια απ' τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες του πρώτου κινηματογραφικού κόσμου, κι' ο κινηματογράφος θ' άρχιζε να διασπείρεται το κοινόν αρκετά χρόνια νωρίτερα.

Λαθραναγνώστες. (Από το «France-Dimanche»)

— Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί το άμφιθέατρο είναι σήμερα σχεδόν άδειο; (Από το «l'Id Paris»)

— Αν είναι κορώνα θα κάνω ψεύτικη δόλωσι. Αν είναι γράμματα δεν δηλώνω τίποτα!... (Από το «l'Id Paris»)

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ του Άγγλου βασιλέως

Περίεργα καθήκοντα των Αυλικών

«Δεν είμαστε μια οικογένεια, αλλά μια φίρμα» είπε κάποτε ο σημερινός βασιλέως της Άγγλιας, όταν ήταν ακόμη φοιτητής στο Καίμπριτζ.

Και πραγματικά, μπορεί να πη κανείς ότι, τόσο η δημοσία όσο και η ιδιωτική ζωή της άγγλικής βασιλικής οικογένειας είναι οργανωμένη σαν τη λειτουργία των γραφείων μιας «φίρμας» μιας μεγάλης δηλαδή επιχείρησης. Μ' αυτό έννοούμε ότι ο κάθε αξιωματούχος της Αυλής έχει τα ιδιαίτερα καθήκοντά του, σαν τμητάρχης μεγάλης εταιρείας ή καταστήματος...

Οι κυριώτεροι απ' αυτούς είναι ο Λόρδος Τελετάρχης, ο Λόρδος Τραπεζοκόμος και ο Άρχων των Ίππων.

Ο κάτοχος του πρώτου τίτλου κανονίζει υπευθύνως όλες τις λεπτομέρειες των επίσημων τελετών (στέψεων, βασιλικών γάμων, κλπ.) κι' εξετάζει τις περιπτώσεις των προσώπων που επιθυμούν να γίνουν δεκτά στην Αυλή. Στέκεται δίπλα στο βασιλέα, στις τελετές, και αναγγέλλει επίσημα εκείνους που πλησιάζουν στο θρόνο.

Επί 3 αιώνες, ασκούσε επίσης ένα είδος λογοκρισίας των θεατρικών έργων, βοηθούμενος απ' τις εισηγήσεις δυο ειδικών «Εξεταστών των παραστάσεων», γιατί δεν είχε καιρό να διαβάσει ο ίδιος τα έργα.

Τα έμβλημά του, το αξίωματός του είναι μια άσπρη ράβδος κι' ένα κλειδί.

Ο Λόρδος Τραπεζοκόμος είναι ονομαστικώς υπεύθυνος για όλα τα φαγητά και τα ποτά που σερβίρονται στο βασιλικό τραπέζι. Τα καθήκοντά του όμως αυτά είναι μάλλον τιμητικά. Στην πραγματικότητα, κάνουν την περισσότερη δουλειά οι υπηφιστάμενοί του, που φροντίζουν για τα διάφορα ψώνια. Οπωσδήποτε, ο Λόρδος Τραπεζοκόμος έχει το γραφείο του, στα ανάκτορα του Μπουκίγγαμ όπου κανονίζει όλην την εργασία του.

Ο Οικονόμος του βασιλέως φροντίζει για την καλή λειτουργία του νοικοκυριού του. Οι σχετικές λεπτομέρειες κανονίζονται στις εβδομαδιαίες συνεδριάσεις της Πρασίνης Τραπέζης (που ονομάζεται έτσι, γιατί οι άρμόδιοι κάθονται γύρω από ένα τραπέζι σκεπασμένο με πράσινο ύφασμα).

Φαίνεται ότι πριν καθιερωθεί αυτό το αξίωμα, το βασιλικό

προβλεπεί για την καλή λειτουργία του νοικοκυριού του. Οι σχετικές λεπτομέρειες κανονίζονται στις εβδομαδιαίες συνεδριάσεις της Πρασίνης Τραπέζης (που ονομάζεται έτσι, γιατί οι άρμόδιοι κάθονται γύρω από ένα τραπέζι σκεπασμένο με πράσινο ύφασμα).

Φαίνεται ότι πριν καθιερωθεί αυτό το αξίωμα, το βασιλικό

νοικοκυριό δεν πήγαινε καθόλου καλά... Έτσι τουλάχιστον μπορεί να συμπεράνει κανείς από μια έκθεσι του Βαρώνου Στόκμαρ, που έκαμε μίαν έρευνα κατ' εντολήν της βασίλισσας Βικτωρίας.

Συνέβαινε π. χ. συχνά να μη μπαίνει αρκετό φως στα δωμάτια των ανακτόρων, γιατί δεν συμφωνούσαν μεταξύ τους ο Λόρδος Τελετάρχης (που ανέλαμβανε το καθήκον του εξωτερικού των τζαμιών των παρθύρων) κι' ο Λόρδος των Δασών (που καθάριζε την εξωτερική όψη των ιδίων τζαμιών). Έπρεπε να συμφωνήσουν και οι δύο.

Ο Λόρδος Τελετάρχης είχε καθήκον ν' ανάβη τα φώτα και τις λάμπες, αλλά ο Λόρδος Τραπεζοκόμος χορηγούσε την καύσιμη ύλη και καθάριζε τα φυτίλια... Για να διορθωθεί μια σπασμένη κλειδαριά ή ένα σκεβρωμένο παράθυρο, χρειαζόταν ένα πρωτόκολλο υπεργεγραμμένο από πέντε διαφόρους αλλοίους!

Γραφειοκρατία δηλαδή. Τώρα φροντίζει για όλ' αυτά ο Οικονόμος, με τρόπο σύνταμο και πρακτικό.

Το αξίωμα του Άρχοντος των Ίππων είναι το αρχαιότερο απ' όλα. Ο αλλικός αυτός δεν ασχολείται, όπως θα πίστευε κανείς, με τ' άλογα και τ' άμαξια του βασιλέως (υπάρχουν άλλοι αξιωματούχοι γι' αυτές τις δουλειές), αλλά συνοδεύει το βασιλέα στις τελετές και κανονίζει τις βασιλικές πομπές. Έχει το προνόμιο να χρησιμοποιεί, όποτε θέλει, ένα απ' τα βασιλικά άμαξια, με δυο λακέδες με λιβρέα. Πριν απ' το 1872 έθεωρείτο ισότιμος με τους υπουργούς και είχε τις ίδιες τιμές μ' αυτούς.

Ο Διαχειριστής του βασιλέως φροντίζει για τα οικονομικά συμφέροντά του. Εξελέγχει όλα τα εισοδήματα του Στέμματος, παρακολουθεί τους τραπεζικούς λογαριασμούς του βασιλέως και πληρώνει τους μισθούς του προσωπικού των ανακτόρων. Σπάνια ο βασιλέας κάνει ο ίδιος πληρωμές. Όλοι λοιπόν οι λογαριασμοί πηγαίνουν στο Διαχειριστή, που τους εξοφλεί με τραπεζικά τσέκ.

Πρό καιρού, είχε ανακαλυφθεί ότι μερικά απ' τα τσέκ αυτά πουλιόνταν, σ' συλλέκτες ακριβώτερα απ' την ονομαστική αξία τους κι' ότι έμεναν κατόπιν κορινθιαρισμένα επί δόκληρα χρόνια, προτού αποφασισθεί ο κάτοχός τους να τα παρουσιάσει για εξαργύρωση. Για να λειψη λοιπόν η κακή αυτή συνήθεια, καθιερώθηκε να ισχύουν πλέον επί ένα μήνα αφ' ότου έκδοθούν.

Η Γραμματεία του βασιλέως έχει την περισσότερη δουλειά από κάθε άλλη υπηρεσία των ανακτόρων. Μολονότι είναι ογκώδης το καθημερινό ταχυδρομείο, ετοιμάζεται η απάντησις σε κάθε γράμμα μέσα σε 24 ώρες. Έπειτα το πρωτότυπο του γράμματος και δυο αντίγραφα της απαντήσεως ταξινομούνται στα αρχεία, όπου φυλάγονται επί 3 χρόνια.

Η Γραμματεία ασχολείται επίσης με πολυάριθμα επίσημα έγγραφα. Πολλά απ' αυτά είναι τόσο εμπιστευτικά, ώστε μπορεί να γίνει μεγάλη ζημία στο Κράτος αν παραπέσουν. Ποτέ όμως ως σήμερα δεν έχει συμβεί ένα τέτοιο πράγμα.

Ο Έλληνοαμερικάνος

Γύρισε απ' την Αμερική ο Τζών Πούλος (Ιωάννης Βλαχοκαλτσάρπουλος). Παρδολά σακκάκια, καρρά παντελόνια, «κουράνια τόξο» τα κασκόλ και παλέττες ζωγράφου οι γραβάτες. Ύφος που θυμίζει Σικάγο σε ύποπτες γκαγκστερικές υποθέσεις όπως τις ξέρουμε από τα φιλμ, και πλήρης αυτοπεποίθησις για την κατακτησι της ζωής και φυσικά και της γυναίκας.

Του λέγανε οι φίλοι του: — Αυτή μπορείς να την κάνεις να σε προσέξει; — Ο κεύ!

Και τὰ κατάφερνε!... Δεν ήταν τὰ δολλάρια. Ήταν, απλώς... η αϊγλή των δολλαρίων!

Το εξηγούσε μόνος του με πρακτική αμερικανική λογική:

— Ποιός είν' εντὼ το πιδ πλούσιος άνθρωπος... ἐξικιούζι... τέλος να πῶ δισηχονο.

— Άς πούμε ο κ. Παπαστράτος.

— Ο κεύ. Μίστερ Παπαστράτος. Λοιπόν: Έγώ γκιά να κάνω μια μεγάλη «μπίζνεσ»... νηπληντ ένα εργοστάσιος τέλω πεντακόσια εκατομμύρια. Μίστερ Παπαστράτος τέλει μόνο υπογραφή του!

— Λέει εντὼ εἰμ' ἐγὼ καὶ ὅλα τε λειώνουν!... Τὸ ἴντιο γίνεται καὶ σὸ Ἀμερικά. Τώρα εντὼ ἐγὼ τραβάω γυναίκες ὅχι γιὰ τὶ ξοντεύω ντόλλαρς. Ἀλλὰ γιὰτὶ ξέρονε ὅτι ἔχω ντόλλαρς! Κατάλαβες;

— Γιές! λέγανε... πεισμὼ.

— Εἶνε ἀπόρητη, Τζών! τοῦ εἶπαν ὅλοι.

— Ἀπόρη... ἀπόρητος; Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ἐλάχιστα ἑλληνομαθὴς Ἑλληνοαμερικάνος.

— Φροῦριο πὺν δὲν πέφτει! Πρέπει νάχης ἀνακαλύψει τὴν ἐρωτικὴ ἀτομικὴ δόμδα γιὰ νὰ τὸ καταφέρης!

— Ο κεύ! Τὴν ἔχω ἀνακα-

— Εἶνε ἀπόρητη, Τζών! τοῦ εἶπαν ὅλοι.

— Ἀπόρη... ἀπόρητος; Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ἐλάχιστα ἑλληνομαθὴς Ἑλληνοαμερικάνος.

— Φροῦριο πὺν δὲν πέφτει! Πρέπει νάχης ἀνακαλύψει τὴν ἐρωτικὴ ἀτομικὴ δόμδα γιὰ νὰ τὸ καταφέρης!

— Γιές! λέγανε... πεισμὼ.

— Εἶνε ἀπόρητη, Τζών! τοῦ εἶπαν ὅλοι.

— Ἀπόρη... ἀπόρητος; Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ἐλάχιστα ἑλληνομαθὴς Ἑλληνοαμερικάνος.

— Φροῦριο πὺν δὲν πέφτει! Πρέπει νάχης ἀνακαλύψει τὴν ἐρωτικὴ ἀτομικὴ δόμδα γιὰ νὰ τὸ καταφέρης!

— Γιές! λέγανε... πεισμὼ.

— Εἶνε ἀπόρητη, Τζών! τοῦ εἶπαν ὅλοι.

— Ἀπόρη... ἀπόρητος; Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ἐλάχιστα ἑλληνομαθὴς Ἑλληνοαμερικάνος.

— Φροῦριο πὺν δὲν πέφτει! Πρέπει νάχης ἀνακαλύψει τὴν ἐρωτικὴ ἀτομικὴ δόμδα γιὰ νὰ τὸ καταφέρης!

Εἴθνη Ιστοριονλα

μῆνοι οἱ φίλοι του καὶ λυσάγαγε. — Ὄσπου ἦρθε ἡ στιγμή νὰ ἐμφανισθῇ στὸν ἑλληνοαμερικανικὸν ὀρίζοντα ἡ Ἀλεξάνδρα Ὀμορφόπουλου. Κόρη τοῦ γνωστοῦ δισηχάνου Ὀμορφόπουλου, σωστός ζωντανός-ἐρωτίας, κούκλα πραγματικῆς, τετραπέρατης, μορφωμένης καὶ βαθύπλουτης, ἐβλεπε καθὲς γαμπρὸς ὡς αἰσθηματικὸς... υποψήφιος γιὰ τὴν καρδιά της. Δὲν τοὺς περιφρονούσε, οὐτε τοὺς εἰρωνεύονταν. Ἀλλὰ ἔλεγε στεγνὰ, καθαρά καὶ ἐστέρα: — Σόρρυ! Ἀν παντρευθῶ, πρέπει ὁ ἄντρας μου νὰ ὑπερέχῃ πέρα πολὺ καὶ νὰ μοῦ ἐπιβάλλεται!... Ἀλλὰ, μοῦ φαίνεται πὺς τέτοιος ἄντρας δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον καὶ συνεπῶς... μὴν ἀσχολήσθε!

— Ἐνας ἀπ' τὴν ἑλληνοαμερικανικὴν παρέα, δὴλωσε μὴ μέρα: — Αὐτὴ θὰ συστήσουμε στὸ Τζών! Νὰ τὸν ἐξευτελίσουμε! — Μπράβο! συμφώνησαν οἱ ἄλλοι.

Καὶ ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον! Τὸ ἔκαναν. — Μίστερ Τζών, Πούλος, Μίσσερ Ἀλεξ Ὀμορφόπουλος. — Τί κάνετε;

(Τὸ τί «κάνετε» εἶνε κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ «χάου-ντὺ γιού ντὺ» ἢ «χασαργιού» πὺν ἀντικαθιστᾶ... στὰ καλά καθούμενα τὸ «χαίρω πολὺ»!).

— Εἶνε ἀπόρητη, Τζών! τοῦ εἶπαν ὅλοι.

— Ἀπόρη... ἀπόρητος; Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ἐλάχιστα ἑλληνομαθὴς Ἑλληνοαμερικάνος.

— Φροῦριο πὺν δὲν πέφτει! Πρέπει νάχης ἀνακαλύψει τὴν ἐρωτικὴ ἀτομικὴ δόμδα γιὰ νὰ τὸ καταφέρης!

— Γιές! λέγανε... πεισμὼ.

— Εἶνε ἀπόρητη, Τζών! τοῦ εἶπαν ὅλοι.

— Ἀπόρη... ἀπόρητος; Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ἐλάχιστα ἑλληνομαθὴς Ἑλληνοαμερικάνος.

— Φροῦριο πὺν δὲν πέφτει! Πρέπει νάχης ἀνακαλύψει τὴν ἐρωτικὴ ἀτομικὴ δόμδα γιὰ νὰ τὸ καταφέρης!

— Γιές! λέγανε... πεισμὼ.

— Εἶνε ἀπόρητη, Τζών! τοῦ εἶπαν ὅλοι.

— Ἀπόρη... ἀπόρητος; Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ἐλάχιστα ἑλληνομαθὴς Ἑλληνοαμερικάνος.

— Φροῦριο πὺν δὲν πέφτει! Πρέπει νάχης ἀνακαλύψει τὴν ἐρωτικὴ ἀτομικὴ δόμδα γιὰ νὰ τὸ καταφέρης!

— Γιές! λέγανε... πεισμὼ.

— Εἶνε ἀπόρητη, Τζών! τοῦ εἶπαν ὅλοι.

— Ἀπόρη... ἀπόρητος; Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ἐλάχιστα ἑλληνομαθὴς Ἑλληνοαμερικάνος.

— Φροῦριο πὺν δὲν πέφτει! Πρέπει νάχης ἀνακαλύψει τὴν ἐρωτικὴ ἀτομικὴ δόμδα γιὰ νὰ τὸ καταφέρης!

— Γιές! λέγανε... πεισμὼ.

— Εἶνε ἀπόρητη, Τζών! τοῦ εἶπαν ὅλοι.

— Ἀπόρη... ἀπόρητος; Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ ἐλάχιστα ἑλληνομαθὴς Ἑλληνοαμερικάνος.

— Φροῦριο πὺν δὲν πέφτει! Πρέπει νάχης ἀνακαλύψει τὴν ἐρωτικὴ ἀτομικὴ δόμδα γιὰ νὰ τὸ καταφέρης!

— Γιές! λέγανε... πεισμὼ.

— Εἶδε κατεβαίνετε, μαντάμ;... Ὁρεβουάρ!... (Από το «l'Id Paris»)

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

«Τί πληκτικοί αυτοί οι προπολεμικοί άνθρωποι!» μου γράφει μία κοπέλα. «Δεν κάνουν άλλο παρά να κυττάζουν ένας τους νέους με όκτο. Δεν μπορούν να καταλάβουν, ούτε τις βλέψεις μας, ούτε τα όνειρά μας, ούτε τα αισθήματά μας και μας κρίνουν κάποτε τόσο άδικα κι επιπόλαια που μας κάνουν να ξεχάσουμε κάθε όφελόμενο σ' αυτούς σεβασμό. 'Επί τέλους δεν μπορούν να καταλάβουν ότι έχουμε κι 'εμείς κάθε δικαίωμα να χαρούμε τα νεύατά μας».

Βρίσκω πολύ δικαιολογημένο το παράπονό σας, μικρούλα μου, γιατί κι 'εγώ βλέπω τριγύρω μου παραδείγματα μεγάλων που κρίνουν με πολλή αυστηρότητα τους νέους και φτάνουν πολλές φορές μέχρις αδικίας. Αυτό προέρχεται από το ότι εκείνοι που έζησαν στην ατιμωμένη της παλίας εποχής δεν μπορούν να εξοικειωθούν με τη σημερινή πυρετώδη ζωή, όπως και οι σημερινοί νέοι δεν μπορούν να καταλάβουν την παλιά ζωή την γεμάτη ήρεμη γαλήνη, την εποχή που άφινε στους ανθρώπους καιρό για σκέψη και για όνειροπόληση.

Το να νοσταλγούν όμως οι μεγάλοι μία ζωή που έφυγε για πάντα, είναι σα να θέλουν να σταματήσουν την ίδια τη ζωή, όπως και το να κατηγορούν εσάς τους νέους γιατί ζητε τη ζωή που γνωρίσατε και δεν νοσταλγείτε κείνη που δεν γνωρίσατε είναι μία μεγάλη αδικία. Γι' αυτό σας δίνω μια μοναχά συμβουλή: συνεχίστε τη ζωή σας — με φρόνησι πάντα και ήθικη — και μη καίκετε πολύ τους μεγάλους που δεν μπορούν να σας παρακολουθήσουν στην ιλιγγιώδη αυτή ζωή σας. Θα γκρινιάζουν λίγο. Μά δεν περάει. 'Ετσι θα γκρινιάζετε και σεις όταν φτάσετε στα χρόνια τους.

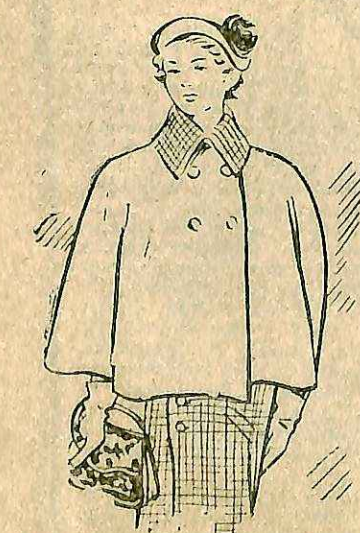
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Σε όλες τις εποχές η Μόδα είχε και εξακολουθεί να έχει τα θύματά της. Κατοργεί σήμερα ότι ελάττωσε χιόνια τα βγάει «αεραφίδες» που αναστατώνουν τις βιομηχανίες...

Σκεφτήκατε ποτέ τι καταστροφή έφερε στην καλλιστοποιημένη τη ζεκάτωση των γυναικών το καλοκαίρι; Και το κόψιμο των μαλλιών; Πάνε οι φουρκέτες, τα χτενάκια, οι χτένες...

Έτσι και το ξεκατέλλωμα έφερε αναστάτωση. 'Η μόδα αυτή που άρ-

Ριχτή ανοιξιάτικη ζακέττα, μονό χρώμη, με καρδωτή φούστα

από δρυκαντίνα, κορδέλλα κτλ. 'Α-
κόμη θα δούμε και λουλούδια καμω-
μένα από δέρμα φιδιού.

Για τις νέες μαμάδες

Σας ανήγγειλαν την χαρμόσυνη εί-
δησι πως θα γίνετε μαμά;... Προσέ-
χετε όμως... Γιατί δεν πρέπει να πά-
ρετε την περίοδο αυτή σαν μία περίο-
δο άρρωστειας, αλλά αντίθετως, να
πείσατε τον εαυτό σας πως αυτή η
κατάσταση θα σας δώσει πρωτόγνω-
ρες χαρές.

Εκείνο που πρέπει άμεσα να
σκεφθείτε είναι το ότι θ' ανανεώσετε
την γκαρνταρόμπα σας, γιατί όσο
περνούν οι μήνες τόσο θα βλέπετε να
αχρηστεύονται τα φορέματά σας, τα
επιπλώματά σας, οι μπλούζες σας,
οι φούστες σας.

Για όλη αυτή την περίοδο θα σας
χρειασθούν ειδικά φορέματα. Θ' αψη-
σετε λοιπόν κατά μέρος ό,τι φορού-
σατε ως τώρα για να τα ξαναβρείτε
αργότερα όποτε θα σας φανούν και-
νούργια.

Χρειάζεται, έξ' άλλου, να μελετή-
σετε πολύ τα μοντέλα που θα διαλέ-
ξετε για να κρατάτε όσο το δυνατόν
τις διαστάσεις που θα πάρει το σώμα σας.

Πρώτα απ' όλα θα
σας χρειαστεί ένα ρε-
γκλάν επανωφόρι, που έ-
χει το μέγαλο προσόν
να φοριέται από τον
πρώτο μήνα της έγκυ-
μότητος ως τον τελευταίο και ακόμη και με-
τά το εύτυχες γεγονός.

Θα το κάμετε από
λαϊνάς σε σκουρόχρωμα και για να το
δώσετε μία εύθυμη νό-
τα θα το βάλετε μία
έλαρπα χρωματιστή, που
θα την περνάτε κάτω ά-
πο τον γιακά και θα
τη βένετε εμπρός με με-
γάλο φύγκο.

Το λαϊνάς μπορείτε
να το διαλέξετε μεταξύ
αυτών που έχουν δύο ό-
ψεις και είναι τόσο στη
μόδα εφέτος. Μπορείτε
επίσης να μη το εσ-
δράσετε για να είναι πιο
έλαφρο.

Μπλούζες, φούστες, φορέματα

Οι μπλούζες και οι
φούστες θα μπορούν να
φοριούνται μόνον τους
πρώτους μήνες. Θα α-
κολουθήσετε πάντως αυ-
τά τα μοντέλα:

Οι φούστες θα έχουν
επάνω επένες, ή σού-
ρες, ή κομψότητες για
να μπορούν να πέφτουν
καλά πάνω στο σώμα.

Θα είναι ριχτές, χωρίς
ζώνες στο είδος που λέγονται «μα-
ρινιέρ». Το σχέδιο αυτό κρύβει εντε-
λώς τις διαστάσεις της τάλλιας.

Όσο προχωρεί όμως ο καιρός θα
περιοριστείτε σε φορέματα με κορσά
μπλουζών, με ρεγκλάν ή κιμονό μανί-
κια και με φούστες πλατειές που
μαζεύει λίγο -ό- πλάτος στη μέση,
με τη βοήθεια μιας ζώνης, που πιάνει
μόνον τα δύο πλάγια και σφίγγει
όσο επιτρέπει οι διαστάσεις της
μέσης.

Ρόμπες, εσώρουχα

Επίσης απαραίτητη σας είναι μια
ρόμπα πολύ πλατιά και μακρά, που
θα την κάμετε σταυρωτή με πολλές
σούρες, που θα ξεκινούν από το άμ-
πισιμόν και θα πέφτουν φοβαίνον-
τας. 'Η ρόμπα θα κομψώνη με μία
σειρά κουμπιά από πάνω ως κάτω ή
άπλω θα σταυρώνη με κουμπάκι
κρυφό και φυσικά δεν θα έχει ζώνη.

Έτσι ντυμένες και την ανάπαυσι
σας θα έχετε και τους στενούς φί-
λους σας να μπορούν να δέχονται χω-
ρίς να φοβάσαστε ότι θα σας βρί-
σκουν άκομψη.

Όσο για τα εσώρουχα οι κομψο-
ναίον σας θα είναι πολύ πλατειές και
οι νυχτικές σας θα έχουν ένα ιδιαι-
τερό σχέδιο που λέγεται στυλ άμπιρ.

Μη παραλείπετε, έξ' άλλου, να φο-
ράτε ειδικόν κορσέ για να διατηρή-
σετε τη γραμμή του σώματός σας.

Μη φοράτε καλτσόδες που μπο-
ρούν να προκαλέσουν κισούς.

Ανοιξιάτικο γιλέκο με ρεβέρ, είδος
σμόκιν. Φοριέται με άσπρη μπλούζα
και φούστα καντριγί.

Μη φοράτε ψηλά τακούνια.
Μη παραλείπετε τέλος να κάνετε
τον περιπάτο σας, αφού βέβαια συμ-
βουλευθείτε το γιγάρ σας, που θα
σας παρακολουθεί τακτικά.

Και προσπαθήτε να ζήτε σ' ένα πε-
ριβάλλον ήρεμο, ανάμεσα σε άσπρα
πράγματα, ζωάρια χρώματα και δρο-
σερά λουλούδια.

Το καλό τσάι

Το καλό τσάι είχε πάντα τους πι-
σταύους του που δεν το αλλάζουν με
κανένα άλλο ρόφημα. Προσέχετε ό-
μως, λέμε το «καλό τσάι». Και δεν
είναι εύκολο πράγμα να προσφέρετε έ-
να «καλό τσάι».

Πρώτα απ' όλα πρέπει να ξέρετε
να το ετοιμάσετε.
Το καλύτερο τσάι γίνεται μ' ένα
ρίγμα τσαγιού Κεϋλάνη και Κίνας.
Επίσης μεγάλο ρόλο παίζουν η τσα-
γίρα, το νερό και το δοχείο που θα
βράση το νερό.

Τα γαρίερα πρέπει να είναι πηλίου.
Δεν πρέπει δε να την πλένουμε ποτέ
με σαπούνι, παρά μόνον με ζεστό
νερό και να την σκουίζουμε καλά κά-
θε φορά που θα την χρησιμοποιήσου-
με. Για να γίνει καλό το τσάι ζε-
ματάμε πρώτα την τσαγιέρα με βρα-
στό νερό, την αδειάζουμε, έπειτα ρί-
χνουμε μέσα το ανάλογο τσάι και το
ζεματάμε πάλι με βραστό νερό. Προ-
σοχή! Δεν πρέπει να βράζει πολλή
ώρα το νερό, γιατί τότε δεν γίνεται
καλό το τσάι. Επίσης το δοχείο που
βράζουμε το νερό δεν πρέπει να χρυ-
σιμοποιείται για τίποτε άλλο.

Και κάτι ακόμα: όταν ζεματάμε
το τσάι να μη ριχνουμε όλο μαζί το
νερό, αλλά στην αρχή να βράζουμε λί-
γο και σε 4 — 5 λεπτά να ριχνουμε
και το άλλο.

Για ένα πολύ φιλικό τσάι το κα-
λύτερο που μπορούμε να προσφέρουμε
είναι φρυγανισμένο ψωμί μπισκότα
με βούτυρο και μαρμελάδα ή μέλι. Σε
πιο επίσημο τσάι προσφέρτε κέικ,
βουτήματα και μπισκότα. Μη ξεχνά-
τε ποτέ να προσφέρετε και λεμονι
γάλα ή κονιάκ.

Η αλληλογραφία μου

Σ π. Ροσόλυμουν: Ευχαρι-
στώσας θα σας βοηθήσω, αλλά τα σκι-
τα που μου στείλατε δεν ήταν δη-
μοσιεύσιμα. Να διαλέξετε άλλα θέμα-
τα και ν' αποφεύγετε να παρουσιά-
ζετε εικόνες που μπορούν να προκα-
λέσουν δυσμενή σχόλια για το «Θη-
σαυρό».

Βαρβάραν 328, Κυπριασίαν: Πάρετε μια καλή κρέμα νυχτός και
να την χρησιμοποιήσετε μετά το πρωί-
νό σας πλύσιμο. 'Αφού τρίψετε καλά
το πρόσωπο για να την απορροφήση
σκουπίστε με ένα βαμβάκι και πουν-
τράστε. Μάρκα κρέμας δεν μπορώ
να σας προσδιορίσω, γιατί πρέπει να
βρείτε μόνη σας τί θέλει η επιδερμίδα
σας.

Μίαν κοπέλλαν 23 έ-
των: Το άρωμα είναι ζήτημα γού-
στου, αφού όμως έμπιστεύεστε σ' έ-
με θα σας συστήσω να παίρνετε «Ο-
ριγκάν» ή «Συμπρ» ή «Ουζέρ».
Είναι και τα τρία καλά. Φυσικά τα
πραγματικά. Κατό εινε καλύτερα, άλ-
λα αν δεν μπορείτε ν' αγοράσετε τέ-
τοια, καλά είναι και αυτά που που-
λιούνται νύνα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Το φιλί

Πώς γνωρίστηκαν και αγαπήθηκαν η Μισέλ Μοργκάν και ο 'Ανρϋ Βιντάλ

Το 1937, η γαλλική παρα-
γωγή παρουσίαζε το με-
γαλύτερο προπολεμικό της
φίλμ: «Το λιμάνι των στεναγω-
μών». Στο φιλμ αυτό πρωταγω-
νιστούσε ένα ζευγάρι που έμει-
νε από τότε άξεχαστο: 'Ο Ζαν
Γκαμπέν με τη στολή του λε-
γεωναρίου και η Μισέλ Μοργ-
κάν με το φηνώ αδιάδροχο και
το φτωχικό μπρε.

Η επιτυχία της Μισέλ στο φιλμ αυτό, όχι μόνο της έξα-
σ' όλες τις χώρες που διαθέταν δική τους κινημα-
τογραφική παραγωγή.

Έτσι το 1938 την βρίσκουμε στα γερμανικά
στούντιο όπου, πάλι με το Ζαν Γκαμπέν, γυρίζει
το «Νησί των κοραλλίων». Η Μισέλ και ο Ζαν
δεν αποτέλεσαν μόνο ένα ιδεώδες κινηματογραφι-
κό ζευγάρι γεμάτο δυναμισμό και γλυκύτητα,
σκληρότητα και καλωσύνη, βία μα και τρυφερό-
τητα. Έπαιζαν τόσο φυσικά τους ρόλους τους
ώστε γρήγορα μετέφεραν τις τρυφερές συναντή-
σεις τους και έξω από τα στούντιο. 'Ο πόλεμος
χώρισε όμως τους δύο αγαπημένους που από τό-
τε δεν ξανασυναντήθηκαν ούτε στον κινηματογρά-
φο, ούτε στην ιδιωτική τους ζωή.

Το 1941 η Μισέλ Μοργκάν γυρίζει στα στούν-
τιο του Χόλλυγουντ το φιλμ «'Η Ζαν από το Πα-
ρίσι» ένα μπερ που δεν παρέλειψε να φορέσει
Γαλλία. Την εποχή εκείνη η Μισέλ γνώρισε και
παυτρεύτηκε τον Μπίλ Μάρσαλ. 'Α-
πό την ένωσι αυτή γεννήθηκε ένα ά-
γοράκι, ο Μικαέλ, που είναι και ση-
μεία αποκτήσει ο Μισέλ. 'Ετσι
μπορούσε να διενεργηθεί μία
γυναίκα: δόξα, πλούτη,
σπίτι, αληθινό παλάτι, ό-
που ζούσε μια εύτυχισμέ-
νη οικογενειακή ζωή. Αυτό
μέχρις ότου απελευθερώ-
θηκε η πατρίδα της.

Μόλις η Μισέλ είδε πως
μπορούσε να ξαναγυρίσει
στο έλευθερο της Παρίσι,
έξεδούλωσε την επιθυμία
να κινή ένα ταξίδι στην
Ευρώπη. 'Ο άντρας της
δεν έφερε καμμία αντίρρη-
σι. Προθυμοποιήθηκε μά-
λιστα να την συνοδεύσει.

Το ταξίδι αυτό έβαλε
τέρας στην ευτυχία τους.
Οι συμπατριώτες της Μι-
σέλ βέλησαν με κάθε τρό-
πο να την κρατήσουν κον-
τά τους. 'Όταν ο Μπίλ
ζήτησε να ξαναφύγουν για
το Χόλλυγουντ εκείνη εί-
χε υπογράψει συμβόλαιο
για να γυρίσει στην 'Ελ-
βετία την «Ποιμενική συμφωνία».

Έτσι ο Μπίλ Μάρσαλ ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ μαζί
με το γιού του μόνον.

τους είδωλλο στο φιλμ και ιδίως
λάσσουν σε μία στιγμή στην ακροθαλασσία γέννησε μέσα στις
καρδιές τους έναν έρω-
τα που δυνάμεινε μέρα
με την ημέρα. Κι' όταν
στο φιλμ τελείωσε το
είδωλλο του Ρουάκ και
της Φαμπιόλας οι δύο
πρωταγωνιστές μετέ-
φεραν την δική τους ά-
γάπη στο Παρίσι, στην
'Ελβετία, στο Τυρόλο.

Το ταξίδι δεν άρ-
γησε να διαλύσει το
γάμο της Μισέλ με τον
Μπίλ Μάρσαλ. 'Εκείνος
παντρεύτηκε άμεσα
μετά την Μισελίν Πρέλ
και κράτησε κοντά του
τον Μπίλ. 'Η Μισέλ
δεν παντρεύτηκε τον
'Ανρϋ Βιντάλ. 'Ο έρω-
τας όμως που ένωσε
ακόμα και σήμερα τους
δύο καλλιτέχνες είναι το
ίδιο αν όχι περισσότερο
φλογερός απ' εκεί-
νον που φλόγισε τις
καρδιές τους όταν γύ-
ριζαν τη «Φαμπιόλα».

Πριν από μερικούς
μήνες, ο 'Ανρϋ υπο-
χρεώθηκε να φύγει για
το Μαρόκο όπου θα γυρίζε το φιλμ «'Ο Παρά-
δεισος των χαμένων πλοίων». 'Η Μισέλ τον
συνόδευσε στο αεροδρόμιο και εκεί τον απο-
χαιρέτησε με δάκρυα στα μάτια. 'Υστερα ά-
πό τρεις μέρες όμως, μη μπορώντας ν' αντέξει
περισσότερο, η Μισέλ έπαιρνε κι' αυτή το αε-
ροπλάνο για το Μαράκες.

Ο δυνατός, απλός, ειλικρινής έρωτας που
ένώνει τις δύο αυτές υπάρξεις έχει μεταμορ-
φώσει τη Μισέλ Μοργκάν. Προτιμά τώρα
τουαλέττες, χρώματα και κομμώσεις που άλ-
λοτε δεν της άρεσαν καθόλου.

Όταν ένας σκηνοθέτης της είπε πως της
πγαίνει πολύ η νέα της κόμμωσις, που χω-
ρίζει τα μαλλιά της στη μέση, η Μισέλ του
δήλωσε πως η κόμμωσις αυτή άρεσει στην ί-
δια και σέ. ... κάποιον άλλο και πως δεν πρό-
κειται πάντως να έμφανιστή μ' αυτή στον κι-
νηματογράφο.

Η μεταμόρφωσις της Μισέλ Μοργκάν είναι μια ακόμα από-
δείξις του τί μπορεί να κατορθώση ο μικρός φτερωτός θεός.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Το 1947 η Μισέλ Μοργκάν γυρίζει στην 'Αγγλία το φιλμ
«Πρώτη απογοήτευσις» και το 1948 έφυγε για την 'Ιταλία
προκειμένου να πρωταγωνιστήσει στη «Φαμπιόλα». Την ίδια
εποχή έφυγε απ' τη Γαλλία για το Χόλλυγουντ η Μισελίν
Πρέλ. 'Ο Μπίλ προσπάθησε να έρθη σ' επαφή μαζί της για να
μάθη νέα απ' τη γυναίκα του. 'Η επαφή αυτή ήταν η απαρχή
του ειδυλλίου που τους ώδηγησε αργότερα στο γάμο.

Ενώ στο Χόλλυγουντ πλεκόταν κρυφά το ειδύλ-
λιο αυτό ένας φλογερός έρωτας φούντωνε κάθε μέρα
και περισσότερο στη Ρώμη. Φτάνοντας εκεί η Μισέλ
Μοργκάν ήφερε ποιούς θα είχε
για παρτενάρ στο φιλμ «Φαυ-
πιόλα» δεν γνώριζε όμως τον
'Ανρϋ Βιντάλ. Τον είδε για
πρώτη φορά στο γραφείο του
παραγωγού του φιλμ, ο οποίος
και παρουσίασε τον ένα στον
άλλο.

Το γύρισμα του φιλμ άρχισε
κι' όσο προχωρούσε τόσο οι
δύο παρτεναίρ ένοιωθαν αμοι-
βαία συμπάθεια. Το τρυφερό
φίλημα τους ένωσε.

Η επιτυχία της Μισέλ στο φιλμ αυτό, όχι μόνο της έξα-
σ' όλες τις χώρες που διαθέταν δική τους κινημα-
τογραφική παραγωγή.

Έτσι το 1938 την βρίσκουμε στα γερμανικά
στούντιο όπου, πάλι με το Ζαν Γκαμπέν, γυρίζει
το «Νησί των κοραλλίων». Η Μισέλ και ο Ζαν
δεν αποτέλεσαν μόνο ένα ιδεώδες κινηματογραφι-
κό ζευγάρι γεμάτο δυναμισμό και γλυκύτητα,
σκληρότητα και καλωσύνη, βία μα και τρυφερό-
τητα. Έπαιζαν τόσο φυσικά τους ρόλους τους
ώστε γρήγορα μετέφεραν τις τρυφερές συναντή-
σεις τους και έξω από τα στούντιο. 'Ο πόλεμος
χώρισε όμως τους δύο αγαπημένους που από τό-
τε δεν ξανασυναντήθηκαν ούτε στον κινηματογρά-
φο, ούτε στην ιδιωτική τους ζωή.

Το 1941 η Μισέλ Μοργκάν γυρίζει στα στούν-
τιο του Χόλλυγουντ το φιλμ «'Η Ζαν από το Πα-
ρίσι» ένα μπερ που δεν παρέλειψε να φορέσει
Γαλλία. Την εποχή εκείνη η Μισέλ γνώρισε και
παυτρεύτηκε τον Μπίλ Μάρσαλ. 'Α-
πό την ένωσι αυτή γεννήθηκε ένα ά-
γοράκι, ο Μικαέλ, που είναι και ση-
μεία αποκτήσει ο Μισέλ. 'Ετσι
μπορούσε να διενεργηθεί μία
γυναίκα: δόξα, πλούτη,
σπίτι, αληθινό παλάτι, ό-
που ζούσε μια εύτυχισμέ-
νη οικογενειακή ζωή. Αυτό
μέχρις ότου απελευθερώ-
θηκε η πατρίδα της.

Μόλις η Μισέλ είδε πως
μπορούσε να ξαναγυρίσει
στο έλευθερο της Παρίσι,
έξεδούλωσε την επιθυμία
να κινή ένα ταξίδι στην
Ευρώπη. 'Ο άντρας της
δεν έφερε καμμία αντίρρη-
σι. Προθυμοποιήθηκε μά-
λιστα να την συνοδεύσει.

Το ταξίδι αυτό έβαλε
τέρας στην ευτυχία τους.
Οι συμπατριώτες της Μι-
σέλ βέλησαν με κάθε τρό-
πο να την κρατήσουν κον-
τά τους. 'Όταν ο Μπίλ
ζήτησε να ξαναφύγουν για
το Χόλλυγουντ εκείνη εί-
χε υπογράψει συμβόλαιο
για να γυρίσει στην 'Ελ-
βετία την «Ποιμενική συμφωνία».

Έτσι ο Μπίλ Μάρσαλ ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ μαζί
με το γιού του μόνον.

Το γύρισμα του φιλμ άρχισε
κι' όσο προχωρούσε τόσο οι
δύο παρτεναίρ ένοιωθαν αμοι-
βαία συμπάθεια. Το τρυφερό
φίλημα τους ένωσε.

Η επιτυχία της Μισέλ στο φιλμ αυτό, όχι μόνο της έξα-
σ' όλες τις χώρες που διαθέταν δική τους κινημα-
τογραφική παραγωγή.

Έτσι το 1938 την βρίσκουμε στα γερμανικά
στούντιο όπου, πάλι με το Ζαν Γκαμπέν, γυρίζει
το «Νησί των κοραλλίων». Η Μισέλ και ο Ζαν
δεν αποτέλεσαν μόνο ένα ιδεώδες κινηματογραφι-
κό ζευγάρι γεμάτο δυναμισμό και γλυκύτητα,
σκληρότητα και καλωσύνη, βία μα και τρυφερό-
τητα. Έπαιζαν τόσο φυσικά τους ρόλους τους
ώστε γρήγορα μετέφεραν τις τρυφερές συναντή-
σεις τους και έξω από τα στούντιο. 'Ο πόλεμος
χώρισε όμως τους δύο αγαπημένους που από τό-
τε δεν ξανασυναντήθηκαν ούτε στον κινηματογρά-
φο, ούτε στην ιδιωτική τους ζωή.

Το 1941 η Μισέλ Μοργκάν γυρίζει στα στούν-
τιο του Χόλλυγουντ το φιλμ «'Η Ζαν από το Πα-
ρίσι» ένα μπερ που δεν παρέλειψε να φορέσει
Γαλλία. Την εποχή εκείνη η Μισέλ γνώρισε και
παυτρεύτηκε τον Μπίλ Μάρσαλ. 'Α-
πό την ένωσι αυτή γεννήθηκε ένα ά-
γοράκι, ο Μικαέλ, που είναι και ση-
μεία αποκτήσει ο Μισέλ. 'Ετσι
μπορούσε να διενεργηθεί μία
γυναίκα: δόξα, πλούτη,
σπίτι, αληθινό παλάτι, ό-
που ζούσε μια εύτυχισμέ-
νη οικογενειακή ζωή. Αυτό
μέχρις ότου απελευθερώ-
θηκε η πατρίδα της.

Μόλις η Μισέλ είδε πως
μπορούσε να ξαναγυρίσει
στο έλευθερο της Παρίσι,
έξεδούλωσε την επιθυμία
να κινή ένα ταξίδι στην
Ευρώπη. 'Ο άντρας της
δεν έφερε καμμία αντίρρη-
σι. Προθυμοποιήθηκε μά-
λιστα να την συνοδεύσει.

Το ταξίδι αυτό έβαλε
τέρας στην ευτυχία τους.
Οι συμπατριώτες της Μι-
σέλ βέλησαν με κάθε τρό-
πο να την κρατήσουν κον-
τά τους. 'Όταν ο Μπίλ
ζήτησε να ξαναφύγουν για
το Χόλλυγουντ εκείνη εί-
χε υπογράψει συμβόλαιο
για να γυρίσει στην 'Ελ-
βετία την «Ποιμενική συμφωνία».

Έτσι ο Μπίλ Μάρσαλ ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ μαζί
με το γιού του μόνον.

Η περίφημη σκηνή του φιλμού στη «Φαμπιόλα» που ένωσε
την έρωτική ελόγα στις καρδιές των δύο πρωταγωνιστών.

Ο ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟΣ

Αμερικανός αστυνομικός

Ανακαλύπτει τους κακοποιούς από τα εσωρροχά των

Ο καταπαηκτικώτερος αστυνομικός των Ηνωμένων Πολιτειών είναι, χωρίς αμφιβολία, ένας κοντός ανθρωπάκος, φαλακρός, που χαμογελάει πάντα και δίνει την εντύπωση ενός καλοκάγαθου οικογενειάρχου. Λέγεται Άνταμ Γιοϋλεχ κι' η ειδικότης του είναι... Άλλ' ως περασώμε τον γραφείο του.

Έχετε την καλωσύνη να βγάλετε το πουκάμισό σας και να μου το δώσετε;

Η παρακλήσις αυτή γίνεται με τόσο ευγενικό τρόπο, που ο έπισκεπτής, χωρίς να το καταλάβει, συμμορφώνεται άμέσως με την επιθυμία του περιέρου αυτού αστυνομικού.

Ο Άνταμ Γιοϋλεχ εξετάζει βιαστικά το πουκάμισο που του δώσατε κι' έπειτα από ένα λεπτό σας λέει:

Είσατε άγαμος, μένετε στην τάδε πόλι και στην τάδε συνοικία... Δίνετε τα εσωρροχά σας στο δεινὰ πλυντήριο.

Ψάχνοντας λίγο μερικούς δγκώδεις τόμους που έχει στο γραφείο του, είναι πολύ πιθανόν ότι θα κατορθώσει επίσης να σας δώσει το όνομα και την ακριβή διεύθυνσί σας έστω κι' αν μένετε σε μια πόλι που απέχει δυο χιλιάδες χιλιόμετρα από την Ουάσιγκτον.

Ο Άνταμ Γιοϋλεχ είναι ο άνθρωπος που κατάφερε με την επιμονή και την παρατηρητικότητα του να δημιουργήσει έναν ιδιαίτερο κλάδο εγκληματολογικών έρευνών, που την ύπαρξή του δεν είχε υποπτευθεί κανείς πριν απ' αυτόν. Κάνενα πτώμα δεν έχει γι' αυτόν μυστικά. Είναι σε θέση να εξακριβώσει, έπειτα από μια μικρή έρευνα, την ταυτότητά του και να δώσει διάφορες πληροφορίες για τη ζωή, τις ασχολίες του θύματος, κτλ. Άρκει να του δώσετε ένα οποιοδήποτε εσωρροχά του.

Με ποιο μέσον; Χάρης στις σχέσεις που είχε και τις πληροφορίες που συγκεντρώνει συνεχώς από τα αμερικανικά πλυντήρια.

Ο Άνταμ Γιοϋλεχ ταξινομεί αυτές τις πληροφορίες μ' ένα δικό του σύστημα, που του επιτρέπει να συμβουλευτείται στη στιγμή το πρωτότυπο του. Κάθε πλυντήριο έχει γι' αυτόν το ιδιαίτερο γνώρισμά του. Άλλα και κάθε πελάτης έπίσης. Ο Γιοϋλεχ υποστηρίζει ότι κάθε άνθρωπος αφήνει πάνω στα εσωρροχά του κάποιο μικρό κι' αδιόρατο για το κοινό μάτι ίχνος, που επιτρέπει σ' αυτόν να εξακριβώνει στη στιγμή την ταυτότητα του κατόχου του.

Το όνειρο του Γιοϋλεχ ήταν πάντοτε να γίνει ντετέκτιβ. Άλλ' είχε στη ράχη του ένα μικρότερο αδελφό που κι' ο λόγος αυτός τον ανάγκασε να εξασκήση διάφορα άλλα επαγγέλματα, που ήταν πιο προσοδοφόρα. Κατάφερε, τέλος, να προσληφθεί από ένα πρακτορείο ως ιδιωτικός ντετέκτιβ. Τού ανέθεσαν να παρακολουθή τους πορτοβολάδες στον κεντρικό σταθμό της Νέας Υόρκης και να τους περιγράφει με κάθε δυνατή λεπτομέρεια, για να

είναι δυνατή, σ' οποιαδήποτε στιγμή, η αναγνώρισίς κι' η σύλληψίς των.

Ο Γιοϋλεχ κατάφερε έτσι ν' αποκτήσει μια πολύτιμη πείρα. Πήρε τότε το θάρρος να παρουσιάσει στην αστυνομία της Νέας Υόρκης για να προσφέρει τις υπηρεσίες του. Άλλα του απάντησαν πως ήταν ακατάλληλος λόγω του μικρού αναστήματός του.

Δεν απελπίστηκε, ωστόσο κι' έπειτα από πολλές προσπάθειες κατάφερε να προσληφθεί στην μηχανοκίνητη αστυνομία του Νασσάου. Έπειτα, από λίγο καιρό, έδωσε εξετάσεις και προήχθη σε αστυνομικό γραμματέα.

Την εποχή εκείνη, μερικοί κακοποιοί απήγαγαν την ταμία μιας Τραπεζίης, τον έλυσαν και τον σκοτώσαν. Για να εκτελέσουν το εγκλήμα τους χρησιμοποίησαν ένα κλεμμένο αυτοκίνητο, που το έγκλημν τέλειψαν, κατόπιν σε μια ερμηκή τοποθεσία. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν ένα πουκάμισο, που είχε πάνω του κηλίδες αίματος.

Δώστε μου αυτό το πουκάμισο και θα ανακαλύψω το δολοφόνο, είπε ο Γιοϋλεχ στο σέριφ της περιοχής.

Επί τρεις μήνες, δεν έκανε τίποτε άλλο από το να γυρίζει από το ένα πλυντήριο στο άλλο. Επ'είκει έβγαζε ένα σωρό μυστικά της κι' έμαθε, στο τέλος, ανακαλύπτοντας, να τους δραστές. Ήλυσε έναν από τους δραστές. Ήταν κάποιος Μπάρντετ, που είχε πετάξει το πουκάμισό του, γιατί είχε λεκιάσει σε πολλά μέρη από το αίμα του θύματός του.

Ο Μπάρντετ συνελήφθη, ώμολόγησε το έγκλημά του και κατέδωσε στην αστυνομία δυο άλλους κακοποιούς, που είχαν συνεργασθί μαζί του.

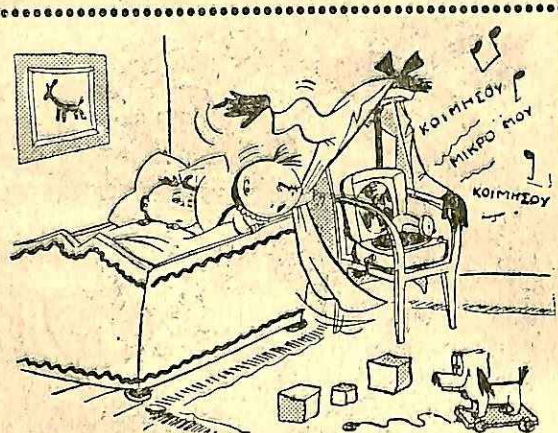
Ο Γιοϋλεχ κατάλαβε τότε ότι είχε ανακαλύψει μια νέα μέθοδο αστυνομικής έρευνας και αφιέρωσε όλες του τις δυνάμεις στο να την συστηματοποιήσει. Κι' οι επιτυχίες του άρχισαν να διαδέχονται η μία την άλλη.

Το 1937, ανακάλυψε έναν καταπληκτικό διαρρήκτη, που είχε φέρει από πολλά χρόνια σε απόγνωση την αστυνομία. Κάποτε, όμως, άφησε από απροσεξία το μαντήλι του σ' ένα σπίτι που είχε κλέψει. Αυτό το μικρό πράγματάκι χρησιμοέμεσε στον Γιοϋλεχ για ν' ανακαλύψει τη ίχνη του και να τον παραδώσει στην αστυνομία.

Το 1938, έξ' άλλου, είχε βρεθεί κοντά στις όχθες του Χούδσον, στη Νέα Υόρκη, το πτώμα ενός ανδρός, που σ' αυτόν απουσυνθέςεως. Ήταν σε κατάσταση απουσυνθέςεως, που οι τόσο παραμορφωμένοι, που οι αστυνομικοί είχαν απελπισθί ότι θα κατορθώναν να εξακριβώσουν την ταυτότητά του. Άλλ' ο δολοφόνος, θέλοντας προφανώς να καταπνίξει τις φωνές του θύματός του, του είχε τυλίξει το κεφάλι με μια πετσέτα. Απ' αυτήν απόμειναν μόνον μερικά κουρέλια. Χάρης σ' αυτά, όμως, ο Γιοϋλεχ κατάφερε να εξακριβώσει ότι έπρόκειτο για κάποιον Μοβερσσιάν, αρμενικής καταγωγής, που έμενε σ' ένα διαμερίωμα ούρανοέσπου στο Μανχάτταν. Ή εξακριβώσει της ταυτότητάς του θύματος ώδηγησε κατόπιν τους αστυνομικούς στην ανακάλυψι του δολοφόνου του.

Ο Άνταμ Γιοϋλεχ έχει όνομα σήμμερα εμπειρογνώμων της αστυνομίας της πολιτείας Ουάσιγκτον. Οι αστυνομίες όλων των πολιτειών της Αμερικής καταφεύγουν, έξ' άλλου, συχνά στα φώτα του. Παραδίδει έπίσης μαθήματα στους υποψηφίους έπιθεωρητές της καναδικής αστυνομίας. Οι Αμερικανοί αστυνομικοί τον θεωρούν αλάνθαστο. Τό βέβαιο είναι πως έχει στο ενεργητικό του μόνο επιτυχίες.

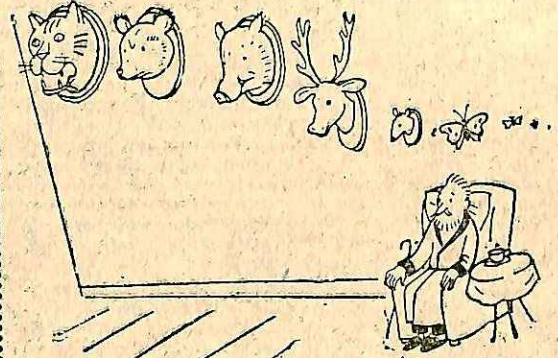
ΜΟΡΙΣ ΣΕΒΕΝΕΚ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

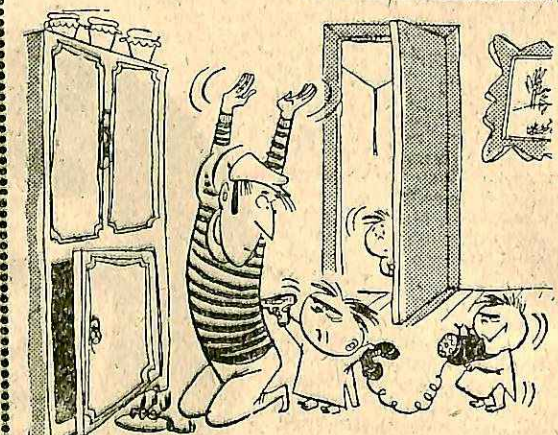
— Η άθλια!... Μας την έσκασε πάλι και πήγε στον κινηματογράφο.

(Από την «France-Dimanche»)

Κατάπτωσις μεγάλου κυνηγού

(Από το «France-Dimanche»)

— Αν δεν μας κατεδάσας τις μαρμελάδες, είδοποιούμε την αστυνομία!

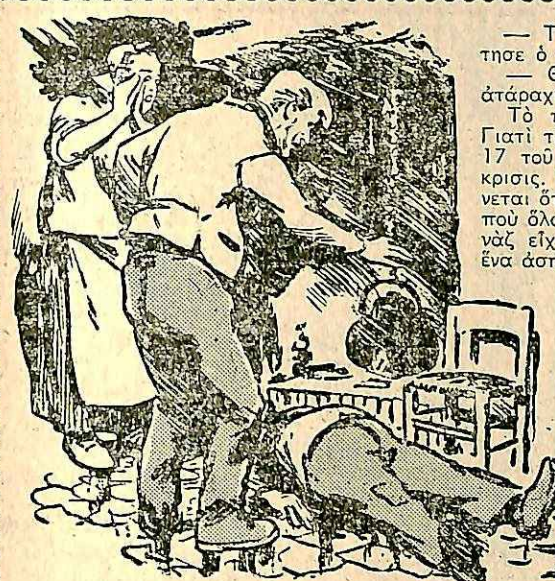
(Από το «France-Dimanche»)

ΠΟΔΟΛΟΥΤΡΑ

— Λοιπόν, τι λες τώρα, καίει το νερό ή όχι;

(Από την «France-Dimanche»)

— Είδαμε το γέρο πεσμένο ανάσκελα μπροστά στο τζάκι!...

Μιά περίεργη έγκληματική υπόθεση

Η περίπτωση της δολοφονίας του Μαρτέν Ντονάζ είναι από τις πιο περιέργες που αναφέρονται τα δικαστικά χρονικά.

Ο Μαρτέν Ντονάζ ζούσε μόνος του σ' ένα μεγάλο σπίτι στην είσοδο του γαλλικού χωριού Σαιν Ζαν Καπέλ. Ή γυναίκα του είχε πεθάνει από χρόνια κι' οι σχέσεις του με τα παιδιά του δεν ήταν ποτέ καλές. Οι συγχωριανοί του είχαν να κάμουν με την παραξενιά του και τη μεγάλη τσιγγουνιά του.

Ο άνθρωπος αυτός βρέθηκε νεκρός στις 20 Ιανουαρίου 1861. Και να πως έγιναν τα πράγματα:

Το απόγευμα αυτής της ημέρας, μιά από τις κόρες του, η Ροζαλία, μαζί με τον άντρα της Ζαν Γκαρντέν πήγαν να έπισκεφθούν τον αδελφό της πρώτης Φρανσουά Ντονάζ, που έμενε μαζί με τη γυναίκα του Αννέτα στην άλλη άκρη του χωριού. Φυλάρησαν λίγη ώρα για διάφορα ζητήματα και, σε μιά στιγμή, η σύζυγος του Ζαν Γκαρντέν είπε:

— Έχασα να σας πω πως ο πατέρας πέθανε! Ο Ζαν κι' εγώ περάσαμε πριν από λίγη ώρα από το σπίτι του. Ήταν κατάκλειστο. Μπήκαμε, ωστόσο, στο έσωτερικό και τότε είδαμε το γέρο πεσμένο ανάσκελα μπροστά στο τζάκι. Γύρω του είχε σχηματισθί μιά λίμνη από αίμα. Λίγο πιο πέρα βρισκόταν η άξια του, που ήταν ματωμένη επίσης. Φαίνεται πως σκοτώθηκε μόνος του...

Με την άξια του; τη ρώτησε ο αδελφός της. Πως μπορεί να έκαμε τέτοιο πράγμα;

Δεν ξέρω πως το έκαμε, άλλ' έχω τουλάχιστον δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό, απάντησε η Ροζαλία.

Τα δυο αντρόγυνα έτρεξαν άμέσως στο σπίτι του Ντονάζ. Για το ότι είχε χτυπηθί ο γέρος με άξια δεν χωρούσε αμφιβολία. Άλλα δεν μπορούσε να γίνει λόγος γι' αυτό. Ήταν ολοφάνερο πως έπρόκειτο για έγκλημα. Φαίνεται ότι ο Μαρτέν Ντονάζ είχε σκύψει μπροστά στο τζάκι για να ιδί αν έβρασαν οι πατάτες που είχε σε μιά κατσαρόλα στη φωτιά. Σ' αυτή τη θέση τον είχε βρή ο δολοφόνος και τον είχε χτυπήσει με μιά άξια στο κεφάλι, δυο φορές στη σειρά.

Ο γέρος έπεσε τότε μπροστά στο τζάκι κι' ο δολοφόνος τον χτύπησε άλλη μιά φορά. Ένα από τα χτυπήματα είχε κόψει το άριστο αυτί του δυστυχισμένου από τη ρίζα. Κι' αυτό το αυτί είχε εξαφανισθί.

— Τί έγινε το αυτί που λείπει; ρώτησε ο Φρανσουά Ντονάζ.

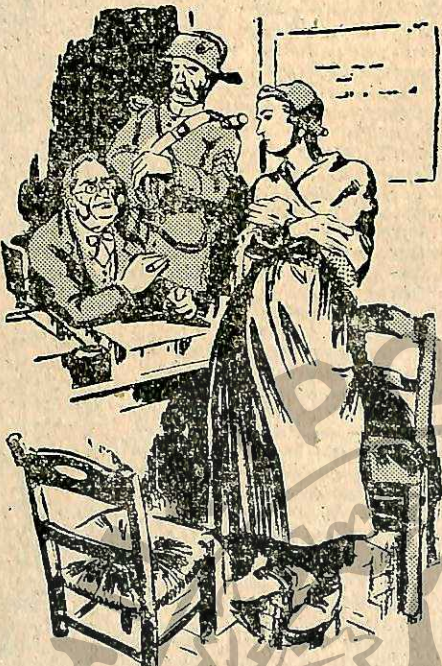
Θα τώφαγε η γάτα, παρατήρησε άτάραχη η Ροζαλία.

Τό πράγμα αυτό δεν ήταν άπίθανο. Γιατί το έγκλημα έχρονολογείτο από τις 17 του μηνός, όπως εξακριβώσε η ανάκρισις. Τό ελατήριο του έγκληματος φαίνεται ότι ήταν η κλοπή. Γιατί τα χρήματα που όλοι ήσαν πως είχε ο Μαρτέν Ντονάζ είχαν εξαφανισθί και μαζί μ' αυτά ένα άσημνιο ρολόγι του θύματος.

Άλλ' η ανάκρισις έκτος από την κλοπή νόμισε πως ανάκαλυψε κι' ένα καινούργιο ελατήριο.

Μετά το θάνατο της γυναίκας του Ντονάζ, η κόρη του Ροζαλία κι' ο άντρας της Ζαν Γκαρντέν, έγκαταστάθηκαν στο σπίτι του γέρου, τάχα για να τον παρηγορήσουν. Άλλ' οι μύνες περνούσαν χωρίς να δείχνουν διαθέσεις να το κουνήσουν από κεί. Ο γέρο

Η δολοφονία ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΟΝΑΖ

— Αφού δεν υπόσαστε έμένα, λυπηθήτε το παιδί που έχω στα σπλάχνα μου! φώναξε στον άνακριτή.

Ντονάζ δεν τους ήθελε, γι' αυτό και κάθε τόσο φιλονεικούσε με την κόρη του. Στο τέλος, βλέποντας πως δεν κατάφερε τίποτε με τα λόγια, κατέφυγε στα δικαστήρια, που δέχθηκαν την αίτησί του.

Άλλα και πάλι η Ροζαλία κι' ο άντρας της δεν έφευγαν. Και χρειάστηκε η έπέμβασις της αστυνομίας για να πεισθούν να γυρίσουν στο δικό τους σπίτι.

Η αλήθεια είναι πως το σπίτι της Ροζαλίας ήταν ένα καλυβάκι και στο γεγονός αυτό ώφειλετο η έπιμονή της να πάη να μείνη στο μεγάλο σπίτι του πατέρα της.

Έπειτα από το περιστατικό, που αναφέραμε, οι σχέσεις μεταξύ του πατέρα και της κόρης είχαν φτάσει σε πολύ άσχημο σημείο. Ή Ροζαλία τον είχε απειλήσει πολλές φορές και κάποια χωρίς κατάθεση πως την άκουσε κάποτε να λέη:

— Αν δεν άποφασίσθ μόνος του να πεθάνη, ξέρω τί πρέπει να κάμω!

Αυτά τα λόγια, όμως, δεν έσήμαιναν τίποτε, αν δεν αποδεικνυόταν με άδιαφιλονέικτα στοιχεία ότι η Ροζαλία είχε πραγματοποιήσει τις απειλές της. Ο άνακριτής, που είχε αναλάβει την υπόθεσι, διάταξε, ωστόσο, τη σύλληψή της. Την έβαλαν τότε σ' ένα υπόγειο κελλί, χωρίς παράθυρα, για να την αναγκάσουν να όμολογήσει το έγκλημά της.

Η Ροζαλία έγινε μέσα σε μερικές βδομάδες σκελετός. Ή δυστυχισμένη ήταν έγκυος και υπόφερε πολύ. Ίσχυριζόταν, ωστόσο, πως δεν ήξερε τίποτε για το θάνατο του πατέρα τους και πως, αν είχε έκτομισε κάποτε διάφορες απειλές εις βάρος του, δεν είχε σκεφθί ποτέ να τις πραγματοποιήσει.

— Αφού δεν υπόσαστε έμένα, λυπηθήτε το παιδί που έχω στα σπλάχνα μου! φώναζε στον άνακριτή, που την έπισκεπτόταν κάθε τόσο για να την ρωτήσει αν είχε τίποτε να πη.

Άλλ' ο άνακριτής ήταν άσυγκίνητος. — Όμολογήσει το έγκλημά σου και θα διατάξω να σε βγάλουν άμέσως από δω! της άπαντούσε.

Μιά μέρα, τέλος, η Ροζαλία όμολόγησε πως αυτή είχε σκοτώσει τον πατέρα της για να τον κλέψη και για να έγκατασταθί στο σπίτι του με τον άντρα της. Άνέφερε, μάλιστα, διάφορες λεπτομέρειες του έγκλημάτός της.

— Τί έκαμες τα χρήματα; τη ρώτησαν.

— Τα ξώδεσα, απάντησε.

— Και το ρολόγι;

Δεν θυμάμαι... Μπορεί να τώκρυστα κάπου ή να το πέταξα...

Ύστερα απ' αυτή την όμολογία, την ώδηγησαν σ' ένα καθαρό και ηλιόλουστο κελλί. Ή Ροζαλία γέννησε εκεί, έπειτα από κάμποσον καιρό, ένα παιδάκι νεκρό. Η δίκη της έγινε στις 13 Απριλίου του 1861, όπου άρνήθηκε τα πάντα.

— Όσα κατέθεσα στον άνακριτή, είπε, ήταν ψέμματα. Ήθελα μόνο να σώσω το παιδί που είχα στα σπλάχνα μου. Δεν ξέρω τίποτε για το θάνατο του πατέρα μου. Είπε αλήθεια πως δεν τα είχαμε καλά και πως είχαμε ανταλλάξει πολλές φορές άσχημα λόγια. Ο πατέρας μου είχε φερθί σκληρά απέναντί μου και μ' είχε κάμει να μη τον αγαπάω. Άλλα δεν σκέφθηκα ποτέ να τον σκοτώσω. Ο άνακριτής ήθελε να μ' αναγκάσει να όμολογήσω ένα έγκλημα που δεν είχα κάμει και για να το κατορθώσω, μ' έριξε σ' ένα απαίσιο μπουντρούμι, όπου πέθαινα χίλιες φορές την ώρα! Συμμορφώθηκα με την έπιθυμία του, κάνοντας τη σκέψη πως έπρεπε να θυσιάστω για το παιδί μου. Άλλα τώρα ήρθε ο καιρός για να πω την αλήθεια...

Άλλα το δικαστήριο θεωρήσε παιδαριώδεις τους ισχυρισμούς της αυτούς και την καταδίκασε σε ισόβια δεσμά.

Η Ροζαλία άκουσε άτάραχη την απόφασι.

Μιά μέρα θ' αποδειχθί η άθωότης μου και θα ντραπήτε για την άποφασί που βγάλατε; φώναξε στους δικαστές.

Κι' η ημέρα αυτή δεν άργησε. Έπειτα από μερικούς μήνες, συνελήφθησαν στην Αμιένη δυο Βέλγοι άλχητες, που λέγονταν Βαναλδών και Βεράμ με το ρολόγι του Ντονάζ.

Ο Βαναλδών αναγκάστηκε τότε να όμολογήσει πως αυτός είχε σκοτώσει το γέρο, για να τον κλέψη, έπειδή ήξερε πως είχε πολλά χρήματα. Ο Βεράμ είχε περιορισθί στο ρόλο του άπλου βοηθού.

Η δίκη των δυο κακούργων έγινε στις 17 Νοεμβρίου του 1862 στην Αμιένη. Τό δικαστήριο καταδίκασε τον πρώτο σε θάνατο κι' επέβαλε στο δεύτερο την ποινή των ισόβιων δεσμών. Ταυτόχρονα απήλλαξε τη Ροζαλία Γκαρντέν.

Η καρατόμησης του Βαναλδών έγινε στις 20 Δεκεμβρίου του 1862 στο Μπαγιέλ. Ο δήμιος όμως άποκεφάλισε ένα πτώμα. Γιατί ο κατάδικος πέθανε από συγκοπή της καρδιάς την ώρα που τον έδεσαν πάνω στη μοιραία σανίδα...

ΠΛΟΥΤΙΣΕ ἀπ' τούς καρχαρίες

Ἡ πρωτότυπη ἐπιχείρησις ἐνὸς
Γάλλου

Χάρις σ' ἓνα ἔξυπνο Γάλλο, οἱ φο-
βεροὶ καὶ τρομεροὶ καρχαρίες ἐγίναν
χρησιμώτατοι γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Γάλλος αὐτὸς λέγεται Ἀντρέ
Κουάρ κι' ἦταν ἄλλοτε πλασιέ ψυ-
γείων. Σήμερα ἔχει ἰδρύσει σὲ μιά
ἐρημική ἀκτὴ τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς,
350 χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ' τὸ Ντα-
κά, ἓνα ἐργοστάσιο ποὺ παράγει
λάδι ἀπὸ σπῆκτι καρχαρία, πολὺ
πλουσιώτερο σὲ βιταμίνες ἀπ' τὸ κοι-
νὸ μουρουνόλαδο. Κι' ἔχει ἀποκτή-
σει τεραστίαν περιουσίαν μὲ τὴν πρω-
τότυπὴ αὐτὴ ἐπιχείρησι.

Ἀλλοτε, ἡ Νορβηγία ἐφοδίαζε τὸν
κόσμο μὲ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ
μουρουνόλαδου ποὺ χρειαζόταν ἡ
κατανάλωσις. Μετὰ τὴν κατὰληψί
δὲ τῆς ὁμας ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς, οἱ Σύμ-
μαχοι ἐμείναν χωρὶς μουρουνόλαδο,
δίκως δηλαδὴ τὴν κυριώτερη πηγὴ
βιταμίνης Α, ποὺ ἦταν ἀπαραίτητη
στὸν ἀεροπορὸν τῶν βομβαρδιστι-
κῶν γιὰ νὰ βλέπουν καθαρά τὴ νύ-
χτα. Οἱ Ἀμερικανοὶ σκέφθηκαν τότε
νὰ τὸ ἀντικαταστήσουν μὲ λάδι ἀπὸ
σπῆκτι καρχαρίου, κι' ἄρχισαν πράγ-
ματι τὸ κυνήγι τῶν θαλασσιῶν αὐτῶν
τεράτων κοντὰ στὶς ἀκτὲς τῆς Καλι-
φορνίας καὶ τῆς Φλόριδας.

Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ, ἡ Γαλλία
συμβολόγησε. Ὁ Ἀντρέ Κουάρ
βρισκόταν τότε στὸ Ντακά τῆς Ἀ-
φρικῆς, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ
τὰ δύο παιδιά του. Μὴ μπορώντας
ν' ἀνεχθῇ τὴν ὑποδούλειαν τῆς πατρι-
δας του, μάζεψε τὴ μικρὴ περιουσίαν
του, φόρτωσε τὴν οἰκονομίαν του στὸ
παλιὸ αὐτοκίνητό του καὶ ξεκίνησε
πρὸς τὸ νότο, ὡς πρὸς ἔφτασε στὸ
Πράσινο Ἀκρωτήριο.

Ἦξερε ὅτι σὲ τὸ μέρος αὐτὸ ἡ θά-
λασσα ἦταν γεμάτη ἀπὸ καρχαρίες.
Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ χτίσῃ ἐκεῖ ἓ-
να μικρὸ ἐργοστάσιο γιὰ τὴν κατεργα-
σίαν τους.

Χρησιμοποίησε γιὰ οἰκοδομικὸ ὑ-
λικὸ ἓνα μίγμα ἀπὸ ἄμμο, κιμωλία
καὶ θαλασσινὰ ὀστράκα, ποὺ ἔκανε
5 βδομάδες νὰ στεγνώσῃ. Κουβαλοῦ-
σε τὶς πέτρες μὲ μιά πύργον ποὺ
εἶχε νοικιάσει, ἀπὸ 15 μίλια μα-

κριὰ. Ἐκοβε ξυλεῖς ἀπ' τὸ γειτο-
νικὸ δάσος καὶ μεταχειρίζονταν 17 ἁ-
λογα γιὰ νὰ τραβήξουν τοὺς καρ-
μούς ὡς τὸ μέρος ὅπου ἔχτις τὸ ἐρ-
γοστάσιο. Ἐκεῖ, τοὺς ἔκοβε μ' ἓνα
μηχανικὸ πρίονι, ποὺ λειτουργοῦσε
μὲ τὸ μοτέρ ἐνὸς παλινοῦ καμιονοῦ.

Συγχρόνως, εἶχε ναυπηγήσει τὴν
πρῶτὴ ψαρόδρακα γιὰ τὸ κυνήγι τῶν
καρχαριῶν. Ἡ γυναῖκα του ἐπλεξε
τὰ δίχτυα. Ἐπειτα ὁ Κουάρ ἐφτίσας
300 μαχαίρια γιὰ τὸν τεμαχισμὸ
τῶν καρχαριῶν, μὲ ξυλινὲς λαβὲς καὶ
μὲ λάμες ἀπὸ παλῆς σούστες αὐτο-
κινήτου.

Τὸν πρῶτο χρόνο, οἱ καρχαρίες
ποὺ ἐπίασε, τοὺ ἀπέδωσαν 40 τόν-
νους σπῆκτι, κι' ἀπ' αὐτὸ ἔβγαλε 20
τόνους λάδι, ποὺ περιείχαν 400 δι-
σεκατομμύρια μονάδες βιταμίνης Α.

Σήμερα ἔχει ἓνα στολισκὸ ἀπὸ
9 μικρὰ πλοία, ὅλα φτιαγμένα στὸ
δικὸ του ναυπηγεῖο. Τὸ καθένα ἔχει
πλήρωμα ἀπὸ 9 ἰθαγενεῖς. Κάθε
πρῶτὴ, ἐκκινοῦν ὅλα γιὰ τὸ ψάρεμα
καὶ ἀπλώνουν τὰ 280 δίχτυα τους
σὲ μιά ἑκτασί 10 μιλίων. Ἐτσι, πιά-
νουν κατὰ μέσον ὄρον 40 καρχαρίες
ἐκαστὴ ἡμέρα!

Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ὥστόσο νὰ
λείψουν οἱ καρχαρίες, ἐφόσον ὑπολο-
γίζεται ὅτι ὑπάρχουν περὶ τὰ 4.000.
000 στοὺς ὠκεανούς ὅλου τοῦ κό-
σμου.

Ἀπ' τὰ 12 εἶδη καρχαριῶν, με-
ρικὰ εἶναι ἀκίνδυνα γιὰ τὸν ἄνθρω-
πο, ἐνῶ ἄλλα εἶναι ἀγρία, ἐπικινδύ-
να καὶ ἀνηθικά. Ἐχουν βρεθῇ συ-
χνὰ καὶ στομάχιαν τους τὰ πιὸ πε-
ρίεργα πράγματα. Ἐξακολουθοῦν δὲ
νὰ τρώνε κι' ὅταν ἀκόμη πληγωθῶν
θανάσιμα, καὶ ψοφῶν μὲ γεμάτο τὸ
στόμα. Ὁρμῶν τότε ἐναντίον τους
ἄλλοι καρχαρίες, τοὺς ἀποτελειώνουν
καὶ τοὺς καταβροχθίζουν ὁλόκληρους
— ἐκτὸς ἀπ' τὸ κεφάλι.

Οἱ ἰθαγενεῖς δὲν φοβοῦνται τοὺς
καρχαρίες, γιατί λένε ὅτι κτάνε μό-
νον ἄσπρο κρέας. Ἀν συμβῇ λοι-
πὸν νὰ πέσῃ π. χ. στὴ θάλασσα τὸ
ψάδινο καπέλλο ἐνὸς μαύρου, ὁ ἰδιο-
κτήτης του βουτάει ἀδίστακτα γιὰ
νὰ τὸ πιάσῃ. Μόνο ποὺ φροντίζει
προηγουμένως ν' ἀλείψῃ τὶς φούχτες
του μὲ κατράμι, ἐπειδὴ εἶναι λίγο
ἄσπρες κι' ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὸν
δαγκάσουν ἐκεῖ οἱ καρχαρίες.

Τὸ κρέας τῶν καρχαριῶν δὲν ἔχει
κόκκαλα. Νωπὸ, ἔχει μιά νοστιμώ-
τατη γεύσι τόνου. Ἡ μεγαλύτερη
ὁμας ποσότης του πασιώνεται, συ-
σκευάζεται καὶ στέλλεται σὲ διάφο-
ρες ἀγορὲς, ὅπου πουλιέται ὡς μπα-
καλάρος.

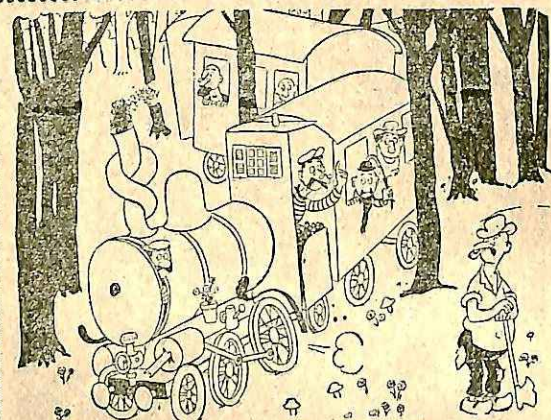
Τὰ λιγώτερο νόστιμα μέρη ἀπο-
ξηραίνονται, τρίβονται καὶ δίνουν ἓ-
να περίφημο λίπασμα. Ὅσο γιὰ τὰ
περύγια, προορίζονται γιὰ τὴν Κί-
να, ὅπου τὰ φτιάχνουν σοῦπα.

Τὸ δερμα τῶν καρχαριῶν εἶναι γε-
ρὸ καὶ ωραῖο στὴν ὄψι καὶ χρησιμο-
ποιεῖται γιὰ διάφορα εἶδη. Ἡ μεμ-
βράνη τοῦ στομάχου μπορεῖ ν' ἀντι-
καταστήσῃ περίφημα τὸ δερμα «σα-
μουά», γιὰ γάντια, κλπ.

Ἐξ ἄλλου, μέσα στὸ στομάχι τοῦ
καρχαρίου ὑπάρχουν ὠρισμένες οὐ-
σίες χρήσιμες γιὰ τὰ χημικὰ ἐργα-
στήρια. Μὲ τὰ δόντια του γίνονται
κοσμήματα.

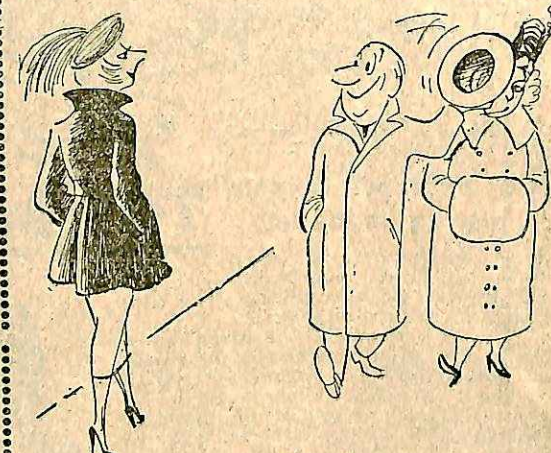
Μ' ἄλλα λόγια, τίποτε δὲν πηγαί-
νει χαμένο... Κι' ἔτσι ὁ Κουάρ,
ποὺ ξεκίνησε μ' ἓνα ἐλάχιστο κεφάλι-
ο, κέρδισε 100.000 λίρες μέσα
σὲ 5 χρόνια!

Κατοικεῖ σήμερα μὲ τὴν οἰκονομίαν
του σ' ἓνα ωραῖο σπῆτι μὲ 9 δωμά-
τια. Πληρώνει στοὺς ἰθαγενεῖς του
τὰ μεγαλειότερα ἡμερομίσθια ποὺ ὑ-
πάρχουν στὴ Γαλλικὴ Ἀφρική. Τοὺς
ἔχει ἐγκαταστήσει σὲ ἀνετα σπιτά-
κια γαλλικοῦ τύπου. Τελευταίως,
τοὺς ἐφτίσας ἀκόμη κι' ἓναν κινημα-
τογράφο, γιὰ νὰ περνοῦν τὴν ὥρα
τους. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ διέθεσε τὰ
κέρδη μίας ἡμέρας ἐξαιρετικῆς ἀποδο-
τικῆς, ποὺ τὰ πλοία του ἐπίασαν
417 καρχαρίες!

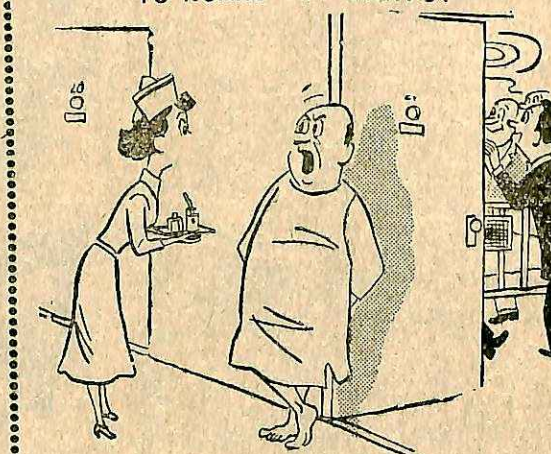

— Φταίει ἡ πυκνὴ ὁμίχλη. Αὐτὴ μὰς ἔκανε καὶ
χάσαμε τὸ δρόμο μας!...

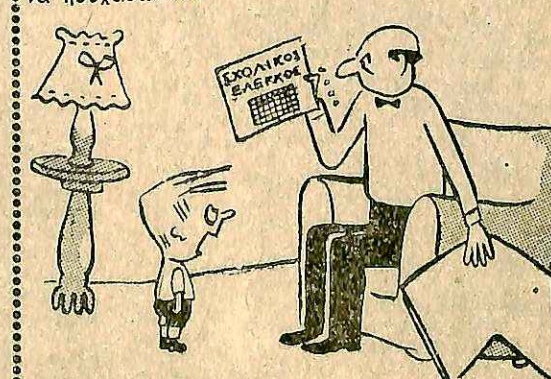
(Ἀπὸ τὸ «Id Paris»)

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ὁ ἄσθενής: Ἦρθαν τόσοι συγγενεῖς καὶ φί-
λοι νὰ μὲ δοῦν σήμερα, ποὺ βγήκα ἔξω λιγάκι γιὰ
νὰ ἡσυχάσω!...

— Ἐγὼ νομίζω, μπαμπά, πὼς πρέπει νὰ μὲ συγ-
χαρῆς, ποὺ εἶχα τὴν τόλμη νὰ σοῦ παρουσιάσω τέ-
τοιον ἔλεγχον!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΟΡΑΙ ΜΑΚ ΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μόρφου ἐπισκέπτεται τὸν πατέ-
ρα τῆς Μάργκαρετ καὶ τοῦ λέει ὅτι
δέχεται τὶς προτάσεις του. Τὸ ἴδιο
βράδυ συναντᾷ τὸν Βίκ Μαίησον καὶ
τοῦ λέει νὰ πάῃ σπῆτι τοῦ μαζὶ μὲ
τὸν κουινάδο του τὸ Ζοῦμπο, γιὰ νὰ
τὸν κουνιάδου τοῦ Ζοῦμπο, γιὰ νὰ
μυλῶσιν γιὰ μιά καλὴ σκωτοσίαν.
Σκωπὸς τοῦ εἶναι νὰ τοὺς ὑπο-
καί τοὺς δυο. Ὁ Μαίησον δὲν ὑπο-
καί τοὺς τίποτε, πηγαίνει τὸ Ζοῦμπο
μέσῃσιν τοῦ Μόρφου μὲ τὸ Ζοῦμπο
κι' ὁ γκάγκστερ τοὺς σκωτῶνει καὶ
τοὺς δυο κι' ἐτοιμάζεται νὰ ἀποτε-
φρώσῃ τὸ πτώμα τους μὲ ὀξύγονο.

— Ὁ καυμένος ὁ
13ον Ζοῦμπο, σκέφθηκε, τὸ μόνο
παίει ἀδίκαια. Τὸ μόνο
κακὸ ποὺ μοῦ εἶχε κά-
κει ἦταν πὼς ἤξερε ποῖος ἦ-
μου... Δὲν μπορῶ, ὅμως, νὰ πῶ
τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν Βίκ... Σ'
αὐτόν, τοῦ τὸ χρυσότουσας, γιὰ-
τί μ' εἶχε προδώσει στὸ Βέμπερ
καὶ τὸν Ρῆς. Γιὰ νὰ ποῦμε,
ὅμως, τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς τὴν
μεσολάβησιν τοῦ δὲν θάκανα
ποτέ ἴσως τὴ γνωριμία αὐτῶν
τῶν ἀξιοτιμῶν κυρίων... Νομι-
ζῶ πὼς δὲν πρέπει ν' ἀρνήσῃ
κι' ἡ δικὴ τους σειρά. Ὅσο
γιὰ τὸ Ζύνε κι' αὐτὸς ἐπὶ σῆς
μοῦ εἶχε φερθῇ ἄσχημα... Πῶ-
ς - πρῶτα, μὲ τὴ Χολινταίη...
Εἶναι ἀλήθεια πὼς αὐτὴ τὸν
προκάλεσε. Ἀλλὰ μποροῦσε
νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς
δὲν ἐννοοῦσε νὰ προδώσῃ τὸν
σύντροφό του. Κι' ἔπειτα, δὲν
μοῦ ἄρεσε τὸ ὄψος του... Νά-
μιζε πὼς τὰ ἤξερε ὅλα. Κατὰ
βάθος, ὁ Ζύνε μὲ μισοῦσε. Κι'
αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ προσχωρήσῃ
στὴ συνωμοσίαν τῆς Χολινταίη.

Ἀν, ὅπως λένε, ὑπάρχει ψυχὴ,
ὁ Ζύνε θὰ πρέπει νὰ σκέφτε-
ται τώρα πὼς ἔκαμε ἄσχημα
πληγαίνοντας μὲ τὸ μέρος τῆς
Χολινταίη. Ὅσο γιὰ τὸ Ζοῦμ-
πο καὶ τὸν Βίκ Μαίησον, θὰ
σπαζοῦν χωρὶς ἀμφοβολίαν τὸ
κεφάλι τους γιὰ νὰ μπορέσουν
νὰ καταλάβουν γιὰτί τοὺς σκό-
τωσα...

Τὸ βλέμμα τοῦ ἔπεσε κεῖνῃ
τῇ στιγμῇ πάνω στὰ σπασμένα
κεφάλαια τοῦ γκαρζιέρη καὶ
τοῦ κουινάδου του. Ὁ Πῶλ ἔ-
σκασε στὰ γέλια.

— Τί ἀνοησίες εἶναι αὐτὲς
ποὺ σκέφτομαι; εἶπε. Μήπως
τοὺς ἄφησα κεφάλι γιὰ νὰ μπο-
ρέσουν νὰ τὸ σπᾶσουν;
Εἶχε βάλει τώρα τὴ συσκευή

πάνω σ' ἓνα τραπεζάκι καὶ κά-
θισε κι' αὐτὸς πλάι σὲ μιά κα-
ρέκλα. Ἐπειτα διηύθυνε τὴ γα-
λάζιαν φλογὰ πάνω στὸ κεφάλι
τοῦ Τέο Ζοῦμπο. Οἱ σάρκες
τοῦ ἀπανθρακκωνόταν σιγὰ-
σιγὰ. Τὴν ἴδια τυχὴ εἶχαν καὶ
τὰ κόκκαλα τοῦ κρανίου του.

Ἡ δουλειὰ προχωροῦσε μὲ
μεγάλῃ βραδύτητα, ἀλλὰ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα ἦταν περίφημο.
Ἀπὸ κάθε κομμάτι σάρκας,
ἀπὸ κάθε κόκκαλο δὲν ἀπόμεινε
τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ λίγη
σχετικὰ σάχη ἀνακατεμένη
μὲ τὴν ἄμμο.

Ὁ Πῶλ εἶχε ἀνοίξει τὴν
πόρτα τῆς κουζίνας. Ὁ καπνὸς
περνοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὴν αἶθου-
σα τοῦ λουτροῦ σ' αὐτὴν κι' ἔ-
φευγε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν χτι-
στὴ καπνοδόχον, ποὺ ἔβγαλε
στὴν κορυφὴ τοῦ κτιρίου. Ἀπὸ
κεῖ σκορπίζονταν στὸν ἀέρα.

Στὸ βράδυ τοῦ λατομείου
τὸ ἄλλο πρῶτὸ, ὁ γκάγκστερ
πῆγε στὸ γκαρὰζ τοῦ Μαίησον.
— Ποῦ εἶνε ὁ Βίκ; ρώτησε
τὸ Νεὸλ.

— Δὲν ἦρθε ἀκόμη, ἀπάντη-
σε ὁ ὑπάλληλος.

— Ὁύτε πρόκειται νὰ ξανα-
θῇ ποτέ, σκεφτόταν ὁ Πῶλ.

— Μοῦ χρειάζεται ἓνα αὐ-
τοκίνητο, εἶπε δυνατὰ στὸ
Νεὸλ. Ἐνα γερὸ αὐτοκίνητο
πέντε θέσεων...

— Μὲ σωφὲρ;
— Ὁχι. Θὰ τὸ οδηγήσω
μόνος μου. Γιὰ τρεῖς ἢ τέσ-
σερες ὥρες...

— Ἐγὼ νὰ σὰς δώσω μιά
κλειστή «Μπουίξ», ἀπάντησε ὁ
Νεὸλ. Δὲν εἶναι καινούργια,
ἀλλ' ἔχει μηχανὴ πρῶτης τά-
ξεως. Θὰ μοῦ δώσετε γι' αὐ-
τὴν 100 δολάρια. Ὅταν τὴν
ξαναφέρετε, θὰ σὰς γυρίσω
πίσω τὰ 40... Εἰσάστε σύμ-
φωνος;

— Ὁ Βίκ θὰ μοῦκανε καλύ-
τερη τιμὴ, ἀπάντησε ὁ γκάν-
γκστερ. Δὲν πειράζει διας...
Θὰ τὸν βρῶ ἐδῶ ὅταν γυρίσω
καὶ τότε τὰ κανονίζω μαζὶ...
Σὲ λίγο ἔφευγε μὲ τὸ αὐ-
τοκίνητο.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπῆτι
του, φώναξε δυο ἀγχοφόρους
ποὺ κατέβασαν τέσσερα μεγάλα
σακκιά μὲ ἄμμο καὶ τὰ στοι-
βάξαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ Πῶλ ξεκίνησε καὶ πάλι
καὶ σὲ λίγο βῆκε ἀπὸ τὴν
πόλιν. Εἶχε πάρει τὸ δρόμο τοῦ
λατομείου ποὺ τοῦ εἶχε ὑπο-
δείξει ὁ Ρῆς καὶ ποὺ ἐκρῦβε
στὸ βάθος τοῦ τὰ πτώματα
τῶν τεσσάρων ἀνθρώπων τοῦ
Ραίμερ.

Τὸ κατέβασμα τῶν σακκιδῶν
τὸν κούρασε πολὺ. Ἀλλ' ἦταν
μιά δουλειὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ

τὴν κάμῃ μόνος του, χωρὶς τὴ
βοήθειαν κανενὸς ἄλλου. Τὰ ἔ-
φερε ἓνα - ἓνα στὸ χεῖλος τῆς
ἀβύσσου καὶ κατόπιν τὰ ἐ-
σπρῶχνε μὲ τὸ πόδι του.

Ὅταν τελείωσε, ἦταν μου-
σκεμένος στὸν ἰδρώτα. Ἀλλὰ
δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ. Ἐπρε-
πε νὰ καθάρισῃ τὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ Πῶλ ἔβγαλε τὰ καθίσμα-
τα καὶ τὰ καθάρισε προσεχτι-
κὰ μὲ μιά μικρὴ σκούπα, ποὺ
βρῆκε μέσα σὲ μιά ἀπὸ τὶς
μπροστινὲς τσέπες τοῦ αὐτο-
κινήτου. Ὅταν τὰ ξανάβαλε
στὴ θέσι τους, δὲν ὑπῆρχε ἵ-
χνος ἄμμου πάνω σ' αὐτά.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ γιὰ τὸ
ταπέτο.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔμοιαζε σὰν
νὰ βγῆκε ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἀ-
πὸ τὸ γκαρὰζ.

Λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὶς ἔν-
τεκα, ὁ γκάγκστερ ξανακάθι-
σε στὸ βολάν κι' ἔβαλε τὴν
μηχανὴ ἐμπρός. Τὸ αὐτοκίνητο
ἄρχισε νὰ τρέχῃ πάνω στὸ με-
γάλο δρόμο. Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα
τέταστο ἔμπεινε στὸ γκαρὰζ
τοῦ Βίκ Μαίησον.

Ὁ Νεὸλ τὰ εἶχε μὲ τὸ ἀ-
φεντικό του.

— Δὲν φάνηκε ἀκόμη, εἶπε
στὸν Πῶλ. Κι' ἔχομε σήμερα
πολὺ δουλειά!

— Κρίμα, φώναξε ὁ γκάν-
γκστερ πληρώοντας. Ὁ Βίκ
θὰ μοῦπαρνε πολὺ λιγώτερα.

Ὁ Νεὸλ διαμαρτυρήθηκε λέ-
γοντας πὼς ἡ τιμὴ ποὺ τοῦ
εἶχε κάμει ἦταν πολὺ λογικὴ.
Τὸ ἀφεντικό του μποροῦσε,
βέβαια, νὰ τοῦ πάρῃ τὰ μισὰ
ἢ καὶ τίποτε. Αὐτὸς, ὅμως, ἦ-
ταν ὑπάλληλος.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ Πῶλ
γελώντας. Ὁ Βίκ θὰ μ' ἀπο-
ζημιώσῃ ἄλλοτε.

Ἦρθε κατόπιν τὰ σαράντα
δολάρια, ἔδωσε ἓνα πουρ-
μπουάρ στοῦ Νεὸλ κι' ἔφυγε.

Στὸ δρόμὸ ἀγόρασε μερικὲς
κονσέρβες καὶ δυο μπουκάλια
γάλα. Θὰ ἔτρωγε στὸ σπῆτι
του. Δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ
πάῃ στὸ ἐστιατόριο. Γιὰτί ἔ-
πρεπε νὰ κάμῃ ἓνα σωρὸ δου-
λειῶν. Πρῶτα - πρῶτα, ἔπρεπε
νὰ καθάρισῃ τὸ μπάνιο καὶ
νὰ ἐξαφανίσῃ καὶ τὰ τελευ-
ταῖα ἴχνη τῆς ἄμμου ποὺ εἶ-
χαν μείνει μέσα σ' αὐτό. Ἐ-
κεῖνο τὸ πρῶτὸ, εἶχε κλειδώσει
τὸ διαμέρισμά του. Ἀλλὰ δὲν

μποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο κά-
θε μέρα. Τὸ ἄλλο πρῶτὸ, θὰ
πῆγαινε ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν
περιποιόταν κι' ἔπρεπε νὰ μὴν
βρῇ τίποτε τὸ ὑπόπτο.

Ἀφοῦ καθάρισε τὸ μπάνιο,
ὁ γκάγκστερ ἔπλυνε τὰ πλα-
κάκια τῆς κουζίνας καὶ τοῦ
μικροῦ διαδρόμου, ὅπου εἶχαν
πέσει μερικὲς σταλαγματιές
αἷμα ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ζοῦ-
μπο. Ἀπὸ τὰ πανιά ὅπου τὸν
εἶχε τυλίξει καὶ τὸ ἀδιάβροχο
δὲν ἀπόμεινε τίποτε. Τὰ εἶχε
κάψει κι' αὐτὰ μέσα στὸ μπά-
νιο μαζὶ μὲ τὰ δυο πτώματα.

Κόντευε μιά ὥρα ὅταν τελείωσε
ὅλες αὐτὲς τὶς δουλειές. Ὁ
Πῶλ ἔφαγε κατόπιν μὲ ἀρκετὴ
ὄρεξι κι' ὕστερα ἔπεσε στὸ
κρεβάτι του. Ἦταν τακτικῶς
ἐνός ἀπὸ τὴν κούρασι κι' ὁ ὕ-
πνος τὸν πῆρε ἀμέσως.

Ἡ γκρίζα «Μπουίξ»

Ὁ Νεὸλ τοῦ κάκου περίμενε
ὅλη ἐκείνῃ τὴν ἡμέρα νὰ ἰδῇ
τὸν Βίκ Μαίησον νὰ ἐμφανίζε-
ται στὸ γκαρὰζ. Κάθε τόσο
ἐπαίρνε τὸ τηλέφωνο τοῦ σπι-
τιοῦ του. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπαν-
τοῦσε κανεὶς.

Ὁ Βίκ Μαίησον εἶχε παν-
τρευτῇ ἄλλοτε τὴν ἀδελφὴν τοῦ
Τέο Ζοῦμπο. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα
τοῦ εἶχε πεθάνει ἀπὸ χρόνια
κι' ἀπὸ τότε τὸ γκαρὰζ εἶχε
ζοῦσε μόνος.

Κατὰ τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐκλει-
σε τὸ γκαρὰζ, ὁ Νεὸλ ἀποφά-
σισε νὰ πάῃ στὸ σπῆτι τοῦ
ἀφεντικοῦ του.

Τὸ βρῆκε κλειστὸ καὶ κα-
νεὶς ἀπὸ κείνους ποὺ ἔμεναν
στὰ γειτονικά διαμερίσματα
δὲν ὑπόφερε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν
παρामीκρὴ πληροφορίαν γιὰ
τὸν γκαρὰζιέρη. Εἶχαν νὰ τὸν
ἰδοῦν ἀπὸ τὸ πρῶτὸ τῆς προη-
γουμένης μέρας.

«Θάμπλεξε σὲ κάμμιὰ δου-
λειά», σκέφθηκε ὁ Νεὸλ καὶ
δὲν ἀνησύχησε περισσότερο.
Ὅταν, ὅμως, εἶδε πὼς τὸ
ἀφεντικό του, δὲν πῆγε στὸ
γκαρὰζ οὔτε τὸ πρῶτὸ τῆς ἄλ-
λης ἡμέρας, νομισε πὼς ἦταν
χρεὸς του νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν
αστυνομίαν.

Προτὸν πάη ἐκεῖ, πέρασε
ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Τέο Ζοῦμ-
πο, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ μήπως
ἤξερε τίποτε γιὰ τὸ γαμπρὸ
του. Ἀλλὰ βρῆκε μόνο τὴν γυ-

Τὸ δῶρο

Ἐχομε δημοσιεύσει πολλὰς χαρακτηριστικὰς ἱστορίας
γιὰ τὴν κλασικὴ φιλαργυρία τῶν Σκωτσέζων. Νά μία
ἀκόμα:

Ἐνας Σκωτσέζος συνάντησε μιά μέρα κάποιον παλιὸ
τοῦ φίλου, ποὺ εἶχε μεγάλο πρατήριο οἰνοπνευματωδῶν πο-
τῶν. Ὁ φίλος τοῦ χάρηκε ποὺ τὸν εἶδε καὶ τοῦ χάρισε μιά
μπουκάλια κονιάκ, ἐξαιρετικῆς ποιότητος.

Ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸ δῶρο ὁ Σκωτσέζος, ἔβαλε τὴν
μπουκάλια στὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του καὶ τρά-
θηξε γιὰ τὸ σπῆτι του.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΠΟΥ ΕΠΕΒΛΗΘΗ
"PARIS"
 ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ
 ΦΑΙΔΡΑΣ (ΤΕΩΣ ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΥ)
 Διπλ. Παρισίων και
ECOLE D'COUPE
ΝΑΡΟΙΤΑΝΟ
 (Diplome d'Honneur)
 και
 'Ακαδημίας Κοπτικής Παρισίων
Daydou fils
 Πλήρης και αποκλειστική συ-
 νεργασία καθ' όλην την 'Ελ-
 λάδα μετά της παγκοσμίου
 φήμης Παρισινής Σχολής
"ΝΑΡΟΙΤΑΝΟ"
 Ειδικά γκρουπ δι' έργα-
 ζόμενα και άπορα κορίτσια.
 'Αλιπέδου 4 Μέγαρον Πα-
 παφίλιππου Έναντι ηλεκτρι-
 κού σταθμού ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.

Κυκλοφορούν και πάλιν
 ΟΙ
ΓΑΛΙΚΕΣ ΚΟΥΒΑΡΙΣΤΡΕΣ
ΑΛΟΓΑΚΙ
 (ΚΕΦΑΛΙ ΑΛΟΓΟΥ)
 ΜΑΤ 150 και 300 ΥΑΡΔΩΝ
 Τροχόν
 ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΛΟΙΣΤΩΝ
ΣΤΑΥΡΟΥ
 ΔΕΚΟ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
 ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΑΚΡΟΥΣ
Με Δοχεία
Σ. ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ
 ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 33· ΤΗΛ. 26-815

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
 ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΩΝ
Ο ΜΟΝΟΣ ΤΙΜΗΘΕΙΣ ΚΑΤ' ΕΠΑΛΛΗΛΗΝ ΔΙΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΩΝ ΠΑΡΑ
ΤΗΣ Α.Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΔΙΑ ΤΑ ΒΕΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Μ. ΓΟΥΔΑ
 ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
 (ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ)

ναίκα του, που τον πληροφο-
 ρησε πως ο άντρας της είχε
 να φανή από δυο μέρες. 'Η
 δυστυχισμένη ήταν πολύ ανή-
 συχη γι' αυτό.
 — 'Ο Βίκ, του είπε, ήρθε
 προχτές το βράδυ και πήρε
 τον άντρα μου. 'Από τότε δεν
 είδα ούτε τον ένα ούτε τον
 άλλον.
 — Πρέπει να πάμε στην ά-
 στυνομία, πρότεινε ο Νεόλ.
 Ξεκίνησαν μαζί κι' έφτασαν
 σε λίγο στο μέγαρο της δημο-
 τικής αστυνομίας. 'Ο Βέμπερ
 άκουσε. Τους δέχτηκε ο
 Ρής που τον αντικαθιστούσε.
 'Ο Νεόλ δεν ήξερε σπουδαία
 πράγματα. 'Ο Μαίησον, είπε,
 έφυγε από το γκαράζ λίγη ώ-
 ρα πριν από τις δέκα. 'Από
 τότε δεν ξαναφάνηκε.
 — Στο διάστημα που μεσο-
 λάβησε, τον ρώτησε ο Ρής, τον
 ζήτησε κανείς;
 — Πολλοί, απάντησε ο Νεόλ.
 'Ηταν πελάτες, που τον ή-
 θελαν για δουλειές.
 — Μήπως κανείς απ' αυ-
 τούς σου έκαμε ιδιαίτερη εν-
 τύπωση;
 'Ο Νεόλ σκέφτηκε για μια
 στιγμή.
 — 'Οχι, απάντησε.
 'Η κατάθεση της γυναίκας
 του Τέο Ζούμπο παρουσιάζε
 μεγαλύτερο ενδιαφέρον.
 — Μόλις είχαμε φάει, είπε,
 'Ο άντρας μου βρισκόταν ακό-
 μη στο τραπέζι και διάβαζε
 την εφημερίδα του. 'Εγώ είχα
 πάει στην κουζίνα για να κά-
 μω κάποια δουλειά. 'Εκείνη τη
 στιγμή, χτύπησε το κουδούνι
 της πόρτας. 'Ηταν ο Βίκ. 'Ο
 άντρας μου του είπε να περά-
 σουν στο σαλόνι. «'Οχι, α-
 πάντησε ο Βίκ. Δεν ήρθα για
 να καθίσω... Πάμε έξω...» Κι'
 έπειτα από λίγο πρόσθεσε πιο
 σιγά: «Έχω δώσει ένα ραντε-
 βού για σένα... Στοιχηματί-
 ζω πως είναι αδύνατο να φαν-
 ταστής ποιος ήρθε και με βρή-
 κε άποψε...»
 — Τί ώρα έγινε αυτό; ρώ-
 τησε ο Νεόλ, που παρακολου-
 θούσε με προσοχή την αφήγη-
 σι της γυναίκας του Ζούμπο.
 — 'Ηταν περασμένες εννιά-
 μιση... Νομίζω πως θα κόν-
 τευαν δέκα...
 'Ο Νεόλ ανασήκωσε τους
 ώμους.
 — Μπα! είπε σιγά, μιλών-
 τας στον εαυτό του. Αυτό δεν
 μπορεί νάχη καμμία σχέση...
 — Για ποιο πράγμα μιλάς;
 τον ρώτησε ο Ρής που είχε
 ακούσει τα λόγια του.
 — Κείνο το βράδυ, κατά τις
 εννιά, απάντησε ο υπάλληλος
 του γκαράζ, κάποιος με πήρε
 στο τηλέφωνο και μου ζήτησε
 το άφεντικό. Προθυμοποιήθηκα
 να του δώσω τον αριθμό του
 τηλεφώνου του σπιτιού του.
 'Αλλά μου απάντησε πως τον
 ήξερε και πως είχε τηλεφωνή-
 σει πολλές φορές στο Μαίησον
 χωρίς να πάω απάντησι.
 — Σου είπε τ' όνομά του;
 — Ναί. Λεγόταν Ντίκ Πήμ-
 προκ κι' ήθελε το Μαίησον για
 κάποια μεταφορά.

— Του είπες που μπορούσε
 να βρή το Μαίησον;
 — Ναί. Του είπα πως, αν
 ήταν απόλυτη ανάγκη να τον
 δη μπορούσε να τον ζητήσει
 στον «Περσικό γάτο», ένα
 καμπαρέ, που βρίσκεται στην
 70η οδό, κοντά στην πλατεία
 της Νίκης...
 — Το ξέρω, τον διέκοψε ο
 Ρής. 'Ο άνθρωπος αυτός σου
 είπε ότι θα πήγαινε εκεί;
 — Νομίζω πως θα πήγαινε,
 απάντησε ο Νεόλ. Δεν ήξερα
 που βρισκόταν ο «Περσικός γά-
 τος» και μου ζήτησε τη διευ-
 θυνσι...
 'Ο Ρής σκέφτηκε για μια
 στιγμή.
 — Σύμφωνα με τα λόγια
 σου, είπε στο Νεόλ, ο άνθρωπος
 που πήγε να βρή το Μαίησον
 στον «Περσικό γάτο» είχε πιθανό-
 ν ο ίδιος με κείνον που τον
 παρακάλεσε να του κλείση το
 ραντεβού με το Ζούμπο. Τί νο-
 μίζεις; Μπορεί να έγιναν έτσι
 τα πράγματα;
 — Μπορεί, απάντησε ο Νεόλ.
 'Ο άνθρωπος αυτός, ωστόσο,
 μου είπε πως ήθελε το Μαίησον
 για κάποιο καμινό...
 — Δεν έχει σημασία το τί
 σου είπε, παρατήρησε ο Ρής.
 'Αλλ' ως αφήσαμε για τη στιγ-
 μη αυτό το ζήτημα... Τί άλλο
 έγινε κατόπιν;
 'Η ερώτησίς του απευθυνό-
 ταν στη γυναίκα του Ζούμπο.
 — Τίποτε, απάντησε αυτή.
 'Ο Βίκ κι' ο άντρας μου έφυγαν
 μαζί... Καθώς διασκέλιζαν το
 κατώφλι, ρώτησα το Βίκ αν θ'
 άργησουν. «Δεν ξέρω, μου α-
 πάντησε. 'Ισως ναι, 'ισως ό-
 χι... Το καλό που σου θέλω εί-
 νε να πέσης να κοιμηθείς...»
 'Ο άντρας σου μπορεί να γυρίση
 έπειτα από τα μεσάνυχτα... ή
 να μη γυρίση και καθόλου...
 'Ο Βίκ γελούσε και, φυσικά,
 δεν έδωσα σημασία στα λόγια
 του...
 'Ο Ρής γύρισε προς το μέ-
 ρος του Νεόλ.
 — Αυτός ο Πήμπροκ δεν σε
 ξαναπήρε; ρώτησε.
 — 'Οχι, απάντησε ο υπάλλη-
 λος του γκαράζ.
 'Επειτα πρόσθεσε, χαμηλώ-
 ντας τη φωνή:
 — Σήμερα το πρωί ήρθε
 στο γκαράζ ο Πάλ Μόρφου...
 'Ο Πάλ Μόρφου... Και τί
 ήθελε;
 — Μου ζήτησε ένα αυτοκί-
 νητο ως το μεσημέρι. Δεν το κρά-
 τησε, όμως, περισσότερο από
 δυο ή δυομιση ώρες.
 — Σου είπε τί το ήθελε;
 — 'Οχι. Δεν νομίζω, όμως,
 ότι μπορεί να πήγε μακριά,
 γιατί ξανάφερε το αυτοκίνητο
 πολύ καθαρό.
 — 'Ο Μόρφου ήξερε την άπου-
 σία του Μαίησον;
 — 'Οχι. Γιατί αυτόν ζήτησε
 όταν πρωτοπήκε στο γκαράζ.
 'Η τιμή που του ζήτησα του
 φάνηκε, μάλιστα, ακριβή και
 μου είπε ότι στην επιστροφή
 του θα κανόνιζε αυτό το ζήτη-
 μα με το Μαίησον. 'Όταν γύ-
 ρισε, όμως, ο Μαίησον άπου-
 σίας πάντα και ο Μόρφου είπε
 πως ήταν κρίμα που έλειπε,

ΟΠΟΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ 10-20 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ

Ας ακολουθήση τον εύκολο
 αυτόν τρόπο.
 'Από σάς εξαρτάται να εξαφανί-
 σε τις ρυτίδες σας και ν' αποκτή-
 σε τη φρεσκάδα μιάς κοπέλλας
 16 ετών. Καταργήσατε τους άνοι-
 χτούς πόρους και τις ατέλειες της
 επιδερμίδας σας.
 Χρησιμοποιήστε τη λευκή κρέμα
 ΤΟΚΑΛΟΝ για τη μέρα και ρόζ
 ΤΟΚΑΛΟΝ για τη νύχτα που είναι η
 θαυμάσιη ανακάλυψη ενός διαση-
 μού από τον κόσμο δερματολόγου. Γυ-
 ναικές 50 ετών μπορούν να φαίνυν-
 ται ότι είναι μόνον 30.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
 ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
 ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΜΙΚ. ΚΑΛΑ-
 ΤΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΜΕΤ. ΠΑΥΛΙΔΟΥ
 3ος όροφος Διάλου 59 και Βυδ-
 ρας ανώδης Ζαχαροπλαστικής

ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΑ ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ
Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
 Ιατρός
 Μάγερ 23α, 9 — 2 και 4—7
 Τηλέφ. 53-708

ΠΟΥΔΑ
ΚΡΕΜΑ
de Maingtenon
 FEN. ANTON. G. GEORGAKIS - AG. HARPO 11 25-367

Μέντιουμ 'Ελνίς Πουλάτου
 Βραβείον τηλεπαιδείας 'Εταιρίας Ψυ-
 χικών 'Ερευνών. Δέχεται καθ' έκά-
 στην, 35ος Κρήτης 6, πάροδος Λι-
 αίων, Τηλέφ. 52-869.

γιατί έλπιζε πως θα του έκανε
 καλύτερη τιμή.
 — 'Ο Μόρφου ήταν ήμερος;
 — Τελείως ήμερος.
 — Ποιος είναι ο αριθμός και
 το χρώμα του αυτοκινήτου;
 — Του έδωσα μια «Μπουϊκ»,
 μοντέλο 1939, απάντησε ο Νέ-
 ολ. Πέντε θέσεων. Χρώμα γκρι-
 ζο πολύ σκούρο... σχεδόν μολυ-
 βί... 'Ο αριθμός ήταν ΜΡΗ
 325-12.
 'Ο Ρής σημείωσε όλες αυτές
 τις λεπτομέρειες σ' ένα χαρτί.
 — Κάτι άλλο τώρα, είπε ο
 Ρής, Μήπως σου φάνη-
 κε πως ή φωνή του Μόρφου
 και του Πήμπροκ έμοιαζαν;
 'Ο Νεόλ έξυσε το κεφάλι του.
 — Δεν έμοιαζαν καθόλου, α-
 πάντησε. 'Η φωνή του Πήμ-
 προκ ήταν βραχνή. Μιλούσε
 σαν να είχε κάτι στο στόμα
 του. 'Η φωνή του Μόρφου είχε
 καθαρή και διαπεραστική.
 — Δεν χρειάζομαι τίποτε
 άλλο για τη στιγμή, είπε ο
 Ρής. Ξαναγύρισε στο γκαράζ.
 Νεόλ και πάρε με στο τηλέφω-
 νο αν έχεις τίποτε νεώτερο.
 'Επειτα γύρισε προς το μέ-
 ρος της κυρίας Ζούμπο:
 — 'Η γνώμη μου είναι, είπε,
 ότι ο άντρας σας έχει πάει κά-
 που με το Μόρφου. 'Οπωσδήπο-
 τε, θα δώσω εντολή να γίνη
 μία σχετική έρευνα...
 Μόλις ο Νεόλ και η κυρία
 Ζούμπο έφυγαν από το γρα-
 φείο του, ο Ρής κάλεσε έναν
 από τους ύφισταμένους του και
 του έδωσε εντολή να επικονι-
 νήσει με όλα τα τμήματα για να
 εξακριβώσει από ποιά σημεία
 είχε περάσει η κυρία «Μπου-
 ικ» ΜΡΗ 325-12, το ποιά της
 προηγούμενη ήμερα από τις
 8 ή τις 12.
 'Εκείνο που τον ένδιεφερε σ'
 αυτή την υπόθεση δεν ήταν ή έ-
 ξαφάνισις του Βίκ Μαίησον και
 του Τέο Ζούμπο, αλλ' αν αυτή
 ή εξαφάνισις είχε ή όχι κάποια
 σχέση με τον Πάλ Μόρφου. Τον
 ενδιέφερε ακόμη να μάθη τί εί-
 χε κάνει ο γκάνγκστερ το πρωί
 της προηγούμενης ήμερας και
 γιατί είχε ζητήσει τη «Μπουϊκ».
 Οι απαντήσεις που πήρε έ-
 πειτα από κάποιον ώρα ήταν
 μπερδεμένες. Κάποιος άστυνο-
 μικός της τροαίας είχε ήδη τη
 γκρίζα «Μπουϊκ» στην 42α ο-
 δό, ένας άλλος στην 71η, δυο
 άλλοι στη μεγάλη λεωφόρο που
 οδηγούσε έξω από την πόλη
 προς το μέρος των λατομείων...
 Από όλες αυτές τις πληρο-
 φορίες, ή τελευταία φάνηκε
 στον Ρής πιο σημαντική. 'Ο έ-
 νας από τους δυο άστυνομικούς
 είχε ήδη τη «Μπουϊκ» στην όρ-
 χή της λεωφόρου, ο δεύτερος
 κοντά στο τέμα... 'Ηταν φα-
 νερό, λοιπόν, ότι ο Μόρφου είχε
 πάσει το δρόμο που οδηγούσε
 στα παλιά λατομεία. 'Αλλά
 για ποιά λόγο;
 'Ο Ρής θέλησε να το εξακρι-
 βώσει. 'Ενα αυτοκίνητο της ά-
 στυνομίας τον μετέφερε σε λί-
 γο σ' αυτή την περιοχή. 'Ο ά-
 στυνομικός κατέβηκε σε μικρή

CHROA-LAX
ADELCO
 τοίχες
 καθαριστικές

απόστασι από τα λατομεία κι'
 έκαμε την υπόλοιπη διαδρομή
 πεζή. Κάθε τόσο σταματούσε
 κι' εξέταζε με προσοχή το έδα-
 φος. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι
 ένα αυτοκίνητο είχε περάσει ά-
 πο κεί. 'Αλλά τίποτε δεν δικαιο-
 λογούσε το συμπέρασμα ότι το
 αυτοκίνητο αυτό είχε περάσει
 πριν από μια μέρα ή πριν από
 μια ώρα. Το χρώμα ήταν ξερό
 και τα ίχνη που είχαν αφήσει
 οι τροχοί δεν παρουσίαζαν
 καμμία ιδιαίτερη ένδειξι.
 Πιο πέρα, το έδαφος γινόταν
 πετρώδες κι' ο Ρής δυσκολεύ-
 θηκε να παρακολουθήση τα ίχνη
 των τροχών. 'Εφτασε, τέλος,
 στο παλιό λατομείο, που μεί-
 ζε μ' ένα ηγνάδι και που ήταν
 γεμάτο με άκαθαρο νερό.
 'Ο Ρής ήξερε πως το βάθος
 αυτού του ηγναδίου ξεπερνούσε
 τα 100 μέτρα και πως ή έρευνα
 στο έσωτερικό του δεν ήταν και
 πολύ εύκολη. Περιορίστηκε, λοι-
 πόν, να εξετάση ένα γύρω. Σί-
 γα ένα σημείο, κοντά στο μέρος ο-
 που σταματούσαν τα ίχνη των
 τροχών του αυτοκινήτου, βρι-
 σκόταν ένας μικρός σωρός από
 άμμο, που φαίνονταν σαν να είχε
 χυθεί από ένα σακκί.
 'Ο Ρής έσπαζε το κεφάλι

του για να βρή μια λογική έ-
 ξηγησι.
 — Είναι φανερό, είπε στο τέ-
 λος, πως ο Μόρφου ήρθε εδώ με
 τη γκρίζα «Μπουϊκ», που πήρε
 από το γκαράζ του Μαίησον.
 Είναι πιθανόν, έξ' άλλου, ότι αυ-
 τός ο μικρός σωρός της άμμου
 δεν είναι άσχετος με τον έρχομό
 εδώ του Μόρφου. 'Αλλά γιατί ο
 γκάνγκστερ ήρθε εδώ... Μια
 λογική απάντησις υπάρχει σ'
 αυτή την ερώτησι. 'Οτι ήθελε
 να ρίξη κάτι μέσα στο ηγνάδι.
 Τί όμως... Τα πτώματα του
 Βίκ Μαίησον και του Τέο Ζού-
 μπο... Δεν μου φαίνεται άπί-
 θανο. 'Αλλ' ως τη στιγμή του-
 λάχιστον, τίποτε δεν μάς λέει
 ότι ο γκαράζέρης κι' ο κουνιά-
 δος του έχουν πέσει θύματα έγ-
 κλήματος και πολύ λιγώτερο
 ότι εκείνος που τους σκότωσε
 είναι ο Πάλ Μόρφου...
 Οι συλλογισμοί που έκανε
 δεν τον ώθησαν πουθενά.
 — 'Ας πάμε να ιδούμε τί
 λέει για όλα αυτά ο Βέμπερ,
 ψιθύρισε.
 Και προχώρησε με γρήγορα
 βήματα προς το μέρος όπου τον
 περίμενε το αυτοκίνητο.
 Ποιος θά ήταν ο τέταρτος;
 'Ο Βέμπερ ήξερε την εξαφά-
 νισι του Βίκ Μαίησον και του
 Τέο Ζούμπο από ένα σημείωμα
 που του είχε αφήσει ο Ρής και
 περίμενε μ' άνυπομονησία την

επιστροφή του ύφισταμένου
 του.
 — Λοιπόν; τον ρώτησε, όταν
 τον είδε να μπαίνει στο γρα-
 φείο του.
 'Ο Ρής του άφηγήθηκε με ό-
 λες τις λεπτομέρειες την κατά-
 θεσι του Νεόλ και της γυναί-
 κας του Ζούμπο, του μίλησε
 για το τηλέφωνο του Πήμ-
 προκ και την επίσκεψι του
 Μόρφου στο γκαράζ του Μαίη-
 σον και του ανέφερε την έρευνα
 που είχε κάνει γύρω στο παλιό
 λατομείο.
 — Τί συμπεραίνεις από όλα
 αυτά; ρώτησε ο Βέμπερ.
 — Πολλά πράγματα, απάν-
 τησε ο Ρής. Μου φαίνεται άδυ-
 νατο να είναι όλα τα περιστατι-
 κά των τελευταίων ήμερων τυ-
 χαία.
 — Μιλάς για τη δολοφονία
 του Ζύνε;
 — 'Οχι, μόνο γι' αυτή, αλλά
 και για την εξαφάνισι του Βίκ
 Μαίησον και του Τέο Ζούμπο.
 Δεν έχω την παραμικρή αμφι-
 βολία ότι εκείνος που σκότωσε
 τον Ζύνε είναι ο Πάλ Μόρφου.
 'Αν υποθέσω, όπως φαίνεται
 λογικά, ότι ο Μόρφου δεν είναι
 άσχετος με την εξαφάνισι του
 γκαράζέρη και του κουνιάδου
 του, τότε πρέπει να συμπερα-
 νώμε πως τους ξεπάστρεψε κι'
 αυτούς. 'Εχωμε δηλαδή τρία
 έγκλήματα. Στην περίπτωση
 αυτή, πρέπει ν' αναρωτηθούμε
 ποιος άλλος έχει σειρά...
 — Δεν καταλαβαίνω, είπε ο
 Βέμπερ.
 — Κί, όμως, απάντησε ο
 Ρής, το πράγμα είναι πολύ ά-
 πλο. 'Η μία υπόθεσις είναι ότι
 ο Μόρφου δεν έχει σχέση μ' αυ-
 τή τα έγκλήματα. 'Υπόθεσις ά-
 πιθανή και που δεν συμβιβάζε-
 ται με τα όσα έξορμε γι' αυτό
 τον άνθρωπο. 'Η άλλη είναι ότι
 έχει άμεση σχέση μ' αυτά. 'Αν,
 λοιπόν, αυτή ή υπόθεσις είναι
 σωστή, τότε πρέπει να ιδούμε
 στα τρία αυτά έγκλήματα την
 άποφασι του Μόρφου να καλύψη
 το παρελθόν του.
 — 'Αλλά για ποιά λόγο; 'Ο
 Μόρφου έχει το δικαίωμα να πι-
 στεύη πως μάς έχει στο χέρι
 του, πράγμα που είναι, αλλαστε,
 σωστό κι' από τ' άλλο μέρος,
 ο Ζύνε κι' ο Μαίησον, αν όχι
 κι' ο Ζούμπο, του χρειάζονταν.
 Δεν πιστεύω να θέλη να πής
 ότι έχει την άποφασι ν' απαλ-
 λαγή από όλους τους συνεγά-
 γες του, για να μείνη μόνος
 του... Τί μπορεί να κάνει μό-
 νος του;
 — Δεν θέλησα να πώ αυτό,
 απάντησε ο Ρής. 'Ο Μόρφου θέ-
 λει ν' αλλάξη ζωή και νομίζει
 πως είναι απαραίτητο να εξαφα-
 νίση κάθε ίχνος από το παρελ-
 θόν του. Αυτή είναι ή γνώμη μου.
 — Πού την στηρίζεις;
 — Στις σχέσεις του Μόρφου
 με την κόρη του Ντόμπσον.
 — Τί ξέρεις γι' αυτές τις
 σχέσεις; ρώτησε μ' ενδιαφέρον
 ο Βέμπερ.
 — Πολύ λίγα πράγματα για
 τη στιγμή, απάντησε ο Ρής.
 Θα μάθω, όμως, πολύ περισσά...

ΓΚΑΖΙΕΡΕΣ
ΠΙΤΣΟΣ
 N°16
 ΔΗΤΕ
 ΜΙΑ ΓΚΑΖΙΕΡΑ
ΠΙΤΣΟΣ
 ΠΡΟΤΟΥ ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ

SOLID
 Προσμοίωχα
 διοκία βαφής
 ύφασμάτων

Γυαλίζετε τα παπού-
τσιά σας με ARIZONA
βάφει, γυαλίζει, δια-
τηρεί το δέρμα

ARIZONA

ΚΑΛΥΨΕΣ ΝΑΥΛΟΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Σ. ΜΑΤΑΡΑΣ
ΧΑΒΡΙΟΥ 1 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Με «ελεεινότητα» μηχανήματα βρα-
χέων κυμάτων. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ
Δέρματος — προσώπου, πανά-
δων, ρυτίδων, φακίδων και πτώ-
σεως των τριχών της κεφαλής με
ακτίνες ultra - Violet υπό του Αι-
σθητικού δερματολόγου Ιατρού
ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ. Όδός Νι-
κης 13. Τηλ. 29548.

ΒΑΦΗ
ΟΟΔΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ
RIDA
ΠΡΑΝΤΙΣ ΧΟΛΑΡΙΚΗ
ΚΑΡΟΦΗ 4 ΤΗΛ 26125

Με την TWA
ΔΙ' ΑΜΕΡΙΚΗΝ

5 αήθεις εβδομ. 31 ώραι

Ασφαλή 4κινητήρια αεροπλάνα
με πεπεισμένα Αμερικανικά
πληρώματα. Επίσκεψήτε το Γρα-
φείον Ταξιδιών σας ή τηλεφω-
νήσατε 30-093, 26-125.

ΓΑΛΛΙΑΝ

4 αήθεις εβδομ. 8.15' ώραι

ΚΑΙΡΟ

5 αήθεις εβδομ. 3.15' ώραι

Μόνον η TWA σας μεταφέρει υπερ-
άνω του Ατλαντικού και εντός
των Ηνωμ. Πολιτειών Αμερικής.

τερα. "Εχω τὸ μέσον γι' αὐτό.
Νομίζω, λοιπόν, ὅτι ἡ Μάργκα-
ρετ Ντόμπσον ἀγαπάει τὸ
Μόρφου, χωρὶς φυσικά, νὰ ξέ-
ρη ποῖος εἶνε. Ὁ Μόρφου, ἂν εἶ-
νε σωστοὶ οἱ συλλογισμοὶ μου,
κάνει τὴ σκέψι πὼς ὁ γάμος
τοῦ με τὴν κόρη τοῦ «βασιλέα»
τοῦ «χάλυδος» θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ
ν' ἀρχίσῃ μιὰ καινούργια ζωὴ
καὶ γι' αὐτὸ θέλει ν' ἀπαλλαγῇ
ἀπὸ τὸ παρελθόν του.

— Στὴν περίπτωσι αὐτῇ,
δὲν ἔχομε παρὰ νὰ κάμωμε
γνωστὸ στὸ Ντόμπσον τί εἶ-
δους ἀνθρώπος εἶνε ὁ ὑποψή-
φιος γαμπρὸς του, εἶπε ὁ
Βέμπερ.

— Ὁ Ρῆς γέλασε.
— Δὲν μποροῦμε νὰ κάμω-
με τίποτε, παρατήρησε. Ὁ
Μόρφου μὰς κρατᾷ πάντα στὸ
χέρι του.

— Ἀς παντρευτῇ τότε τὴν
κόρη τοῦ Ντόμπσον, εἶπε ὁ
Βέμπερ. Τὸ κάτω - κάτω, ἐσύ
κι' ἐγὼ δὲν πρόκειται ν' ἀνα-
μιχθῶμε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Εἰπὶς, ἄλλωστε, πὼς ὁ Μόρ-
φου θὰ μὰς ἀφήσῃ ἡσυχους ἀπὸ
τὴ στιγμή πού θὰ βάλῃ στὸ
χέρι τὴν προίκα πού θὰ τοῦ δώ-
σῃ ὁ γέρο Ντόμπσον. Κι' ἴσως
μπορέσωμε τότε νὰ τὸν πεισώ-
με νὰ μὰς δώσῃ αὐτὸ τὸν κα-
ταραμένο δίσκο, πού δὲν θὰ
τοῦ χρησιμεύῃ σὲ τίποτε πιά.

— Ὅλα αὐτὰ θὰ εἶνε σωστά,
παρατήρησε ὁ Ρῆς. Μὲ μιὰ
προϋπόθεσι ὁμως...

— Ποιᾷ;
— Ὅτι ὁ Μόρφου δὲν σκέ-
φεται νὰ περιλάθῃ κι' ἐμὰς
στὴν ἐκκαθάρισί του.

— Γιατί θὰ τὸ ἔκανε; Τί ἔ-
χει νὰ φοβῆθῃ ἀπὸ μὰς;

— Ὁ Ρῆς δὲν δίστασε ν' ἀ-
παντήσῃ. Φαίνεται σὰν νὰ
προσπαθοῦσε νὰ συναρμολογή-
σῃ τὴ σκέψις του.

— Τὸ ἐκπληκτικὸν θὰ ἦταν
ἂν δὲν τὸ ἔκανε, εἶπε ἔπειτα.
Ἄν ὁ σκοπὸς του εἶνε νὰ ἐξα-
φανίσῃ κάθε ἰχνος ἀπὸ τὸ πα-
ρελθόν του, τότε ὅλοι ἐμεῖς ἔ-
χομε τὴ θέσι μὰς μέσα στὸ
ἐκκαθαριστικὸ τοῦ προγράμμου.

— Ὁ Μόρφου δὲν θὰ διστάσῃ ἐμ-
πρὸς σὲ τίποτε γιὰ νὰ φτιά-
ξῃ μιὰ καινούργια ζωὴ.

— Ὁ Βέμπερ εἶχε ἀρχίσει νὰ
χάσῃ τὸ χρῶμα του. Ἐνοίωθε
μιὰ ἀόριστη ἀπειλὴ πάνω ἀπὸ
τὸ κεφάλι του.

— Πρέπει νὰ τὸν προλάβω-
με, εἶπε.

— Κι' ἐγὼ τὸ νομίζω, ἀπάν-
τησε ὁ Ρῆς. Ἀλλὰ μὲ ποῖο
τρόπο;

— Ἐμειναν κι' οἱ δύο σιωπη-
λοί. Τὸ μυαλό τους εἶχε πάφει
νὰ λειτουργή. Εἶχαν τὴ συναί-
σθησι ὅτι ἡ ζωὴ τους βρισκό-
ταν σὲ κίνδυνον. Κι' ὁμως δὲν
μποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε
ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, πού,
ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη,
μποροῦσε νὰ τοὺς ξαπλώσῃ νε-
κροὺς μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κε-
φάλι ἢ στὴν κοιλιά.

— Νομίζεις ὅτι εἶνε ἀδύνα-
το νὰ συνεννοηθῶμε μαζί του;
ρώτησε ὁ Βέμπερ.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Ρῆς.
Μόνον ἂν μπορέσωμε νὰ τοῦ
ἐμπνεύσωμε φόβον θὰ κατορθώ-
σωμε ἴσως νὰ ἐπιτύχωμε μιὰ
λογικὴ συνεννόησι μαζί του.
Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ξέρω-
με σὲ ποῖο σημεῖον βρίσκονται
οἱ σχέσεις του με τὴ Μάργκα-
ρετ Ντόμπσον. Ἄν ὁ Μόρφου
σκέφτεται ν' ἀρχίσῃ μιὰ και-
νούργια ζωὴ, θὰ πρέπει νὰ τὸν
κάμωμε νὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὸ
ἐξαρτᾶται κι' ἀπὸ μὰς. Γιατί
μποροῦμε μὲ μιὰ λέξι μὰς νὰ
καταστρέψωμε τὰ πάντα. Οἱ
συνέπειες θὰ εἶνε, βέβαια, τρο-
μερὲς γιὰ μὰς, ἀλλὰ δὲν θὰ

εἶνε λιγώτερο τρομερὲς καὶ γι'
αὐτόν. Θὰ φροντίσω νὰ ξεκα-
θαρίσω αὐτὸ τὸ σημεῖον. Ἐπει-
τα, θὰ ἰδοῦμε ἂν μποροῦμε νὰ
συνεννοηθῶμε μαζί του.

— Ὁ Βέμπερ ἐπιδοκίμασε τὸ
σχέδιόν του.

— Ὁ Ρῆς ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ
τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου
του. Εἶχε περάσει τὸ μεσημέ-
ρι ὅταν ξαναγύρισε. Τὸ πρό-
σωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

— Τὰ πράγματα ἦσαν ὅπως
τὰ φανταζόμουν, εἶπε στὸ Βέμ-
περ. Ὁ φίλος μὰς εἶνε ἐρω-
τευμένος με τὴ Μάργκαρετ
Ντόμπσον. Ἐχουν παντρευτῇ
κρυφὰ στὸ Ἰλλινόις. Δὲν μπο-
ρεῖ νὰ μάθω πολλὰ πράγμα-
τα γιὰ τὸ γάμο τους. Τὸ μόνο
πού ξέρω εἶνε ὅτι ὁ Ἐρρα
Ντόμπσον ἔγινε ἔξω φρενὼν ὅ-
ταν τὸ ἔμαθε καὶ ἀπήτησε ἀπὸ
τὴν κόρη του νὰ διαλύσῃ αὐτὸ
τὸ γάμο. Ἡ Μάργκαρετ δέχτη-
κε. Πατέρας καὶ κόρη ἀποφά-
σισαν τότε νὰ προσφέρουν κά-
ποιο σημαντικό ποσὸν στὸ
Μόρφου γιὰ νὰ συγκατατεθῇ στὴ
διάλυσι τοῦ γάμου. Ἀλλ' ὁ
Πῶλ, πού ἦταν ἐρωτευμένος με
τὴ Μάργκαρετ, ἀνήχησε νὰ δε-
χτῇ αὐτὸ τὸ ποσόν. Ἀπὸ τ' ἄλ-
λο μέρος, ὁμως, ὑπογράψε ὅλα
τὰ χαρτιά γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ
γάμου, πού τοῦ παρουσίασε ὁ
συμβολαιογράφος τοῦ Ντόμπ-
σον. Ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέ-
ρειες τὶς ξέρω ἀπὸ τὴ γραμμα-
τεῖα τοῦ συμβολαιογράφου, πού
ἦταν ἄλλοτε φίλη μου.

— Ἀλλὰ πῶς ὁ Μόρφου ἔα-
ναγύρισε τώρα στὸ σπῆτι τῶν
Ντόμπσον; ρώτησε ὁ Βέμπερ.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀναπόφευ-
κτο ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἱπποτικὴ
χειρονομία του, ἀπάντησε ὁ
Ρῆς. Ἡ Μάργκαρετ, πού καὶ
χωρὶς αὐτὴ τὴ χειρονομία τὸν
ἀγαποῦσε, ζήτησε ἀπὸ τὸν πα-
τέρα της νὰ μὴν κάμῃ κανένα
διάδημα γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ
γάμου καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ
ἐξευμενίσῃ τὸν Πῶλ γιὰ τὴν
προσβολὴ πού τοῦ εἶχε κάμει,
μὴ θέλοντας νὰ τὸν ἀναγνωρί-
σῃ γιὰ γαμπρό του. Ὁ Ἐρρα
Ντόμπσον τοῦ πρόσφερε τότε
ἓνα ἑκατομμύριον δολλάρια καὶ
τοῦ ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησί
του γιὰτὶ εἶχε ἀποκτήσει ἓνα
γαμπρὸ σὰν κι' αὐτόν!

— Ἐνὰ ἑκατομμύριον δολλά-
ρια;

— Οὔτε ἓνα παρακάτω. Ὁ
Πῶλ δέχτηκε. Ζήτησε μόνο μιὰ
προθεσμία γιὰ νὰ τακτοποιή-
σῃ μερικὲς δουλειές του. Ἡ
πρώτη ἀπ' αὐτές, ἂν δὲν κά-
νῃ λάθος, ἦταν τὸ ξεμπέρδεμα
τοῦ Ζυνέ. Ἐπειτα τοῦ Βίκ
Μαίησον καὶ τοῦ Ζούμπο... Κι'
ἕστερα ἀπ' αὐτούς...

— Στάματῃσε! βρυχήθηκε
ὁ Βέμπερ. Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀ-
κούω νὰ μοῦ φωνάζῃς πὼς ἡ
ζωὴ μὰς βρίσκεται στὰ χέρια
τοῦ Μόρφου.

— Ἐκείνη τὴ στιγμή χτύπησε
τὸ τηλέφωνον.

— Ὁ Βέμπερ σήκωσε μὲ δυσ-
φορίαν τὸ ἀκουστικό. Ἀλλὰ,
ἐξοφικά, τὸ πρόσωπό του πῆ-
ρε μιὰ τρομαγμένη ἐκφρασι.
Ὅταν ἀπόθεσε καὶ πάλι τὸ
ἀκουστικό, ἔμοιαζε περισσότε-
ρο μὲ νεκρὸ παρὰ μὲ ζωντανό.

Ἦταν κατακίτρινος καὶ χον-
τρές σταγόνες ἰδρώτα ἔτρεχαν
ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτη-
σε ὁ Ρῆς.

— Ἀλλὰ χρειάστηκε νὰ περά-
σουν ἀρκετὰ λεπτά, ὥς πού ὁ
πρόιστάμενός του νὰ μπορέσῃ
νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Ἐχεῖς δίκιο, Ρῆς, εἶπε
μὲ ἀδύνατη φωνή. Ὁ κίνδυνος
εἶνε μεγαλειότερος ἀπὸ ὅ,τι

φανταζόμαστε. Καὶ πλησιάζει
ὁλοένα...

— Ὁ Ρῆς τινάχτηκε ἀπὸ τὸ
κάθισμά του.

— Τί συμβαίνει; ξαναρώ-
τησε.

— Ὁ ἀστυνόμος τοῦ 3ου
τμήματος μ' εἰδοποίησε ὅτι ὁ
Μάντον κι' ὁ μαῦρος ὑπηρετὴς
του βρέθηκαν σήμερα τὸ πρωὶ
νεκροί. Κάποιος φύτεψε μιὰ ἢ
δυὸ σφαῖρες στὸν καθένα...

— Ὁ Μόρφου! φώναξε ὁ
Ρῆς.

— Ὁ Μόρφου! ἀπάντησε σὰν
ἦλθ ὁ Βέμπερ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

*Ἡ ἀδελφή μου, ἔλεγε
διὸ ὄνειρό μου, ἔλεγε*

Δίκ. Καραγιάννη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

τῶν Σχολῶν τῶν Παρισίων

GUERRE LAVIGNE - ECOLE PIGIER

Ἀκαδημία Κοπτικῆς ΔΑΙΔΟΣ FILS

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 33-396

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλῆως Κων/νου 60

ΔΙΤΣ

(3η ΣΤΑΣΙΣ ΑΕΘΦΟΡΕΙΩΝ ΑΜΦΙΛΑΧΣ)

ΔΩΡΕΑΝ

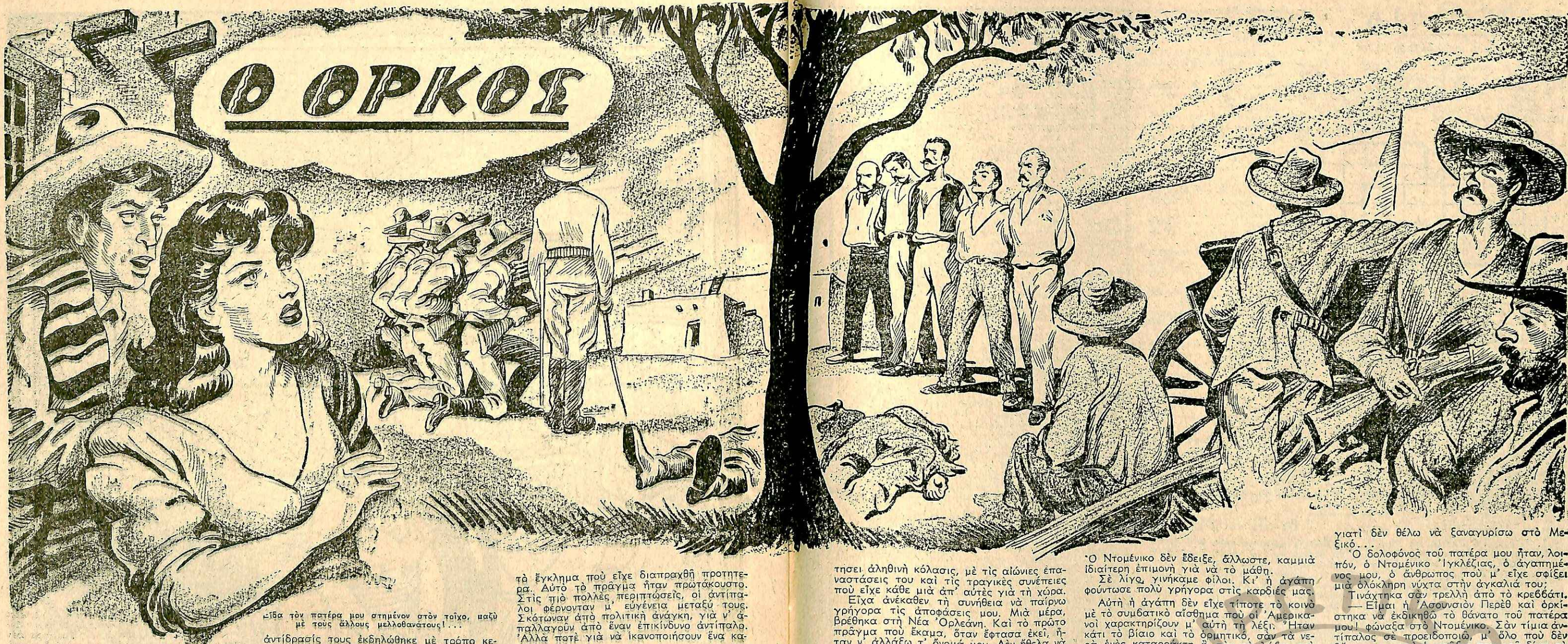
ἐξετάζω τὸ δέρμα καὶ τὰ μαλλιά
σας. Μανθάνετε πὼς νὰ τὰ πε-
ριποιήσῃτε καταλλήλως καὶ πὼς
νὰ ἀπαλλαγῇτε ριζικῶς ἀπὸ
PERITTES TRICHES, ΦΑΚΙ-
ΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΛΕΣ,
ΠΑΝΑΔΕΣ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ
κλπ. Αἰσθητικὸς Δ. ΓΙΟΕΛ, Βα-
λαωρίτου 12. Τηλ. 33.039.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ἀριστὴς Τέχνης καὶ ΩΡΟΛΟ-
ΓΙΑ Ἐλβετικά. ΝΙΚ. ΚΑΛΑΥΤΟ-
ΠΟΥΛΟΣ Μεγαρὸν Παυλίδου
3ος ὄροφος Διόλου 59 καὶ Βου-
δης ἀνῶθεν Σαχαροφλασγίου

— Μά, δεσποινίς, ἐδῶ βρήκατε
νὰ σιᾶξετε τὴν κάλτσα σας;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Δραματικό διήγημα

Το όνομά μου είναι 'Ασουνσιόν Περέθ και κατάγομαι από το Μεξικό. 'Αλλά δεν θ' αποφασίκα να ξαναγυρίσω ποτέ στην πατρίδα μου, κι' αν ακόμη ήξερα πώς θα βρισκα εκεί τον παρόδοιο. Δεν πρέπει να νομίζετε, ωστόσο, πώς δεν την αγαπώ. 'Αλλ' ανάμεσα σ' αυτή και σε μένα έχει ύψωθη ένα ανυπέρβλητο τείχος...

Την εποχή που ζούσα στην πατρίδα μου, οι επαναστάσεις ήταν καθημερινές σχεδόν κι' είχαν πάψει πια να μας κάνουν εντύπωση. Νομίζω, μάλιστα, πώς τις είχαμε συνηθίσει τόσο πολύ, που, αν μας έλεγαν πώς θα σταματούσαν μια μέρα, θα νοιώθαμε τον έαυτό μας πολύ δυστυχισμένο. Χωρίς αυτές, η ζωή μας φαινόταν μονότονη και χωρίς ενδιαφέρον... Δύο κόμματα ή καλώς ή καλώς παρατάξεις διεκδικούσαν ακατάπαυστα την αρχή και την έπαιρναν στα χέρια τους ποτέ η μία και ποτέ η άλλη. Από το ένα μέρος ήταν η «ζούντα», η κλίκα των στρατιωτικών. Από το άλλο, οι πολιτικοί, που ονειρευόνταν να δώσουν ένα συγχρονισμένο πολίτευμα στο Μεξικό και να λείψη η βία, οι αίματηρες συγκρούσεις και τα «προηγουμένως» από την πολιτική ζωή της πατρίδας των.

Ο πατέρας μου Ντομένικο Περέθ ανήκε στους δευτέρους. Ήταν διοικητής της Κολίμα.

Αυτή τη φορά, κάποιοι φιλόδοξοι στρατηγός είχε επαναστατήσει. Μά οι κυβερνητικοί δεν βρέθηκαν άπρετοιόμαστοι κι' η

είδα τον πατέρα μου στημένο στον τοίχο, μαζί με τους άλλους μελλοθανάτους!

αντίδρασή τους εκδηλώθηκε με τρόπο κεραυνόβολο. Οι επαναστάτες άρχισαν τότε να χάνουν τη μιά έπαιτα από την άλλη τις πόλεις που είχαν καταλάβει.

Τη στιγμή αυτή ξετυλίχθηκε το δράμα της Κολίμα. 'Ενώ οι κυβερνητικοί πλησίαζαν στην πόλη, δόθηκε η διαταγή να τουφεκισθούν οι αιχμάλωτοι που κρατιόνταν στις φυλακές. 'Ανάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν κι' ο πατέρας μου.

Θυμάμαι ακόμη την τραγική σκηνή. Μερικοί στρατιώτες ήρθαν και με πήραν από το σπίτι μου για να με οδηγήσουν στο προαύλιο των φυλακών της Καλλε Μαγιόρ, όπου θα γινόταν η εκτέλεση. Είδα τον πατέρα μου στημένο στον τοίχο μαζί με τους άλλους μελλοθανάτους. 'Επειτα άκουσα μία έκκωφαντική ομοθρονία και άμέσως έχασα τις αισθήσεις μου...

Όταν συνήρθα, ο πατέρας μου ήταν ένα άψυχο πτώμα. Το κρανίο του είχε θρυμματιστεί και το μυαλό του είχε σκρουντιστεί ολόγυρα. 'Ενας όρκος ανέθηκε τότε στα χείλη μου από τα κατάβαρα της ψυχής μου. Δεν το είχα σκεφτεί καθόλου, 'Ηταν κάτι το αυθόρμητο και το άσπαστο. Κι' αν ακόμη το ήθελα, δεν θα μπορούσα να σταματήσω τις λέξεις που βγήκαν από το στόμα μου.

— Πατέρα, είπα, δεν θα ήσυχάσω αν δεν εκδικηθώ το θάνατό σου. Το όρκίζομαι στο τιμίο αίμα σου που χύθηκε άδικα.

Είχα σκύψει συγχρόνως πάνω του και βάφοντας το δαχτυλίδι μου στο αίμα του, έφτιαξα ένα σταυρό στο στήθος μου.

Μία ή δυο ώρες αργότερα, οι κυβερνητικοί μπήκαν μέσα στην πόλη. Οι αρχηγούς τους έγινε έξαλλος από οργή όταν έμαθε

το έγκλημα που είχε διαπραχθεί προηγουμένως. Αυτό το πράγμα ήταν πρωτόκουστο. Στις πιο πολλές περιπτώσεις, οι αντίπαλοι φέρνονταν μ' ευγένεια μεταξύ τους. Σκότωναν από πολιτική ανάγκη, για ν' απαλλαγούν από έναν επικίνδυνο αντίπαλο. 'Αλλά ποτέ για να ικανοποιήσουν ένα καπρίτσιο.

Στην περίπτωση αυτή, πάντως, οι επαναστάτες είχαν χάσει το πριχινίδι. Μετά την πτώση της Κολίμα, δεν έμενε στα χέρια τους καμιά πόλις. Θα το καταλάβαινα, αν έπαιρναν τον πατέρα μου και τους άλλους όμηρους, για να εκδίδουν μια ικανοποιητική γι' αυτούς συνθηκολόγηση. 'Αλλά να τους σκοτώσουν!

— Πρωτό περσόνος είκοσι τέσσερες ώρες, μου είπε ο αρχηγός των κυβερνητικών, εκείνος που διάταξε τη θανάτωσή του πατέρα σας θα έχη πληρώσει το έγκλημά του.

Για να γίνει αυτό, όμως, έπρεπε να βρεθώ και να συλληφθώ. 'Αλλ' όλες οι έρευνες που έγιναν δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Κανείς δεν ήξερε ποιος έδωσε αυτή τη διαταγή.

Έπειτα από μερικές μέρες, υπαγόρευσε η συνθηκολόγηση. Μερικοί φίλοι του πατέρα μου είχαν τότε την ευγένεια να κάμουν μια έρευνα μεταξύ των επαναστατών. Το συμπέρασμα αυτής της έρευνας ήταν αποκαρδιωτικό.

«Κανείς από το επαναστατικό στρατηγείο δεν έδωσε τέτοια διαταγή, μου είπαν. Ο στρατηγός Γκομέζ κι' οι αξιωματικοί του επιτελείου του πληροφορήθηκαν την εκτέλεση του πατέρα σας και των άλλων μετά την αναχώρησή τους από την Κολίμα».

Καταλάβαινα πώς δεν έπρεπε να ελπίζω ότι θα καταφέρνα να μάθω εκείνο που ζητούσα. Και, σιγά - σιγά, μια απέραντη αηδία είχε αρχίσει να πλημμυρίζει την ψυχή μου. Αισθανόμουν την ανάγκη να φύγω μακριά από το Μεξικό, που είχε καταν-

ήσει αληθινή κόλαση, με τις αιώνιες επαναστάσεις του και τις τραγικές συνέπειες που είχε κάθε μια απ' αυτές για τη χώρα.

Είχα ανέκαθεν τη συνήθεια να παίρνω γρήγορα τις αποφάσεις μου. Μια μέρα, βρέθηκα στη Νέα 'Ορλεάνη. Και το πρώτο πράγμα που έκανα, όταν έφτασα εκεί, ήταν ν' αλλάξω τ' όνομά μου. Δεν ήθελα να φαίνομαι Μεξικάνος. Είχα προσέξει πως οι ξένοι δεν συμπαθούσαν το Μεξικό. Πολλοί 'Αμερικανοί μας νόμιζαν για άγριους. 'Εγινε, λοιπόν, 'Αλβις Τζέφερσον κι' όπως είχα αφήσει στη μέση τις σπουδές μου, άρχισα να παρακολουθώ μαθήματα πιάνου στο 'Ωδεό και να φοιτώ σε μια σχολή ζωγραφικής.

Μόνο μακάριζα μέσα στην ψυχή μου τις 'Αμερικανίδες συμπαθήτριές μου! Ήταν πάντα χαρούμενες και γελαστές. 'Η ζωή τους δεν είχε κυλήσει ανάμεσα σε δράματα, επαναστάσεις κι' έγκληματα, όπως η δική μου.

Λίγον καιρό αργότερα, γνώρισα τον Ντομένικο 'Ιγκλέσιας. Ήταν συμπατριώτης μου, που ζούσε από κάμποσον καιρό στη Νέα 'Ορλεάνη. Πρώην αξιωματικός, όπως μου είπε, αντιπροσώπευε τώρα μια εταιρία γεωργικών μηχανημάτων.

Για τον άλλο κόσμο, μπορεί να ήμουν μια οποιαδήποτε 'Αλβις Τζέφερσον. 'Αλλ' ο Ντομένικο καταλάβε από την πρώτη στιγμή πώς ήμουν Μεξικάνος.

— Γιατί αλλάξατε τ' όνομά σας; μου είπε.

— Για να μην άκουω να βρίζουν μπροστά μου την πατρίδα μου και για να μην αναγκάζομαι να υπερασπίζομαι μια χώρα που δεν το αξίζει, του απάντησα.

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο Ντομένικο. Κι' εγώ ντρέπομαι να λέγωμαι Μεξικανός. Το αληθινό σας όνομα;

— 'Ασουνσιόν, απάντησα.

— Μόνον;

— Μόνον.

— 'Απόφυγα να πω το πατρικό μου όνομα.

Ο Ντομένικο δεν έδειξε, άλλωστε, καμιά ιδιαίτερη επιμονή για να το μάθω.

Σε λίγα γινήκαμε φίλοι. Κι' η αγάπη φούντωσε πολύ γρήγορα στις καρδιές μας.

Αυτή η αγάπη δεν είχε τίποτε το κοινό με το συμβατικό αίσθημα που οι 'Αμερικανοί χαρακτηρίζουν μ' αυτή τη λέξη. Ήταν κάτι το βίαιο και το ορμητικό, σαν τα νερά ενός καταρράκτη ή σαν τη λάβα που ξεχύνεται από τους κρατήρες των ήφαιστειών. Ο Ντομένικο κι' εγώ, όσο κι' αν ζούσαμε μακριά από την πατρίδα μας, είχαμε πάρει μαζί μας τη φλόγα της και την όρμη της. Ένα βράδυ, ξεχάστηκε στην άγκαλιά του...

Το άλλο πρωί ξύπνησα πλημμυρισμένη από μιαν ανείπωτη ευτυχία. Ο Ντομένικο ήταν χαπλωμένος πλάι μου, πάνω στο ίδιο κρεβάτι, όπου είχαμε περάσει τόσες γλυκές ώρες... Μου χάιδευε τα μαλλιά και μου φιθύριζε ένα σωρό ερωτόλογα.

— Ντομένικο, του είπα σε μια στιγμή, θέλεις να γυρίσω στο Μεξικό;

— Ήμουν τόσο ευτυχισμένη, που δεν ένοιωθα πια καμιά αντίπαθεια για την πατρίδα μου.

Το πρόσωπο του Ντομένικο χλώμιασε ξαφνικά.

— Όχι, 'Ασουνσιόν, μου απάντησε. 'Αγαπάω το Μεξικό, 'Αλλ' όρκισθηκα να μην ξαναπατήσω ποτέ πια το πόδι μου εκεί.

— Γιατί Ντομένικο;

— 'Η απάντησή του έκαμε το αίμα να παγώσει μέσα στις φλέβες μου.

— Είμαι ο θλιβερός ήρωας του έγκληματος των φυλακών της Καλλε Μαγιόρ, μου είπε. Θυμάσαι αυτή την τραγωδία;... Είχα τυφλωθεί από τη λύσσα μου για την αποτυχία μας και, σε μια στιγμή, έβγαλα τους κρατούμενους από τα κελιά τους και τους τουφέκισα στην αυλή της φυλακής... Μαζί τους ήταν κι' ο Γκαρσία Περέθ, ο διοικητής της Κολίμα... Δε συγχώρησα ποτέ στον έαυτό μου αυτό το έγκλημα... Να

γιατί δεν θέλω να ξαναγυρίσω στο Μεξικό...

Ο δολοφόνος του πατέρα μου ήταν, λοιπόν, ο Ντομένικο 'Ιγκλέσιας, ο αγαπημένος μου, ο άνθρωπος που μ' είχε σφίξει μια ολόκληρη νύχτα στην άγκαλιά του;

Τινάχτηκε σαν τρελή από το κρεβάτι. — Είμαι η 'Ασουνσιόν Περέθ και όρκισθηκα να εκδικηθώ το θάνατο του πατέρα μου! Φώναξα στο Ντομένικο. Σαν τίμια αντίπαλος σε προειδοποιώ, μ' όλο που δεν θάπρεπε, γιατί η πράξη σου μου δίνει το δικαίωμα να σε σκοτώσω σαν σκυλί.

— 'Επειτα ντύθηκα βιαστικά κι' έφυγα, χωρίς ο Ντομένικο να κάμη την παραμικρή κίνηση για να με κρατήσει.

Όταν κατέβηκα στην πόλη, έτρεξα ν' αγοράσω ένα περιστρόφο και τόβαλα στη τσάντα μου. Δεν είχα ακόμη ένα ωρισμένο σχέδιο, 'Αλλ' ήξερα πως θα σκότωνα το Ντομένικο, τον άνθρωπο που ελάτρευα περισσότερο από ό,τιδήποτε άλλο στον κόσμο... Δεν το είχα όρκιστη μπροστά στο πτώμα του πατέρα μου;

— 'Αλλά δεν χρειάστηκε να το κάμω. Την άλλη μέρα, βρήκαν νεκρό τον Ντομένικο στο δωμάτιό του. Είχε φυτέψει μια σφαίρα στο κεφάλι του. Σ' ένα γράμμα του, που έλαβα με το ταχυδρομείο, μου έγραφε τα έξης:

«Ο θάνατός μου θα δώσει την απαραίτητη λύση στο φοβερό δράμα της ζωής μας. Δεν υπήρχε άλλη, έπειτα από ό,τι έγινε μεταξύ μας. Όταν θα λάβεις το γράμμα μου, θα έχω πληρώσει από πολλές ώρες το έγκλημά μου. Μια λέξη ακόμη 'Ασουνσιόν: Πεθαίνω ευτυχισμένος, γιατί σ' αγαπώ...».

Έφυγα άμέσως από τη Νέα 'Ορλεάνη. 'Αλλά δεν ξαναγύρισα ποτέ στο Μεξικό.

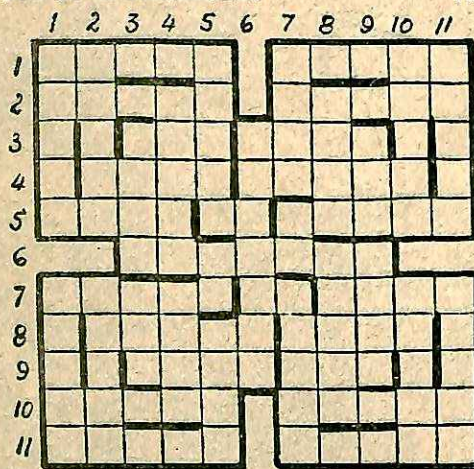
Ούτε θα ξαναγύρισα ποτέ. Από χρόνια τώρα, πλανιέμαι εδώ κι' εκεί, σαν μια κολασμένη ψυχή, χωρίς να μπορώ να βρω την ηρεμία και τη γαλήνη πουθενά... 'Η μόνη μου παρηγορία είναι το ποτό. 'Αν τύχη και με ιδίτε κάποτε σε κανένα δρόμο να περπατώ τριγκίζοντας, μην βιασθήτε να με κατακρίνετε. Δεν είμαι κακή γυναίκα... Είμαι μόνο δυστυχισμένη...

ΜΙΣΕΛ ΩΜΠΑΡΕΝΤ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, οι λέξεις σταματούν εκεί όπου συναντούν χοντρή γραμμή, μία άλλη δε λέξη αρχίζει από το άλλο μέρος αυτής. Κατά τα άλλα το σταυρόλεξο είναι όμοιο με τα συνηθισμένα.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Μέγας Γερμανός ποιητής. — Ρωσική λίμνη κοντά στην Πετρούπολη.
2. Λίμνη των Βαλκανίων. — Παίζεται με χαρτιά.
3. Νησί του Αιγαίου. — Χρονικό έπιρροια.
4. Έργαλειο (καθ.). — Μέρη του πλοίου που βρίσκονται στο ίδιο ύψος με τη θάλασσα.
5. Ζή μέσα στη θάλασσα. — Αριθμός. — Άναπνοη.

Ερωτήσεις

1. "Αν ή Γη άρχισε να γυρίζει ανάποδα γύρω απ' τον άξονά της, θα είχε αυτό καμμία επίδραση στη διάρκεια του έτους;
2. Πώς άνεθηκε στον ούρανό ο Μωάμεθ;
3. Ποιός είναι ο Άχιλλεος τένων;

Οι έξη συνδυαζήμονες

"Έξη κύριοι, οι Α, Β, Γ, Δ, Ε και Ζ, γευματίζουν, καθισμένοι γύρω από ένα κυκλικό τραπέζι. Τα έπαγγέλματά τους είναι: δικηγόρος, γιατρός, δουλευτής, έμπορος, μηχανικός και τραπεζίτης. Ο κ. Α. κάθεται αντίκρου στον έμπορο. Ο γιατρός κάθεται στα άριστερά του δικηγόρου. Ο δουλευτής αντίκρου στον κ. Β. Ο κ. Δ. αντίκρου στον τραπεζίτη. Ο κ. Ζ. που δεν είναι ο τραπεζίτης, κάθεται στα δεξιά του κ. Α. Ο μηχανικός αντίκρου στον κ. Ε. Ο τραπεζίτης στα άριστερά του κ. Ε.

Με τα στοιχεία αυτά, μπορείτε να βρείτε το έπαγγελμα του καθενός και τις θέσεις τους στο τραπέζι;

Τα αχλάδια

Η μητέρα έχει κρύψει κάμποσα αχλάδια. Οι τρεις γιοι της όμως τ' ανακαλύπτουν. Πρώτα τα βρίσκει ο μεγαλύτερος, και για να μην άδικηση τους υπόλοιπους, βάζει στην τσέπη του το ένα τρίτον των αχλάδιών και παίρνει άλλο ένα αχλάδι για να το φάη εκείνη τη στιγμή. Άκολουθεί ο δεύτερος, που παίρνει επίσης το ένα τρίτον απ' όσα βρίσκει κι' άλλο ένα αχλάδι. Το ίδιο κάνει, τέλος, κι' ο μικρότερος αδελφός. Κατόπιν ξαναπαγαίνουν κι' οι τρεις μαζί και μοιράζονται δίκαια μεταξύ τους όλα άπόμειναν... άφινοντας ένα μόνο για τη μητέρα τους! Πόσα ήταν τ' αχλάδια;

7. Σύννοδος του Βάγκου.
7. Δέντρα που συναντούμε σε άρκεινές περιοχές. — Νότα. — Μέρος του σώματος (δημ.).
8. Ο νόμος τιμωρεί εκείνον που το διαπράττει. — ... Μπερδέ: "Ελληνίς χορεύτρια.
9. Σουλτανάτο των Ν. Α. άκτών της Άραβίας υπό άγγλικήν προστασίαν. — Χλόη.
10. Παράγγελα στη γυμναστική. — Μέγα ποταμός, αλλά και κάτοικος άσιατικής χώρας.

11) "Ησυχάζω. — Γυναικείο όνομα (συντομευμένο).

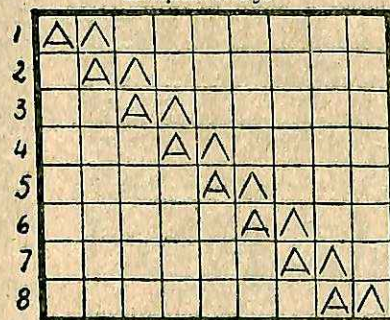
ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Είναι πολύ πιο ισχυρός από το σίδερο. — Συζυγος του Πριάμου.
- 2) Τροφή ζώων. — Έπώνυμον διάσημος στάρ της άβόνης.
- 3) Ποτό που παρασκευάζεται απ' τα κεράσια. — Τρία γράμματα συνεχόμενα στη λέξη "Γιάδουσα".
- 4) Νέα...: Συνοικισμός των Αθηνών. — Αΐζα.
- 5) Περιοχή της Δ. Γερμανίας (γεν.). — Άρθρο. — Πράττω (δημ.).
- 6) Προέρχεται από τον φλοιό των σπόρων των δημητριακών.
7. Χυμός. — 100 τετραγωνικά μέτρα (γαλ.). — Δεν πρέπει να μάς έγκαταλείπη στις δύσκολες περιστάσεις.
8. Χρονικός σύνδεσμος. — Ναρκωτικό δηλητήριο.
9. Πρόσκλησις. — Μέρος του ύποδήματος.
10. Βραδείον (καθ.). — Νησί των Κυκλάδων.
11. Διακοπή εργασίας για άναπαυσις. — Υποδιαίρεσις της γυάδας. Σ. ΖΟΥΡΝΑΤΗΣ

Τα τρία ποτήρια

Βάλτε τρία ποτήρια στη σειρά, το πρώτο και το τρίτο άναποδογυρισμένα και το δεύτερο όρθιο. Πρόκειται τώρα να γυρίσετε και τα τρία όρθια, με τρεις κινήσεις, γυρίζοντας κάθε φορά δυο ποτήρια. Πώς θα το κατορθώσετε;

Κλιμακώλεξο

Συμπληρώστε τα λευκά τετραγωνίδια κατά τρόπον ώστε να σχηματιστούν όριζοντίως όκτώ λέξεις των έννέα γραμμάτων με τις παρακάτω σημασίες. Η συλλαβή «ΑΛ» θα μετατίθεται κλιμακωτά άπως δείχνει το σχέδιό μας.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

1. Γένος κροκοδείλων.
2. Πρωτεύουσα της άμερικανικής πολιτείας Μαϊντλαντ.
3. Αναίσθησία.
4. Ο έκλογικός... είναι άπαραίτητος κατά τη διεξαγωγή εκλογών.
5. Κάθε άλλο παρά καινούργιο.
6. Ίκεσιες.
7. Περιόφημο είναι αυτό που γίνεται στη Βενετία.
8. Μεγάλη περιοχή της Νοτιοαφρικανικής Ένώσεως.

Σ. Β. Ζ.
 Οί λύσεις στη σελ. 76

Το νέο όπλο του «καιρού»

Κι' ο «μετεωρολογικός Ο.Η.Ε.»

Με την τεραστία ενέργεια που μπορεί τώρα να διαθέσει ο άνθρωπος, χωρίς στη διάσπασι του ατόμου, προβλέπεται ότι πολύ σύντομα θάνε ικανός ν' αλλάξη το κλίμα και τις καιρικές συνθήκες ενός τόπου άνάλογα με τις άνάγκες του.

Η καινούργια αυτή «έπιστήμη» βρίσκεται ακόμη στην αρχή της, αλλά παρουσιάζει άπέραντες δυνατότητες. Γράψαμε άλλοτε λεπτομερώς για τη δημιουργία τεχνητής βροχής, με το διασκορπισμό «ξηρού» πάγου ή άλλων χημικών ουσιών πάνω στα σύννεφα. Αυτό όμως δεν είναι παρά ένα πρώτο βήμα, σχετικώς άσήμαντο, που δεν μπορεί να εφαρμοσθή στην πράξι σε μεγάλη έκταση.

Έχει υπολογισθή έξ άλλου ότι ή θερμότης που απαιτείται για ν' άνεθί κατά 1-2 βαθμούς ή θερμοκρασία της ατμοσφαιρας της Μεγ. Βρετανίας, είναι τόσο μεγάλη ώστε δεν μπορεί να παραχθή ούτε και με τη διάσπασι του ατόμου.

Για την αλλαγή λοιπόν του κλίματος διαφόρων χωρών του κόσμου, πρέπει να γίνουν τεχνικά έργα, που θ' αλλάξουν τα βουνά, τις θάλασσες, τα ρεύματα των άκεανών, τους παράγοντες δηλαδή εκείνους που ρυθμίζουν τις κλιματολογικές συνθήκες του τόπου. Τα έργα αυτά θα είναι τεράστια, όχι όμως άδύνατα, ακόμη και με τις σημερινές μας γνώσεις και τεχνικά μέσα μας.

Να ένα συγκεκριμένο παράδειγμα: Οί παγωμένες πολικές θάλασσες έπιδρούν σημαντικά στο κλίμα ενός μεγάλου μέρους του βορείου ήμισφαιρίου. Άν λοιπόν οι αιώσιοι πάγοι τους υποχωρούσαν κατά μερικές εκατοντάδες μίλια, θα γινόταν πιθανώτατα πιο ήπιο το κλίμα του Βορρά. Η θερμότης που θ' απαιτείτο για το λύσιμο αυτών των πάγων, είναι βέβαια μεγάλη, μπορούμε όμως να την παραγάγουμε με την ατομική διάσπασι. Δεν πρόκειται δέ πια να ξανασχηματισθούν οι πάγοι, άφού λυώσουν μία φορά.

Υπάρχουν έξ άλλου μέρη του κόσμου, όπου άρκεί να λείψη μία άροσειρά ή να δημιουργηθή μία τεχνητή λίμνη, για ν' αλλάξουν ριζικά οι συνθήκες της ύγρασίας, ν' αρχίσουν π. χ. να πέφτουν τακτικά βροχές και να μπορέσουν να καλλιεργηθούν άπέραντες άγονες εκτάσεις.

Όστόσο, ή πραγματοποίησις τέτοιων μεγαλεπβολων σχεδίων κρύβει και σημαντικούς κινδύνους, ιδίως δε πιθανότητες διεθνών προστριβών που μπορεί να οδηγήσουν σε πόλεμο. Τί θα συμβή π. χ. αν οι Άγγλοι δώσουν τα σύννεφα απ' τη χώρα τους, για να περσούν ευχάριστα ένα Σάββατοκύριακο, και προκαλέσουν έτσι — δίγως να θέλουν — καταστρεπτικές βροχές στη Γαλλία; Δεν άποκλείεται να έξοργισθούν οι Γάλλοι και να τους κηρύξουν τον πόλεμο...

Άλλου πάλι, αν ένα κράτος άποφασίση να δημιουργήσι μία «αυτή» άφοσειρά για να συγκρατή την ύγρασία, μπορεί να διαμαρτυρηθί μ' όλο της το δίκιο μια γειτονική χώρα γιατί στερήθηκε έτσι απ' τις εύεργετικές βροχές.

Άν στηθούν τεχνητά φράγματα, για ν' αλλάξουν το δρόμο των αεμάτων του άκεανού (ιδίως του Γκόλφ Στρήμ) θα γίνουν θερμοότερες ώρισμένες χώρες, συγχρόνως όμως άλλες θα καταντήσουν παγωμένες κι' άκατοίκητες.

Για όλες αυτές τις περιπτώσεις, θα χρειασθή πιθανώτατα να ύπάρχη μία διεθνής έδρανώσις από ειδικούς, που θα μελετούν προκαταβολικά κάθε σχέδιο κλιματολογικής αλλαγής και θα προβλέπουν τις πιθανές συνεπειες. Θάνε δηλαδή ένα είδος... μετεωρολογικού Ο.Η.Ε., που θα εξέταζή όμως τα ζητήματα από έπιστημονικής μόνον άπόψεως.

Έξ άλλου, οι καιρικές συνθήκες μπορεί ν' άποτελέσουν ένα ισχυρό κι' άποτελεσματικό όπλον. Όταν π. χ. ένα κράτος θα θέλη να προκαλέσι πείνα και δυστυχία σε μία έχθρική χώρα, δεν θάχη παρά να έμποδίση νά πέση βροχή στο έδαφός της επί 2 μήνες... Άλλά κι' αν άκόμη περιορίση μόνο κατά 50% τις βροχές που πέφτουν στην έχθρική χώρα, μπορεί νά έπιτύχη άποτελέσματα άποφασιστικώτερα παρά αν της έρριχνε έκατό ατομικές βόμβες...

Να γιατί οι μεγαλύτερες χώρες έχουν έπιδοθή τώρα σε συστηματικές μετεωρολογικές έρευνες, με το σκοπό ν' άποκτήσουν μ' αυτό τον τρόπο ένα καινούργιο «μυστικό όπλο».

Στην αρχή βεβαίως, τα άποτελέσματα των έρευνών αυτών θα χρησιμοποιηθούν μόνο για τοπικούς και προσωρινούς σκοπούς — π. χ. για την άχρήστευσι ενός αεροδρομίου με μία κατακλυσμιαία βροχή ή κατάλληλη στιγμή, για τη διάλυσι της όμίχλης ή τη δημιουργία της, για το σταμάτημα μίας έχθρικής έπιθέσεως μ' ένα τεχνητό άνεμοστρόβιλο, κλπ.

Η μαγεμένη βασιλοπούλα

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς που είχε τρία άρσενικα παιδιά. Τα παιδιά μεγάλωσαν κι' ο πατέρας τους πάντρεψε τον πρώτο και τον δεύτερο και τους χάρισε κι' από έναν πύργο.

Σαν ήρθε κι' ή σειρά του τρίτου, που τον άγαπούσε ξεχωριστά, εκείνος είπε στον πατέρα του:

— Άφισέ με λίγο να χαρώ τα νειάτα μου και σαν έρθη ή ώρα μου θα παντρευτώ. Ο βασιλιάς δέχτηκε.

Το μικρό βασιλόπουλο ήταν περίφημος κυνηγός. Όλη τη μέρα καθόταν στον έξώστη του παλατιού και σημάδευε πουλιά.

Μία μέρα πέρασε ξαφνικά ένας δατός. Τον σημάδεψε γρήγορα — γρήγορα, τον χτυπάει και τρέχει κάτω να τον πάρη. Ψάχνει όμως παντού και δεν τον βρίσκει. Πάει παρά πέρα που ήταν μία λίμνη και βλέπει μία νεροχελώνα να σέρνη τον άετο στη φωλιά της. Το βασιλόπουλο χωρίς να χάση καιρό βουτάει στο νερό πιάνει τη χελώνα τη φέρνει στο παλάτι και τη κλείνει σε μία κάμαρη.

Άφού πέρασαν λίγες μέρες το βασιλόπουλο πήγε πάλι στο κυνήγι. Όταν γύρισε το βράδυ, πάει να μπη στη κάμαρη και τη βλέπει σιγουρισμένη, καθαρισμένη κι' ένα τραπέζι στρωμένο με φαγιά.

Κυττάζει από δω κυττάζει από κεί και βλέπει κανέναν. Κάθεται τρώει κι' ύστερα πλέγνισσε να κοιμηθί.

Τότε παρουσιάστηκε ή χελώνα, βγήκε απ' το καθούκι της και μεταμορφώθηκε σε μία ώμορφη κοπέλλα που άλαμπε σαν τον ήλιο.

Τη στιγμή αυτή ξύπνησε το βασιλόπουλο και μόλις την αντίκρουσε πήδησε απ' το κρεβάτι του για να την πιάση. Μά ή πεντάμορφη κοπέλλα έγινε άφαντη. Έμεινε μόνο στο πάτωμα το καθούκι. Τ' άρπάζει το βασιλόπουλο και το πετάει στη φωτιά.

— Καίγομαι! καίγομαι! άκουσε μία δυνατή φωνή.

Γυρίζει τότε και βλέπει πάλι την ώμορφη κοπέλλα.

— Σώσε με! του φωνάζει πάλι εκείνη. Άμέσως το βασιλόπουλο παίρνει το καθούκι και το πετάει σε μία χρυσή λεκάνη γεμάτη νερό.

— Άχ! Σώθηκε! ... του λέει ή κοπέλλα.

Άπ' τη μέρα αυτή το βασιλόπουλο περνούσε τον καιρό του μαζύ της. Μόλις έμαθαν αυτό οι νυφάδες του, του λένε μία μέρα:

— Δεν μας φέρνεις και μας τη γυναίκα σου να τη γνωρίσουμε;

— Εγώ δεν παντρεύτηκα, ακόμα, τους άποκρίθηκε το βασιλόπουλο.

— Άν δεν μας την φέρης μόνος σου θάρρουμε έμεις στο παλάτι να την πάρουμε, του μνηύσαν.

Μόλις τ' άκουσε το βασιλόπουλο, τρέχει στη κοπέλλα και της το λέει.

— Μη φοβάσαι, του άπαντάει ή κοπέλλα. Είμαι κι' εγώ κόρη βασιλιάς. Μά ένας κακός μάγος με καταράστηκε, έγινε νεροχελώνα και ζούσα μέσα στη λίμνη. Όλα τα πλούτη μου είναι εκεί. Κι' ένας άλλος καλός μάγος μου είπε, ότι σαν βρεθί ένα παλληκάρι και με βγάλει απ' το νερό θα σωθώ αν πετάξω το καθούκι μου μέσα σε μία χρυσή λεκάνη. Έτσι μ' έσωσε, άγάπη μου.

Γυρισμός

Το ποιημάτκι σας

Χαρά σ' εκείνον που γυρνά στην πατρίδα (ή του γη, μόλις προβαίνει απ' το βουνό του ήλιου (ή πρώτη άχτίδα!)

Κι' όλα μαζί τα χαιρετά, τη ζήση, την (αυγή, την εύτυχία, τον ούρανό, το φώς και την (πατρίδα!

Πώς λαχταρά στην ιερή κείνη στιγμή ή (καρδιά, που το λιμάνι φαίνεται, κι' άκούγεται ή (καμπάνα...

Πατρίδα! ώ λέξι φοδερή μαζί και θεία (κις, άγάπη έσύ άνεξήγητη, πατρίδα, ώ γλυ- (κουάνα!

ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ
(Μετάφρασι Μυρτιάτισσας)

Το βασιλόπουλο έμεινε εύχαριστημένο. Την άλλη μέρα ο βασιλιάς είχε τα γε- νέθλια του κι' ο μεγάλος γιός έκανε τραπέζι στον πύργο του. Κάλεσε λοιπόν και τον μικρό.

Τρέχει λοιπόν εκείνος στην κοπέλλα και της το λέει.

— Και γι' αυτό στενοχωριέσαι; του άπαντά εκείνη.

Κι' άμέσως τρέχει στη λίμνη και φωνάζει:

— Πι - κι - κι! ... Πι - κι - κι! ...

Βγαίνει άμέσως ένα χρυσόφαρο και της φέρνει μία χρυσή βεργίτσα, μία άσημένια, ένα άυγό χηνίσιο και δυο κοττίσια.

Γύρισε τότε στο παλάτι, χτύπησε τη χρυσή βεργίτσα και παρουσιάστηκαν δυο σιλάδες. Η μία κρατούσε ένα πανέρι με χρυσοκέντητα φορέματα, κι' ή άλλη με όλόχρυσα άνδρικά ρούχα. Ύστερα χτύπησε την άσημένια βεργίτσα κι' ένα ώραίο ά- μανέ με τέσσερα άσπρα άλογα στάθηκε μπροστά στο παλάτι.

Στο μεταξύ οι νυφάδες του βασιλόπουλου, γελούσαν και κοροϊδευαν, λέγοντας: «Πότε θάρρη το βασιλόπουλο με τη νεροχελώνα του στο τραπέζι;»...

Εκεί που κοροϊδευαν βλέπουν ένα άμ- αέ να στέκεται στη πόρτα τους. Κυττάζουν ποιος θα κατέβη από μέσα και βλέπουν μία πεντάμορφη στα χρυσά ντυμένη να την κατεβάζουν οι σκλάβες της και πίσω ν' ακολουθή το χρυσοστολισμένο βασιλόπουλο.

Τρέχουν τ' αδέρφια και τους άνεβάζουν στον πύργο.

Τότε εκείνη φιλεί το χέρι του γέρο - βασιλιά και του δίνει το χηνίσιο άυγό και στ' αδέρφια του βασιλόπουλου δίνει τα κοττίσια.

— Μπα! Κύττα δώρο που μας έφερε! λέγανε οι νύφες κι' άρχισαν τα γέλια.

Τότε ή νεροχελώνα - βασιλοπούλα λέει στο γέρο - βασιλιά να σπάση το άυγό.

Εκείνη το σπάει και βλέπουν μέσα ένα ώραίο στέμμα όλο διαμάντια. Σπάζουν ύστερα και τα κοττίσια και τα βλέπουν γεμάτα πολυτίμια πετράδια.

Ο βασιλιάς κατάλαβε τότε πως ο γιός του είχε βρη τη γυναίκα που του ταίριαζε και την ίδια μέρα έγιναν οι γάμοι με χάρες και γλέντια κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έμεις καλλίτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Φρέσκα ψάρια!

Η ιστοριούλα σας

Η κ. Θελινόνη στέλνει το γιό της το Γιαννάκη στην αγορά να ψωνίση και του λέει:

— Πρόσεχε, Γιαννάκη! Θ' αγοράσης μία όκα ψάρια. Άλλά τα μάτια σου τέσσερα. Να είναι φρέσκα. Με τα υπόλοιπα χρήματα που θα σου μείνουν θα πάρης τυρί και βούτυρο.

— Μείνε ήσυχη, μαμά, της άπαντά ο Γιαννάκης.

Φεύγει κατόπιν για την Άγορά και μετά μία ώρα γυρίζει σπίτι, κρατώντας τρεις όκάδες ψάρια.

— Μόνον ψάρια αγοράσες;... ξεφωνίζει ή μαμά του. Τί να τα κάνω, παιδί μου, τόσα ψάρια;

— Τί λές μαμά; άπαντά με άυτοπεποί- θσι ο Γιαννάκης. Άγόρασα όλα τα λεφτά ψάρια, γιατί τα βρήκα φρέσκα. Νομίζεις πως βρίσκονται κάθε μέρα φρέσκα ψάρια στην Άγορά; Έτσι θαχουμε όλη τη βδομάδα φρέσκα ψάρια να τρώμε!...

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

Ο Μανωλάκης έγραψε τρία γράμματα σ' ένα φίλο του, αλλά δεν έλαβε καμμία άπάντησι. Γράφει και τέταρτο γράμμα και τον ρωτάει μήπως είναι άρρωστος. Άλλά και πάλι καμμία άπάντησις. Έπί τέλους άποφασίζει να γράψη για τελευταία φορά:

«Φίλε μου, σου έγραψα τέσσερις φορές αλλά δεν μου άπάντησες κι' άρχισα ν' άνησυχώ μήπως πέθανες! Άν πέθανες γράψε μου για να μην άνησυχώ πια!»...

Το όνειρο του Γιαννάκη είναι να γίνη συνδρομητής στο «Θησαυρό». Ο μπαμπάς του του λέει:

— Άν κάτσης φρόνιμος τέσσερες μέρες συνεχεία, θα σε γράψω συνδρομητή.

Ο Γιαννάκης είναι πρόθυμος να καθήση φρόνιμα, αλλά τέσσερες μέρες συνέχεια, του φαίνεται πολύ!

Η μικρή αδελφή του τον λυτάται και λέει του μπαμπά της:

— Δεν κάνει, μπαμπά, να μοιραστούμε τη φρονιμάδα; Τις δυο ήμερες να κάτση φρόνιμα ο Γιαννάκης και τις άλλες δυο εγώ;

— Εύτυχός, θα ήσυχάσαμε σε λίγο!... Μία κορφή του άπόμεινε!...

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

75

Γεώργιος Νανκεβίλ

Ο νικητής του Ρεϊφ

Από τις μεγαλύτερες αθλητικές ελπίδες της Μεγάλης Βρετανίας για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1948 είναι και ο Τζώρτζ Γουίλιαμς Νανκεβίλ. Γνωστός ο Νανκεβίλ στους θαυματούχους του και γενικότερα στους Αγγλούς φιλάθλους ως Μπίλ, κατέπληξε κυριολεκτικά τους Βρετανούς «σπόρτμαν» με την εξαιρετική ευγένειά του και τα υπέροχα αθλητικά προσόντα του.

Ο Νανκεβίλ είναι ανεγνωρισμένος πρωταθλητής της Μ. Βρετανίας από το 1949. Για τις αξιοσημείωτες επιδόσεις του και τον υπέροχο χαρακτήρα του του απονεμήθηκε πέρου το «Χάρδεϊ Μεμόριάλ Κάπ».

Γεννήθηκε στις 24 Μαρτίου του 1925 στο Βόκινγκ του Σάρρεϊ, όπου και σήμερα κατοικεί. Ξανθομάλλης, αναστήματος 1.79 μ., βάρους 63 κιλών, γεροδεμένος στο κορμί είναι ο καλύτερος στυλίστας στους δρόμους ημιμακτοχής που παρουσιάσει μέχρι σήμερα η Μ. Βρετανία. Πιθανόν να γίνη ο ταχύτερος δρομέας του 1 αγγλικού μιλίου (1609 μ.) που αναφέρει η Βρετανική Αθλητική Ιστορία και όπως υποστηρίζει γι' αυτόν ο γνωστός αθλητικός σχολιαστής Τζακ Κράμπ.

Ο καλύτερος μέχρι σήμερα χρόνος του Νανκεβίλ είναι 4' 08" 8 στο δρόμο 1609 μ., που έπαιξε τον περασμένο Ιούλιο στο Αγγλικό αθλητικό πρωτάθλημα. Είναι κάτοχος του τίτλου του πρωταθλήτου Α. Α. της Αγγλίας για δεύτερη φορά, γιατί τον κέρδισε και το 1948. Για την επίδοσή του τάν 4' 08" 8 στο αγγλικό μίλλι του απονεμήθηκε και το Κύπελλο του Χάρδεϊ Χαμηλότερου χρόνου από το 4' 08" 8 στα 1609 μ. έχει επιτύχει στη Μ. Βρετανία μονάχα ο άσυναγωνιστος την εποχή της ακμής του Σίντνεϊ Γούντερσον με 4' 04" 2.

Ο Νανκεβίλ από μικρός έδειξε πόσο θα μπορούσαν γι' αυτόν οι αθλητικοί κριτικοί. Σε ηλικία μόλις 14 ετών κέρδισε το δρόμο 880 γαρόν στους Σχολικούς Αγώνες του Σάρρεϊ με επίδοσι 2' 21". Στους Παναγγλικούς Σχολικούς Αγώνες του '338 κατέ-

Ο Διεθνής ΠΗΛΟΣ

κτισε την τρίτη θέση.

Ο 11 παγκόσμιος πόλεμος ανέκοψε την αθλητική σταδιοδρομία του Νανκεβίλ για λίγο διάστημα. Το 1942 όμως ως μέλος των «Μπελγκρέϊβ Χάρριερς» αγωνίστηκε στο εθνικό Αγγλικό πρωτάθλημα στις 880 γαρόν και κέρδισε τον τίτλο.

Ο Νανκεβίλ ντύθηκε στρατιώτης το 1944 και πήγε στις Βρυξέλλες. Γράφηκε μέλος του βελγικού συλλόγου «Ουίνον Σεντ Ζιλσά» και συνδέθηκε με αδελφική φιλία με τον περίφημο Βέλγο Ολυμπιονίκη τών 5.000 μ. Γκαστόν Ρεϊφ. Τόσο ήταν από τότε απαραίτητος ο Νανκεβίλ που τιμήθηκε με ειδική πρόσκληση να αντιπροσωπεύσει τη Μ. Βρετανία σε διεθνείς αθλητικούς αγώνες. Έτσι πήρε και τον τίτλο του «Διεθνούς».

Κάποτε ο Νανκεβίλ τραυματίστηκε βαρεια σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα στο Βέλγιο και γύρισε για θεραπεία στην Αγγλία. Μετά από τήν ανάρρωσι μετατέθηκε στο Αμβούργο της Γερμανίας. Εκεί γνωρίστηκε με τον Γερμανό πρωταθλητή Γκέχαρντ Στέκ, Ολυμπιονίκη του άκοντισμού το 1936 στο Βερολίνο. Ο Στέκ πολύ τον βοήθησε στην προπόνησή του.

Από τότε ο Νανκεβίλ βάζει από θρίαμβο σε θρίαμβο. Κέρδισε πολλά στρατιωτικά πρωταθλήματα και στους Διασυμμαχικούς Αγώνες του Βερολίνου το 1946 ήλθε πρώτος στα 1500 μ. με 4' 01". Γύρισε στην Αγγλία, έγινε λοχίας και κατόπιν Εκπαιδευτής της Σωματικής Αγωγής στον Αγγλικό Στρατό.

Ο Νανκεβίλ αντιπροσώπευσε την Αγγλία στους αγώνες της με τη Γαλλία, ανακηρύχθηκε πρωταθλητής

Ο Τζώρτζ Νανκεβίλ, το νέο αθλητικό αστέρι, ενώ τερματίζει τον άγωνα δρόμου 1609 μέτρων.

του Στρατού στο δρόμο 1609 μ., ήλθε δος στα 1500 μ. στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου (1948) νικήσας τον Ούγγρο Γκάραϊ, το Γάλλο Άνσεν και τον Αμερικανό Γκέρμαν με χρόνο 3' 52" 6.

Υπό τις οδηγίες του νέου Αγγλου προπονητή του Μπίλ Τόμας ο Νανκεβίλ κέρδισε το Διεθνές Πρωτάθλημα του 1 μιλίου.

Οι αθλητικές φιλοδοξίες του Νανκεβίλ είναι να καταρρίψει το Βρετανικόν ρεκόρ του Γούντερσον στα 1609 μ. (4' 6" 4) και να κερδίσει τον Ολυμπιακό τίτλο στα 1500 μ. στο Έλσινκι της Φινλανδίας το 1952.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η επιστήμη σάς διασκεδάζει

Υπάρχουν άμετρητες διασκεδαστικές εφαρμογές των νόμων της Φυσικής και της Χημείας, με τις οποίες μπορείτε καθένας να περάσει την ώρα του και να καταπλήξει τους φίλους του. Ας ιδούμε μερικές απ' αυτές:

1) Κρεμάτε ένα βαρύ βιβλίο από ένα σπάγγο. Δέστε από κάτω του ένα όμοιο σπάγγο, του ίδιου μήκους και πάχους. Ρωτάτε έπειτα τους φίλους σας ποιόν απ' τους δυο σπάγγους θέλουν να σπάσει. Αν σας πούν τον άπάνω, τραβάτε την άκρη του κάτω σπάγγου δυνατά, σταθερά αλλά όχι απότομα. Ο άπάνω σπάγγος υφίσταται τότε το τράβηγμά σας, αυξημένο με το βάρος του βιβλίου, κι έτσι σπάει. Για να σπάσει τον κάτω σπάγγο, τραβάτε την άκρη του απότομα και γρήγορα. Δεν προλαμβάνει τότε να μεταδοθί το τράβηγμα ως τον άπάνω, κι έτσι σπάει ο κάτω.

2) Παίρνετε ένα μεγάλο ποτήρι με νερό κι ένα μπουκαλάκι. Αναποδογυρίζετε το μπουκαλάκι, ξεδουλωτό, μέσα στο ποτήρι, αφού ρίξετε μέσα του τόσο νερό, ώστε να επιπλέει ανάποδα στο νερό του ποτηριού. Απογειώνετε το ποτήρι με νερό ως τη χείλη. Το σκεπάζετε τελείως με τη φούχτα σας. Πιέζετε την παλάμη σας προς τα κάτω. Με την πίεσι αυτή, εισχωρεί λίγο περισσότερο νερό στο μπουκαλάκι, μεγαλώνει το βάρος του και καταβείνει ποός το βυθό του ποτηριού.

3) Θέλετε να φτιάσετε ένα όρασιό και πολύχρωμο κήπο; Παίρνετε μία γυάλα, ρίχνετε μέσα άμμο. Έπειτα γεμίζετε το δοχείο με διάλυσι υδρούλου άραιωμένη με ίση ποσότητα νερού και προσθέτετε λίγους κρυστάλλους από τις έξης χημικές ουσίες (όλες ή μερικές μόνον): θειικό χαλκό, θειικό σίδηρο, θειικό ψευδάργυρο, θειικό νικέλιον, χλωριούχο κοβάλτιον και χλωριούχον μαγγάνιον. Έπειτα από μία ώρα περίπου, βάζει σχηματισθί μέσα στο νερό μία παραφένη κ α ι φαντασμαγορική «βλάστησι».

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΧΑΪ-ΝΕ — ΟΝΕΓΑ. 2) ΑΧΡΙΣ — ΠΟΚΕΡ. 3) ΚΩΣ — ΠΟΤΕ. 4) ΡΙΝΗ — ΙΣΛΑΝΔΙΑ. 5) ΨΑΡΙ — ΣΤ — ΑΝΑΣΑ. 6) ΣΑΤΥΡΟΣ. 7) ΕΛΑΤΑ — ΡΕ — ΠΟΔΙ. 8) ΑΔΙΚΟ — ΛΙΛΗ. 9) ΟΜΑΝ — ΠΟΑ. 10) ΒΑΔΗΝ — ΙΝΔΟΣ. 11) ΗΡΕΜΩ — ΣΤΑΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΧΑΛΥΨ — ΕΚΑΒΗ. 2) ΑΧΥΡΑ — ΛΑΜΑΡ. 3) ΚΙΡΣ — ΑΔΟ. 4) ΙΩΝΙΑ — ΤΙΜΗ. 5) ΕΣΣΗΣ — ΤΑ — ΚΑΝΩ. 6) ΠΙΤΥΡΟΝ. 7) ΟΠΟΣ — ΑΡ — ΕΛΠΙΣ. 8) ΟΤΑΝ — ΟΠΙΟΝ. 9) ΕΛΛΑ — ΣΟΛΑ. 10) ΓΕΡΑΣ — ΔΗΛΟΣ. 11) ΑΡΓΙΑ — ΙΝΤΣΑ.

Ερωτήσεις

1) Ναι, το έτος θα είχε τότε δυο μέρες παραπάνω. 2) Ίππυοντας ένα ζώο με πρόσωπο ανθρώπου, με δυο φτερούγες και με ούρα παπαγάλου. 3) Βρίσκεται στη φτέρνα κι ονομάστηκε έτσι γιατί ήταν το μόνο τρωτό σημείο του σώματος του ήρωος Αχιλλέως.

Οι έξη συνδαιτημόνες

Οι έξη κύριοι κάθονται με την έξη σειρά: Α (μηχανικός), Δ (δικηγόρος), Β (γιατρός), Ε (έμπορος), Γ (τραπέζιτης), Ζ (δουλεύτης).

Τα αχλάδια

Ήσαν 51. Ο πρώτος πήρε 17 κι έφαγε 1, ο δεύτερος 11 και 1, ο τρίτος 7 και 1. Απ' τα υπόλοιπα 4, πήραν καθένας από 1 κι άφισαν το τελευταίο.

Τα τρία ποτήρια

Στην 1η κίνηση, γυρίζετε το δεύτερο άναποσα και το τρίτο όρθιο. Στη 2η, το πρώτο όρθιο και το τρίτο άναποσα. Στην 3η, το δεύτερο και το τρίτο όρθια.

Κλιμακώλεξο

1) ΑΛΛΙΓΑΤΩΡ. 2) ΒΑΛΤΙΜΟΡΗ. 3) ΑΝΑΛΓΗΣΙΑ. 4) ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ. 5) ΠΑΜΠΑΛΑΙΑ. 6) ΠΑΡΑΚΛΙΑ. 7) ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ. 8) ΤΡΑΝΣΒΑΛ.

Γύρω απ' τη μουσική

Μία φυλή Έρυθροδέρμων έδωσε τον έξης τιμητικό τίτλο σε κάποιο διάσημο μουσικό που την επισκέφθηκε τελευταίως: «Σά - χις - τά - χά - σουβτα - ρουκ - του - ρα - χές» δηλαδή «Ο Αρχηγός που ξέρει ν' αγγίξει την καρδιά με τη μουσική».

Ο βασιλεύς Δαυίδ ίδρυσε την πρώτη μουσική «μπάντα» που αναφέρεται στην ιστορία.

Η άρχαιότερη γνωστή μουσική είχε δυο μόνο νότες.

Ο πιανίστας Βίλχελμ Μπακχάουζ ήξερε να παίξει απ' έξω όλες τις συνθέσεις του Σοπέν, του Μπετόβεν και του Μπραμς, καθώς και 600 άλλα έργα.

Υπάρχει μία μουσική σύνθεσις του Ρόζενταλ, που αποτελείται από 23 μέτρα και που μπορεί να παιχθί κατά τον ίδιο τρόπο απ' την αρχή προς το τέλος ή απ' το τέλος προς την αρχή.

Ο βασιλεύς Σολομών πήρε προίκα από μία σύζυγό του 1.000 μουσικά όργανα.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

του κληματογράφου

Περιπέτειες και άτυχήματα ήθοποιών

Ο δρόμος ενός ήθοποιού του κληματογράφου δεν είναι στρωμένος με ρόδα, όπως συνήθως φανταζόμαστε. Είναι αλήθεια πως οι τρομακτικές σκηνές που βλέπουμε στην οθόνη κρύβουν κάποιο «τρύκ» που τις κάνει σχετικά ακίνδυνες για κείνους που μετέχουν στο γύρισμά τους και πως, όταν υπάρχει κάποιος κίνδυνος, οι αστέρες, άνδρες και γυναίκες, αντικαθίστανται στους ρόλους των από άλλους που παραμένουν συνήθως άγνωστοι και άσημοι. Καμιά φορά, ωστόσο, όλες οι προφυλάξεις και τα μέτρα που παίρνουν οι σκηνοθέτες αποδεικνύονται άνισχυρα για να προστατεύσουν αποτελεσματικά τους ήθοποιούς. Κι' άλλωστε, υπάρχουν πάντοτε τα άπρόοπτα...

Ένα σοβαρό άτύχημα συνέβη πριν από λίγο καιρό στο διάσημο Αγγλό ήθοποιό Ρίτσαρντ Γκρήν και την Ιταλίδα βεντέτα Βαλεντίνα Κορτέζ, κατά το γύρισμα στη Ρώμη της ταινίας «Η αντίληξις της αυτοκρατορείας». Ο Αγγλος πρωταγωνιστής έπεσε από το άλογό του κι' έσπασε το δεξιό του χέρι. Μαζί του έπεσε κι' η Βαλεντίνα Κορτέζ, που βρισκόταν στο ίδιο άλογο. Αλλ' η Βαλεντίνα και πολυτελής ένδυμασίς που φορούσε την προστατεύσε από το χτύπημα και η ήθοποιός δεν έπαθε τίποτε σχεδόν.

Πολύ σοβαρότερο ήταν το άτύχημα που συνέβη στο Ρίτσαρντ Γκρήν. Έπαιξε σε μία ταινία που ξετυλιγόταν στον 18ον αιώνα κι' όπως απαιτούσε ο ρόλος του, κατέβαινε από μία μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα, παρακολουθώντας μία κυρία, που φορούσε ένα φόρεμα της εποχής με πολύ μακρύ ούρα. Ο ήθοποιός μπερδεύτηκε σε μία στιγμή σ' αυτή την ούρα κι' έπεσε με το κεφάλι κάτω. Τα τραύματά του ήταν πολύ σοβαρά κι' οι γιατροί εξέφραζαν άνησυχίες για τη ζωή του. Ο Ρίτσαρντ Γκρήν κατάφερε, ωστόσο, να γλυτώσει. Έφτασα κάτω άνωρίτερα από ό,τι απαιτούσε ο ρόλος μου, έλεγε κατόπιν γελώντας.

Κι' ο Χάρολντ Λόυντ έπίσης, που ήταν ένας από τους πιο συμπαθείς κωμικούς του έμερικανικού κληματογράφου, έπαθε άλλοτε ένα σοβαρότατο άτύχημα, που τον άναγκασε, άλλωστε, να έγκαταλείψι για πάντα την έβδομη τέχνη. Είναι, ως γνωστόν, μονόχειρ. Του λείπει το άριστερό χέρι. Έπαιξε κάποτε έναν κωμικό ρόλο, που απαιτούσε να έμφανισθί κρατώντας μία μικρή έκρηκτική βολίδα στο χέρι. Ο ήθοποιός, όμως, δεν πρόφτασε να την πετάξει έγκαιράς και το αποτέλεσμα ήταν ότι η βολίδα, σκάζοντας, του πήρε το άριστερό χέρι.

Σε μία άλλη περίπτωση, ο ήρωας ή καλύτερα το θέμα ήταν ο Γκρέγκορ Πέκ. Μ' όλο το άγέρωχο ύψος που έχει στην οθόνη, φοβάται τα άλογα σαν το διάβολο. Είναι άλλωστε, αξιοβρήντος ίππεύς. Κατά το γύρισμα της ταινίας «Κίτρινος ούρανός», ο σκηνοθέτης χάλασε τον κόσμο για να του βρή ένα ήρεμο άλογο και, στο τέλος, το κατάφερε. Το άλογο αυτό δεν διέφερε από ένα γαϊδουράκι. Αλλ' άγνωστο για ποίο λόγο, κατά το γύρισμα της ταινίας, το φίλησχο και ήρεμο ζώο άρχισε να χοροπηδά σαν δαιμονισμένο, ως που πέταξε κάτω τον ήθοποιό. Εύτυχώς, ο Γκρέγκορ Πέκ δεν έπαθε τίποτε το σοβαρό κι' οι γιατροί άπεφάνθησαν πως θα μπορούσε να συνεχίσι την εργασία του. Το μόνο κακό ήταν πως θα κουτσάινε για πολλόν καιρό, γιατί είχε τραυματισθί στο άριστερό πόδι. Ο σκηνοθέτης, αντί να τον περιμένει να γίνη καλά, έταμνε κατό καλύτερο. Τροποποίησε το σενάριο και, με μία έντεχνη παρένθεσι, δημιούργησε την εντύπωσι ότι ο Γκρέγκορ Πέκ είχε τραυματισθί στο πόδι από σφαίρα περιστροφού. Έδι- από σφαίρα περιστροφού. Έδι-

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

Μία τραγωδία σιδε καμπαρέ

Δεν πρόκειται να άπολογηθώ, κύριοι ένορκοι. Η άπολογία δεν έχει καμιά θέση στο στόμα ενός ανθρώπου, που δεν ζητάει τίποτε άλλο από το θάνατο και που τον περιμένει σαν άπολύτρωσι. Το μόνο που θέλω είναι να σάς έξηγησω το έγκλημά μου... Ο κύριος είσαγγελέας είπε προτίτερα πως μόνο ένα ανθρωπόμορφο τέρας μπόρουσε να κόμη αυτό το έγκλημα. Κι' είχε δίκιο... Τι λόγο είχα εγώ να σκοτώσω αυτό το δροσερό λουλούδι που έλαμπε από χαρά κι' όμορφιά; Και τι ήταν για μένα αυτή η νέα;... Δυστυχισμένη μικρή Ντιάνα!... Αλλά σάς όρκίζομαι πως δεν ήθελα να την σκοτώσω, δηλαδή, δεν ήθελα να συνεχίσι την εργασία του. Το μόνο κακό ήταν πως θα κουτσάινε για πολλόν καιρό, γιατί είχε τραυματισθί στο άριστερό πόδι. Ο σκηνοθέτης, αντί να τον περιμένει να γίνη καλά, έταμνε κατό καλύτερο. Τροποποίησε το σενάριο και, με μία έντεχνη παρένθεσι, δημιούργησε την εντύπωσι ότι ο Γκρέγκορ Πέκ είχε τραυματισθί στο πόδι από σφαίρα περιστροφού. Έδι-

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

σε και χόρευε στο καμπαρέ της «Μέδουσας». Σας άφήνω να την φαντασθίτε όπως θέλετε. Δεν θα πώ τίποτε άλλο γι' αυτήν παρά μόνο πως ήταν ένα υπέροχο πλάσμα.

«Γύριζε τότε από ένα ταξίδι στη Χιλή. Η νέα αυτή με γοήτευσε από την πρώτη στιγμή. Δεν χρειαζήθηκε, άλλωστε, να κοιτάσω καθόλου για να την καταχτήσω. Η Ροζάννα δεν έδειξε την παραμικρή δυσκολία για να γίνη δική μου. Στην αρχή, αυτό το πράγμα μ' ένθουσίασε. Αλλά κατόπιν ένουσία την καρδιά μου να ξεσχιζεται στη σκέψι πως με την ίδια ευκολία θα δινόταν και σ' όποιονδήποτε άλλον, άρκει να της πληρώσει κάποιος τουαλέττα ή να της φορούσε ένα χρυσό βραχιόλι στο χέρι... Κατάλαβα τότε πως την άγαπούσα. Της το είπα, μία μέρα κι' η Ροζάννα έκλαψε από συγκίνηση στην άγκαλιά μου. «Κα- νένας άλλος άντρας δεν μου μίλησε ποτέ όπως εσύ», μου είπε. Έπειτα από κάμποσο καιρό, της πρότεινα να γίνη γυναίκα μου. Όταν άκουσε την πρότασί μου, έκανε σαν τρελή από τη χαρά της...»

«Εμείς οι ναυτικοί δεν έχουμε τις προλήψεις που βασιανίζουν άλλους ανθρώπους. Τι σημασία έχει το παρελθόν μιας γυναίκας, από τη στιγμή που αποφασίζει να το ξεχάσει και ν' αλλάξει ζωή; Κι' η στάσις της Ροζάννας μούδειχνε καθαρά πως δεν έπιθυμούσε τίποτε περισσότερο απ' αυτό.

«Παντρευθήκαμε κι' η ζωή μας κυλούσε ήρεμη κι' εύτυχισμένη. Εγώ, έφυγα σε λίγο σε ταξίδι. Όταν γύρισα, έ- πειτα από κάμποσους μήνες, η Ροζάννα είχε φέρει στον κόσμο ένα κοριτσάκι.

«Το επάγγελμά μου μ' άναγκάζει να φεύγω κάθε τόσο από τη Χάβρη για ταξίδια.

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

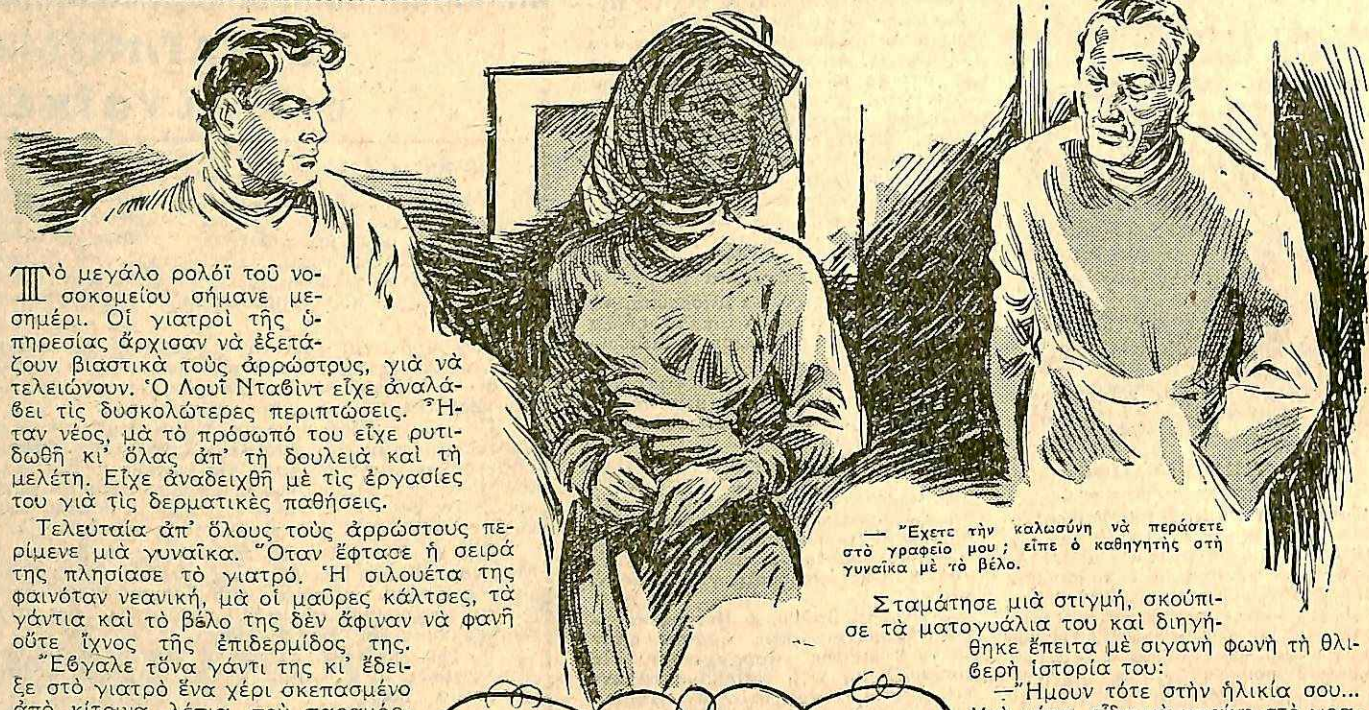
«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

«Είπαμε μ' έπιασαν...»

«Αλλά γιατί σάς άφηγούμαι αυτά τα πράγματα που τά ξέρετε;... Είνε άπαραίτητο τώρα να σάς μιλήσω για τη δική μου τη ζωή... Έτσι μόνο θα μπόρεστε να καταλάβετε το έγκλημά μου...»

— Κλείσε την πόρτα, καυμένη Πιπίτσα... Θ' άρπάξω καμμία πούντα!... (Τού Άρχέλαου)

77

Το μεγάλο ρολόι του νοσοκομείου σήμανε μεσημέρι. Οι γιατροί της υπηρεσίας άρχισαν να ξετάζουν βιαστικά τους άρρώστους, για να τελειώνουν. Ο Λούι Νταβίντ είχε ανάλαβει τις δυσκολότερες περιπτώσεις. Ήταν νέος, μα το πρόσωπό του είχε ρυτιδωθεί κι' όλος απ' τη δουλειά και τη μελέτη. Είχε αναδειχθεί με τις έργασίες του για τις δερματικές παθήσεις.

Τελευταία απ' όλους τους άρρώστους περίμενε μία γυναίκα. Όταν έφτασε η σειρά της πλησίασε το γιατρό. Η σιλουέτα της φαινόταν νεανική, μα οι μαύρες κάλτσες, τα γάντια και το βέλο της δεν άφιναν να φανή ούτε ίχνος της επιδερμίδος της.

— Έβγαλε τόνα γάντι της κι' έδειξε στο γιατρό ένα χέρι σκεπασμένο από κίτρινα λέπια, που παραμόρφωναν τα δάχτυλα και σχημάτιζαν φρικτές πληγές.

— Τα ίδια έχετε στα πόδια και στο πρόσωπο; Και δίχως φαγούρα; ρώτησε ο γιατρός.

— Η άρρωστη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. Άφου δίστασε λίγο, ο γιατρός είπε:

— Ζήτε απ' την εργασία σας; Είπατε μόνη;

— Η γυναίκα έσκυψε πάλι το κεφάλι. Ο γιατρός ξαναδίστασε. Το καθήκον του ήταν να της πη την αλήθεια, μα προσπάθησε να βρή φράσεις που να την κάνουν λιγότερο σκληρή.

— Δεν είναι κολλητική, ούτε επικίνδυνο, είπε στο τέλος. Θα σάς τονώσουμε το νευρικό σύστημα και θα σάς δώσουμε μία αλοιφή. Κάθε άλλη θεραπεία θα ήταν πολυέξοδη, θ' απαιτούσε πολλόν καιρό... και δεν θάφερνε σπουδαία αποτελέσματα.

— Είναι λοιπόν αθεράπευτη ή πάθισέ μου; ρώτησε η άρρωστη με σταθερή φωνή.

— Ο γιατρός βιαζόταν να τελειώσει. Της είπε λοιπόν, με τόνο ειλικρινή και λίγο απότομο:

— Ναι, αθεράπευτη!

Γύρισε έπειτα να φύγη, λίγο στενοχωρημένος, όταν τον σταμάτησε μία φωνή, απότομη και ψυχρή:

— Τι είν' αυτό το αθεράπευτο, Νταβίντ;

— Ο γιατρός γύρισε κι' είδε τον καθηγητή Ντενίς. Τάχασε λίγο, γιατί δεν είχε συνθίσει να του μιλούν με τέτοιο τρόπο. Ο καθηγητής κύτταζε τη γυναίκα με το βέλο με κάποια συγκρατημένη συγκίνηση, που τον έκανε να χλωμιάσει.

— Έχετε την καλωσύνη να περάσετε στο γραφείο μου; της είπε.

Και πρόσθεσε, με μαλακώτερο τόνο και μ' ένα χαμόγελο λίγο θλιβερό:

— Περιμένετε με, σάς παρακαλώ, Νταβίντ...

Λίγες στιγμές αργότερα, ο καθηγητής έλεγε στο βοηθό του:

— Όχι, Νταβίντ, δεν πρέπει ποτέ να λές σ' έναν άρρωστο πώς είναι αγίατρευτος. Ποιος μπορεί να ξέρη ποτέ;

— Μα αυτή η γυναίκα...

— Αυτή η γυναίκα είναι νέα. Η άρρώστεια της της επιτρέπει να ζήσει πολλά χρόνια... ως ότου βρή ίσως κάποιος τον τρόπο της θεραπείας της. Ένώ η σκληρή φράση σου μπορεί να τη σκοτώση άμέσως!

Ο γιατρός κύτταζε τον καθηγητή του και διέκρινε στη φυσιογνωμία του μία άσυνήθιστη ταραχή.

— Άν σου μιλώ έτσι, πρόσθεσε εκείνος φιλικότερα, τ' κάνω γιατί πλήρως ακριβώς αυτό το δικαίωμα... ή το καθήκον, όπως θέλεις πές το...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΒΕΛΟ

Δραματικό διήγημα

λη μου ή ψυχή είχε έφθασε στην έπιστήμη μου, στα πειράματά μου.

Το βράδυ εκείνο, δεν είχα ακόμη βρή καιρό να διηγήσω, όταν μπήκε στις 9 1/2 η τελευταία μου πελάτισσα. Βιαστικός, κουρασμένος — όπως έσθ προ ολίγου — την είδα μόνο σαν μια περίπτωση περιέργης άρρώστειας, χωρίς να έχω τον καιρό ούτε τη διάθεσι ν' ασχοληθώ με το ήθικό της, με την ψυχή της.

Ανασκήκωσέ το βέλο της και φανέρωσε ένα πρόσωπο φαγωμένο απ' την άρρώστεια, αποκρουστικό. Είχε προσέληθ' απ' τη «νόσο του Μπαρέ», όπως την όνομάζαμε τότε, γιατί ο σοφός δάκτωρ Μπαρέ είχε ανακαλύψει προ ολίγου καιρού το μικρόβιό της.

Τά δοκίμασα όλα, γιατρέ μου! μου είπε μ' απελπισία. Πήγα και στον Μπαρέ, μα δεν κατάρθωσε να με γιατρέψει. Πέρασα απ' όλους τους μεγάλους γιατρούς, δίχως να δώ όφέλεια. Δεν ελπίζω πιά, παρά σέ σάς! Μου είπαν πώς θα μπορούσατε ίσως να βρήτε τη θεραπεία μου.

— Δυστυχώς, κυρία, δεν μπορώ κι' εγώ να σάς βοηθήσω, απάντησα.

— Ωστε είναι αθεράπευτη η άρρώστεια μου, γιατρέ;

— Ναι, είναι αγίατρευτη! είπα με ώμη ειλικρίνεια, όπως και σ' προ ολίγου.

— Άκουσε λοιπόν τώρα τη συνέχεια. Σέ μια ώρα, ο Μπαρέ ήρθε στο σπίτι μου, λάμποντας από χαρά, για να μου αναγγείλη ότι είχαν επιτύχει τα πειράματα που κανε από λίγο καιρό μ' ένα όρρο. Μπορούσε να με βεβαιώσει πιά ότι η περίφημη νόσος του Μπαρέ είχε νικηθεί κι' ότι θεραπευόταν τελείως.

Μα τότε λοιπόν, κύριε καθηγητά, γιατρεύτηκε η πελάτισσά σας; είπε ο Νταβίντ.

Ο καθηγητής έσκυψε το κεφάλι του κι' έκρυψε το πρόσωπό του στις χούφτες του.

— Η γυναίκα αυτή, είπε, αυτοκτόνησε από απελπισία μόλις έφτανε απ' το σπίτι μου. Έμαθα ύστερα τ' όνομά της: Λεγόταν Ζερμαίν Ντενίς... κι' ήταν η μητέρα μου!

Ένα δάκρυ φάνηκε στα μάτια του καθηγητού.

Κ. ΛΑΒΕΡΙΕ

ΟΙ ΣΠΑΤΑΛΟΙ ὄλων τῶν ἐποχῶν

Ἀπὸ τὸν Ἰούλιο Καίσαρα
ὡς τὶς ἡμέρες μας

Θά μπορούσε νά γραφῇ μιὰ πολύτομη ἱστορία γιὰ τους σπατάλους ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἐποχὴ ὡς τὶς ἡμέρες μας.

Ἀλλ' ἴσως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεφυλλίσωμε τὴν ἱστορία τῆς Αἰγυπτου ἢ τῆς Βαυλουανῶν γιὰ νὰ βρούμε παραδείγματα σπατάλων. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς — ὁ μεγαλύτερος ἀσώτος τῶν αἰώνων, ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ ὁ Γερμανὸς ἱστορικὸς Χέρνταλ — ἦταν ὁ Ἰούλιος Καίσαρ. Διψασμένος γιὰ πλοῦτη, δὲν δίστασε, ὅταν κατὰχτησε τὴ Γαλατία, νὰ συλλήσῃ γιὰ προσωπικὸ του λογαριασμὸ τὰ ἱερὰ τῶν Γαλατῶν, λέγοντας δὴθεν πῶς προώριζε τοὺς τεραστίους θησαυροὺς ποὺ συγκέντρωνε γιὰ ν' ἀνταμείψῃ τοὺς στρατιῶτες του.

Ὅταν ἀργότερα ἔγινε ὑπάτος, οἰκειοποιήθηκε τρεῖς χιλιάδες λίτρες χρυσῶν κοσμημάτων καὶ τὰ ἀντικατέστησε μὲ ἄλλα ὀρειχάλκινα. Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ, πούλους δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τίτλους καὶ ἀξιώματα, εἰσπράττοντας τεράστια ποσά. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, σκόρπιζε καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ νῆμα ποὺ συγκέντρωνε καὶ ἦταν διαρκῶς χρεωμένος. Κάποτε, μάλιστα, κινδύνευσε νὰ πάῃ φυλακῇ, γιὰτὶ βρισκόταν σὲ ἀδυναμία νὰ ἐξοφλήσῃ τὰ χρέη του.

Ὅχι λιγότερο ἀσώτος ἦταν ὁ Καλιγούλας. Ὅταν ἀνέθηκε στὸ θρόνο, βρῆκε στὸ αὐτοκρατορικὸ ταμεῖο ἕνα ποσὸν ποὺ ἀντιστοιχοῦσε σὲ 2 περίπου τρισεκατομμύρια σημερινῶν δραχμῶν. Αὐτὰ τὰ χρήματα μὲ μόλις τὸν ἔφτασαν γιὰ ὀκτῶ μῆνες. Στὰ πολυτελὲς συμπόσια τῶν ἀνακτόρων, ἑκτὸς ἀπὸ τὰ διάφορα ἐκλεκτὰ ἐδέσματα, παρετίθεντο ἐπίσης στοὺς συνδαιτημονας καὶ ψεύτικα φαγητά, ποὺ ἦταν καμωμένα ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι καὶ στολιζόνταν μὲ πολυτίμους λίθους. Καθὲνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, φεύγοντας, ἔπαιρνε μαζί του καὶ τὸ πιάτο τοῦ μὲ τὸ ψεύτικο φαγητό, ποὺ ἀντιπροσώπευε ἕναν ὀληθινὸ θησαυρὸ.

Εἶνε γνωστὸ, ἔξ ἄλλου, ὅτι, οἱ δούλοι τῶν ἀνακτόρων ἔλυναν μέσα στὸ κρασί ποὺ σερβίριζαν στὰ τραπέζια μεγάλα μαργαριτάρια.

Ὁ Καλιγούλας εἶχε στὴ λίμνη τοῦ Νέμι δύο πλοῖα ποὺ τὸ κατὰ-

στρωμά τους ἦταν ντυμένο μὲ μεγάλες πλάκες χρυσοῦ καὶ στολιζόταν ἀπὸ ἀναρίθμητους πολυτίμους λίθους. Ἡ μανία του νὰ σπατάλῃ ἀσυλλόγιστα χρήματα ἦταν τόσο μεγάλη, πού, κάποτε, διέταξε νὰ φτιάξουν μιὰ γέφυρα στὸν κόλπο τῆς Νεαπόλεως κι' ἀφ' οὗ τὴν πέρασε δύο φορές ἔδωσε ἀμέσως ἐντολὴ νὰ τὴν γκρεμίσουν. Μιὰ ἄλλη φορά, βγῆκε σὲ μιὰ ταρατσα τῶν ἀνακτόρων κι' ἄρχισε νὰ πετάξῃ φούχτες χρυσῶν νομισμάτων στοὺς διὰδότες.

Τὸ ἴδιο σπάταλος ἦταν καὶ ὁ Ἡλιογάβαλος. Δὲν φοροῦσε ποτὲ τὸ ἴδιο ἐνδυμα δύο φορές κι' ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Γιὰ νὰ μποροῦν, ὅμως, ν' ἀντιμετωπίσουν τὶς κολοσσιαῖες δαπάνες ποὺ ἀπαιτοῦσε αὐτὴ ἡ συχνὴ ἀλλαγὴ ἐνδυμάτων τοὺς ἔστελνε καθε τόσο σάκκους μὲ χρυσὰ νομίσματα, ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὸ μέρος τοῦ σώματος τῶν. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς θέλησαν κάποτε νὰ τὸν ξεγελάσουν, μεταποιώντας τὰ ρούχα τους. Ἀλλὰ τιμωρήθηκαν σκληρὰ.

Μεταξὺ τῶν μοναρχῶν τῆς νεώτερης ἱστορίας, ἕνας μεγάλος σπάταλος ἦταν ὁ Λουδοβίκος 15ος τῆς Γαλλίας. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ καπρίτσια τῶν διαφόρων εὐνοουμένων του ἀποστράγγιζε τὴν κυρίαρχια τὰ δημόσια ταμεία. Κάποτε, ἡ περίφημη Ντυμπαν τοῦ παραπονήθηκε πῶς τὴν παραμελοῦσε.

Πῶς μπορεῖς νὰ τὸ λές αὐτό; διαμαρτυρήθηκε ὁ Λουδοβίκος. Δὲν σοῦ ἀρνήθηκα ποτὲ τίποτε. Εἶμαι πρόθυμος νὰ ἱκανοποιήσω ὅποιονδήποτε ἐπιθυμῇ σου.

Κι' αὐτὴ ποὺ θὰ σάς πῶ τώρα, Μεγαλειότατε;

— Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀκούσω.

— Αἰσθάνομαι μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ κάμω τὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι ὡς τὸ Σαῖν — Κλου μὲ ἐλκυθρο, ἀπάντησε ἡ περίφημη εὐνοουμένη.

Ἀλλ' εἶνε καλοκαίρι, ἀγαπητὴ φίλη, εἶπε ἐκπληκτός ὁ Λουδοβίκος. Ὅσο κι' ἂν εἶμαι βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, δὲν μπορῶ νὰ στρώσω τοὺς δρόμους μὲ χιόνι!

— Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ τοὺς στρώσετε μὲ ζάχαρη!

Ὁ Λουδοβίκος βρῆκε πολὺ διασκεδαστικὴ αὐτὴ τὴν ἰδέα τῆς εὐνοουμένης του. Κι' ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως ἡ ἐπιθυμία της. Ἡ ποσότης τῆς ζαχαρέως ποὺ χρειαζομένη ἦτο γιὰ τὸ σκοπὸ ξεπερνῶσε κατὰ πολὺ τὴν ἐτήσια κατανάλωσι τοῦ προϊόντος αὐτοῦ σ' ὅλη τὴ Γαλλία.

Ἐξαιρετικὰ σπάταλος ἦταν ἐπίσης ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας Φρειδερίκος — Γουλιέλμος. Παρέθετε πολυτελὲς συμπόσια στοὺς κατόικους ὀλοκλήρων πόλεων καὶ κάποτε εἶχε τὴν παράξενη ἰδέα νὰ διατάξῃ νὰ γεμίσουν τὸ ὕδραγωγίον τοῦ Βερολίνου μὲ μύρτα! Ἐπὶ εἰκοσιτέσσερες ὥρες, ἀπὸ τὶς δρύες τῶν σπιτιῶν τῆς πόλεως ἔτρεχε ἀντὶ γιὰ νερὸ τὸ ἀγαπημένο ποτὸ τῶν Γερμανῶν.

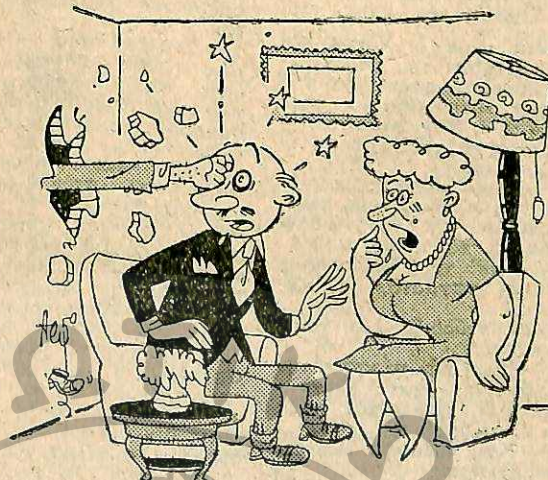
Στὴν κατηγορίαν τῶν σπατάλων ἀνήκει καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ 4ος. Ἦταν χρεωμένος σ' ὅλη τὴ ζωὴ κι' ὅταν πέθανε, τὸ ἀγγλικὸ κοινοβούλιο βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ψηφίσῃ εἰδικὸ νόμο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν δανειστῶν του.

Μεγάλια ποσὰ χρῶστούσε ἐπίσης κι' ὁ βασιλεὺς Μιλάνου τῆς Σερβίας. Ἀδιόρθωτος παίκτης, εἶχε δημιουργήσει κολοσσιαία χρεὴ σ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες. Δέχτηκε, τέλος, νὰ παρατηρήσῃ τὸ θρόνο, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι ὁ διάδοχός του θὰ ἐξοφλοῦσε τοὺς ἀναριθμήτους δανειστὰς του.

ΜΕ ΤΟ ΚΡΥΟ

— Ἄς εἶνε καλὰ ἡ κοπέλλα, ρε Μάνθο. Τὸ ζέστανε λίγο τὸ νερό, πρὶν μᾶς τὸ ρίξῃ!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— ...Καὶ σοὺ τὸ εἶχα πῆ, Μανώλη, νὰ μὴν κουτοπολεῖς τοὺς ἄλλους ἐνοίκους τῆς πολυκατοικίας!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἀτιρε! Προδότη!... Πῶς τὸ ξέρεις ὅτι ὑπάρχουν τέτοιες γυναῖκες;

ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Διὰ νὰ γίνετε ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΜΟΔΙΣΤΕΣ πρέπει νὰ σπουδάσετε τὸ παγκόσμιον ΣΥΣΤΗΜΑ Ἐφαρμογῆς ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ ποὺ κατήγγειλε πλέον τὶς ΚΟΥΚΛΕΣ καὶ τὶς ΠΡΟΒΕΣ.

Διὰ τὰς συμμοριολήκτους τὰ διδασκὰ ἡλαττωμένα. Γίνονται δεκτοὶ καὶ ἑσωτερικοί.

ΑΘΗΝΑΙ : Ὑπερίδου 3 (Σύνταγμα)

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : Βασ. Κωνσταντίνου 73

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Πρίγκ. Νικολάου 32

ΣΗΜ. : Ἀναλαμβάνοντες τὴν ραφὴν φορεμάτων μέ τιμὰς προστάτας.

«ΕΡΜΗΣ»

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

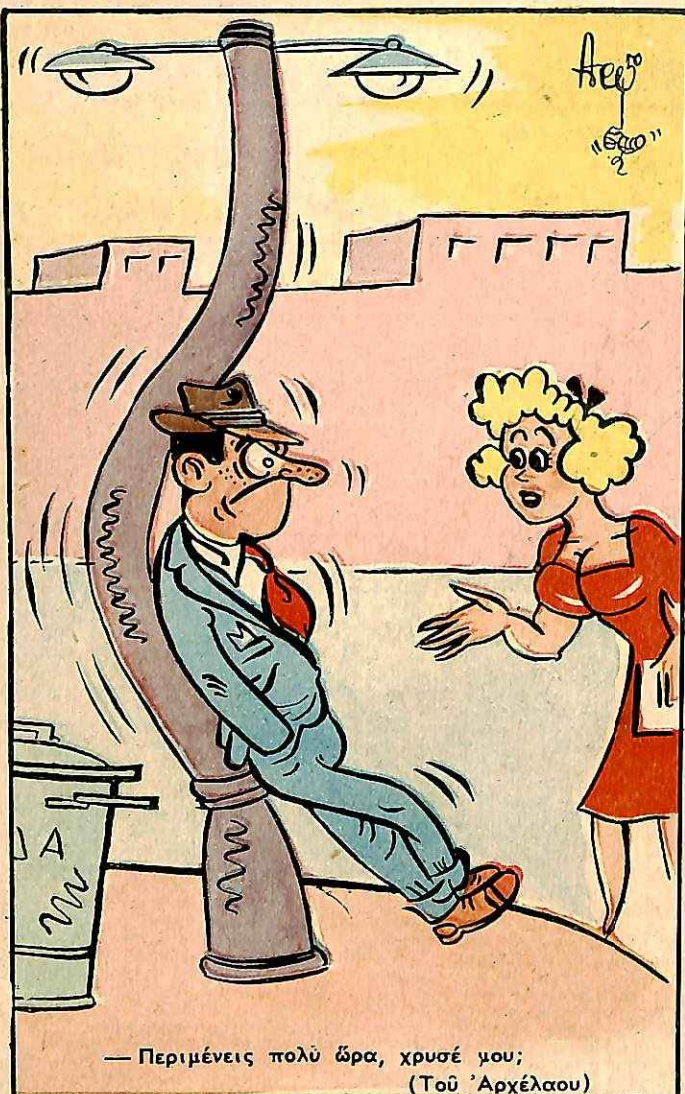
Ἱατρὸς Γυναικολόγος — Μαιευτὴρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὥς καὶ ἐπὶ συνευτέρῳ. Χαρ. Τρικοῦπη 113, Τηλέφ. 63-885.

Τὰ παῖδα τοῦ Χότζα

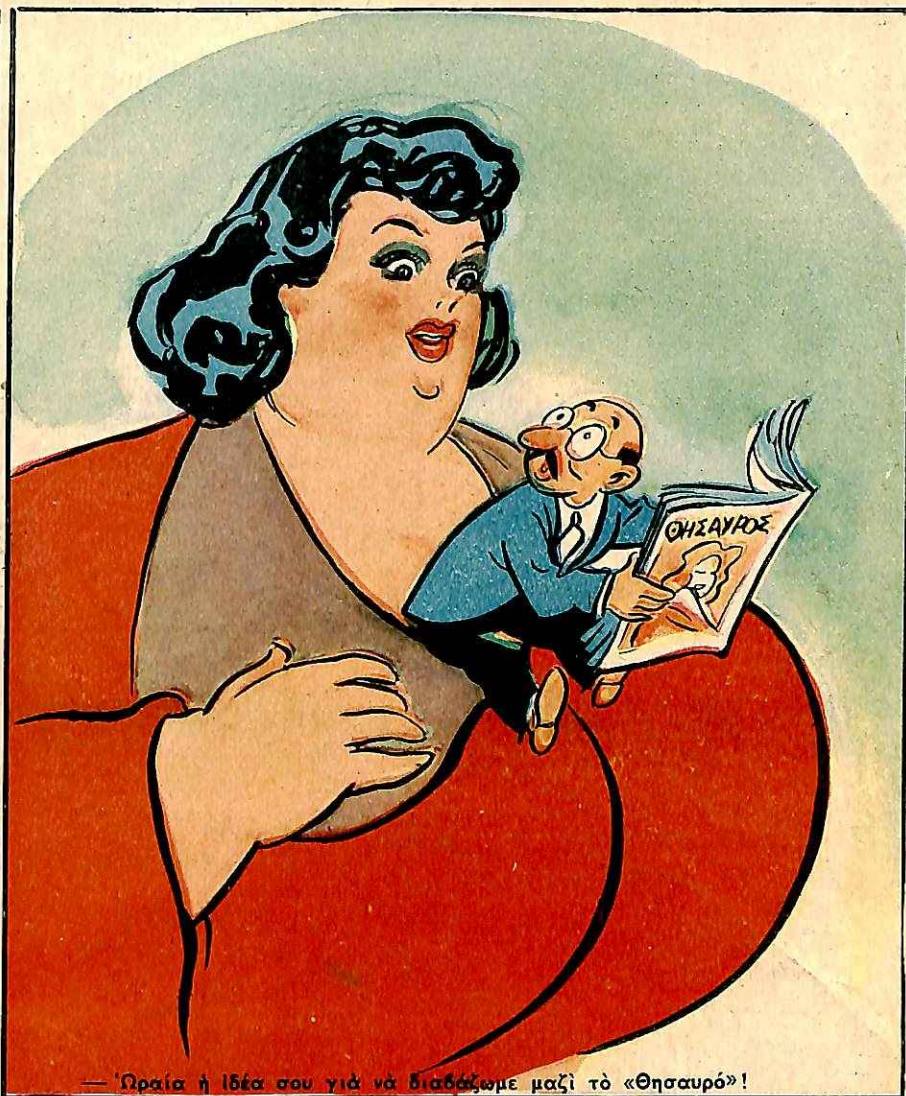
Παράξενο διήγημα

τὸ διπλοσάγωνο

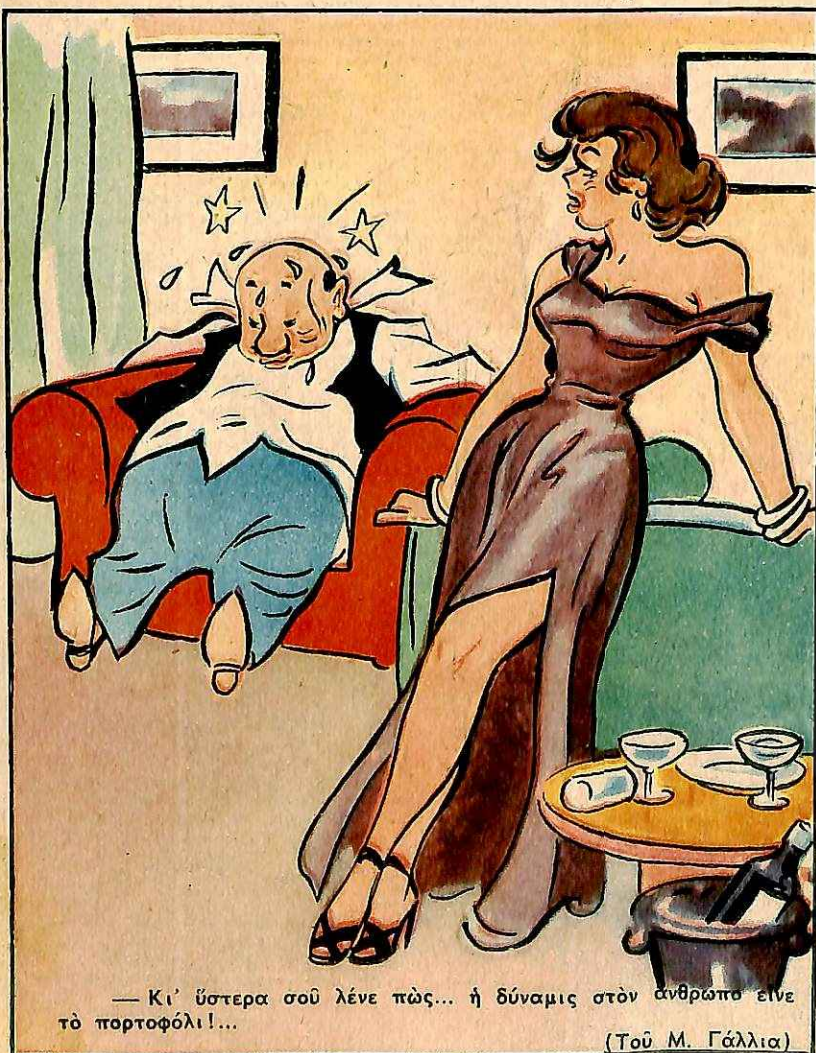
ΧΕΝΡΥ ΜΟΣ

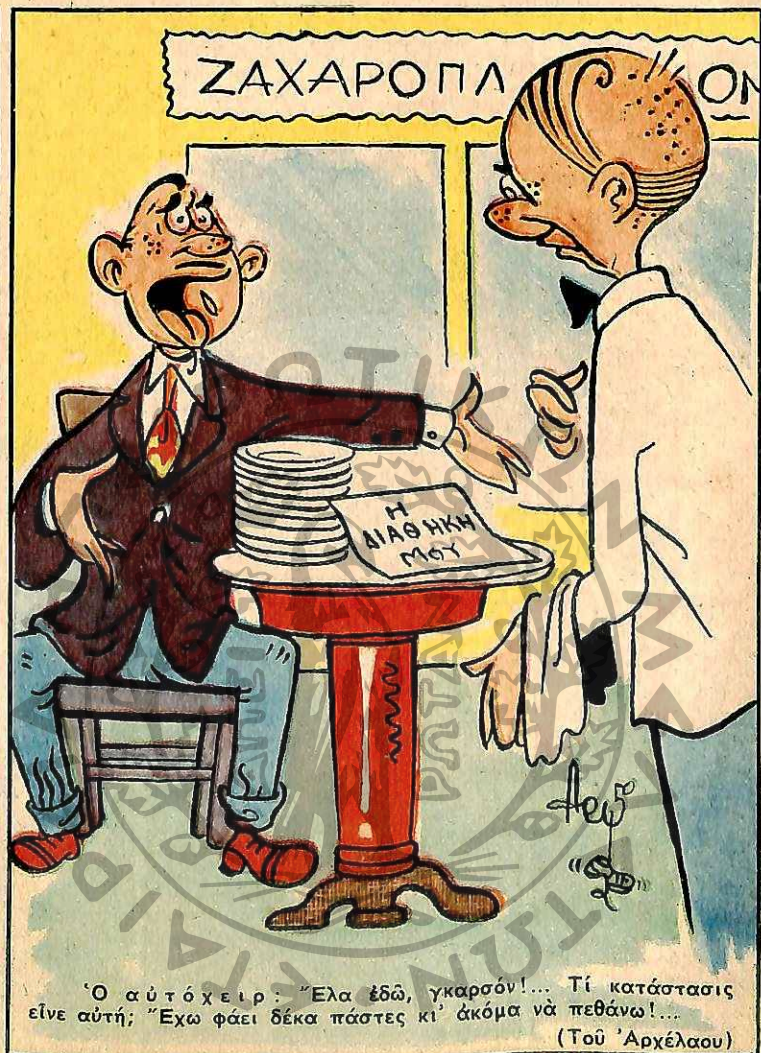
— Περιμένεις πολύ ώρα, χρυσέ μου;
(Του 'Αρχέλαου)

— Ωραία ή ιδέα σου για να διαβάσουμε μαζί το «Θησαυρό»!

— Κι' ύστερα σου λένε πώς... ή δύναμις στον άνθρωπο είναι το πορτοφόλι!...
(Του Μ. Γάλλια)

‘Ο αυτόχειρ: “Ελα εδώ, γκαρσόν!... Τί κατάσταση είναι αυτή;” “Εχω φάει δέκα πάστες κι’ ακόμα να πεθάνω!...
(Του 'Αρχέλαου)